

ปฐมกาล

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38
39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50							

บท 1

1 ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก

2 แผ่นดินโลกนั้นก็ปราศจากรูปร่างและว่างเปล่าอยู่ ความมืดอยู่เหนือผิวน้ำ และพระวิญญาณของพระเจ้าปกอยู่เหนือผิวน้ำนั้น

3 พระเจ้าตรัสว่า "จงให้มีความสว่าง" แล้วความสว่างก็เกิดขึ้น

4 พระเจ้าทรงเห็นว่าความสว่างนั้นดี และพระเจ้าทรงแยกความสว่างนั้นออกจากความมืด

5 พระเจ้าทรงเรียกความสว่างนั้นว่าวัน และพระองค์ทรงเรียกความมืดนั้นว่าคืน มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่หนึ่ง

6 พระเจ้าตรัสว่า "จงให้มีพื้นอากาศในระหว่างน้ำ และจงให้พื้นอากาศนั้นแยกน้ำออกจากน้ำ"

7 พระเจ้าทรงสร้างพื้นอากาศ และทรงแยกน้ำซึ่งอยู่ใต้พื้นอากาศจากน้ำซึ่งอยู่เหนือพื้นอากาศ ก็เป็นดังนั้น

8 พระเจ้าทรงเรียกพื้นอากาศว่าฟ้า มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สอง

9 พระเจ้าตรัสว่า "จงให้น้ำที่อยู่ใต้ฟารวมเข้าอยู่แห่งเดียวกัน และจงให้ที่แห่งปรากฏขึ้น" ก็เป็นดังนั้น

10 พระเจ้าทรงเรียกที่แห่งว่าแผ่นดิน และที่น้ำรวมเข้าอยู่แห่งเดียวกันว่าทะเล พระเจ้าทรงเห็นว่าดี

11 พระเจ้าตรัสว่า "จงให้แผ่นดินเกิดต้นหญ้า ต้นผักที่มีเมล็ด และต้นไม้ที่ออกผลที่มีเมล็ดในผลตามชนิดของมันบนแผ่นดิน" ก็เป็นดังนั้น

12 แผ่นดินก็เกิดต้นหญ้า ต้นผักที่มีเมล็ดตามชนิดของมัน และต้นไม้ที่ออกผลที่มีเมล็ดในผลตามชนิดของมัน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี

13 มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สาม

14 พระเจ้าตรัสว่า "จงให้ดวงสว่างบนพื้นฟ้าอากาศเพื่อแยกวันออกจากคืน และเพื่อใช้เป็นหมายสำคัญ และที่กำหนดฤดู วันและปีต่างๆ

15 และจงให้เป็นดวงสว่างบนพื้นฟ้าอากาศเพื่อส่องสว่างบนแผ่นดินโลก" ก็เป็นดังนั้น

16 พระเจ้าได้ทรงสร้างดวงสว่างใหญ่สองดวง ให้ดวงสว่างที่ใหญ่กว่านั้นครองกลางวัน และให้ดวงที่เล็กกว่าครองกลางคืน พระองค์ทรงสร้างดวงดาวต่างๆด้วยเช่นกัน

17 พระเจ้าทรงตั้งดวงสว่างเหล่านี้ไว้บนพื้นฟ้าอากาศเพื่อส่องสว่างบนแผ่นดินโลก

18 เพื่อครองกลางวันและครองกลางคืน และเพื่อแยกความสว่างออกจากความมืด พระเจ้าทรงเห็นว่าดี

19 มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สี่

20 พระเจ้าตรัสว่า "จงให้น้ำอุดมบริบูรณ์ไปด้วยสัตว์ที่มีชีวิตแหวกว่ายไปมา และให้มีนกบินไปมาบนพื้นฟ้าอากาศเหนือแผ่นดินโลก"

21 พระเจ้าได้ทรงสร้างปลาใหญ่ บรรดาสัตว์ที่มีชีวิตแหวกว่ายไปมาตามชนิดของมันเกิดขึ้นบริบูรณ์ในน้ำนั้น และบรรดาสัตว์ที่มีปีกตามชนิดของมัน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี

22 พระเจ้าได้ทรงอวยพรสัตว์เหล่านั้นว่า "จงมีลูกดกและทวีมากขึ้น ให้น้ำในทะเลบริบูรณ์ไปด้วยสัตว์ และจงให้นก

ทวีมากขึ้นบนแผ่นดิน"

23 มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่ทำ

24 พระเจ้าตรัสว่า "จงให้แผ่นดินโลกเกิดสัตว์ที่มีชีวิตตามชนิดของมัน สัตว์ใช้งาน สัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน" ก็เป็นดังนั้น

25 พระเจ้าได้ทรงสร้างสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน สัตว์ใช้งานตามชนิดของมัน และบรรดาสัตว์ที่เลื้อยคลานบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน แล้วพระเจ้าทรงเห็นว่าดี

26 และพระเจ้าตรัสว่า "จงให้พวกเราสร้างมนุษย์ตามแบบฉายาของพวกเรา ตามอย่างพวกเรา และให้พวกเขาครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในอากาศ และสัตว์ใช้งาน ให้ครอบครองทั่วทั้งแผ่นดินโลก และบรรดาสัตว์เลื้อยคลานที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลก"

27 ดังนั้นพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามแบบพระฉายาของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง

28 พระเจ้าได้ทรงอวยพรพวกเขา และพระเจ้าตรัสแก่พวกเขาว่า "จงมีลูกดกและทวีมากขึ้น จนเต็มแผ่นดิน จงมีอำนาจเหนือแผ่นดินนั้น และครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในอากาศ และบรรดาสัตว์ที่มีชีวิตที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินโลก"

29 พระเจ้าตรัสว่า "ดูเถิด เราให้บรรดาดินผักริมแม่น้ำซึ่งอยู่ทั่วพื้นแผ่นดินโลก และบรรดาดินไม้ซึ่งมีเมล็ดในผลแก่เจ้า ให้เป็นอาหารแก่เจ้า

30 สำหรับบรรดาสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลก บรรดานกในอากาศ และบรรดาสัตว์ที่เลื้อยคลานที่มีชีวิตบนแผ่นดินโลก เราให้บรรดาพืชผักเขียวสดเป็นอาหาร" ก็เป็นดังนั้น

31 พระเจ้าทอดพระเนตรบรรดาสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง และดูเถิด เป็นสิ่งที่ดียิ่งนัก มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่หก

บท 2

2 **ก** ึ่งฟ้าและแผ่นดินโลกและบรรดาบริวารก็ถูกสร้างขึ้นให้สำเร็จ

2 ในวันที่เจ็ดพระเจัาก็เสร็จงานของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างมาแล้วนั้น และในวันที่เจ็ดพระองค์ทรงพักการทำงานทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างมาแล้วนั้น

3 พระเจ้าทรงอวยพระพรวันที่เจ็ดและทรงตั้งวันนี้ไว้เป็นวันบริสุทธิ์ เพราะในวันนั้นพระองค์ได้ทรงหยุดพักจากการงานทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างไว้แล้วนั้น

4 เรื่องราวของฟ้าและแผ่นดินโลกเมื่อถูกเนรมิตสร้างนั้นเป็นดังนี้ ในวันที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกและฟ้า

5 บรรดาดินไม้ตามทุ่งนายังไม่เกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก และบรรดาผักริมทุ่งนายังไม่งอกขึ้นเลย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้ายังไม่ให้ฝนตกบนแผ่นดินโลก และยังไม่มียุคพืชที่จะทำไร่ไถนา

6 แต่มีหมอกขึ้นมาจากแผ่นดินโลก ทำให้พื้นแผ่นดินเปียกทั่วไป

7 พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์ด้วยผงคลีดิน ทรงระบายลมปราณแห่งชีวิตเข้าทางจมูกของเขา และมนุษย์จึงเกิดเป็นจิตวิญญาณมีชีวิตอยู่

8 พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปลูกสวนแห่งหนึ่งไว้ในเอเดนทางทิศตะวันออก และพระองค์ได้ทรงให้มนุษย์ซึ่งพระองค์ได้ทรงปั้นมานั้นอาศัยอยู่ที่นั่น

9 แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงให้บรรดาดินไม้ที่งามนาดูและที่เหมาะสมสำหรับเป็นอาหารงอกขึ้นบนแผ่นดินโลก มีต้นไม้แห่งชีวิตอยู่ท่ามกลางสวนด้วย และมีต้นไม้แห่งความรู้ดีและชั่ว

10 มีแม่น้ำสายหนึ่งไหลออกจากเอเดนรดสวนนั้น จากที่นั่นได้แยกออกเป็นแม่น้ำสี่สาย

11 ชื่อของแม่น้ำสายที่หนึ่งคือปิซอน ซึ่งไหลรอบแผ่นดินฮาวilah ที่นั่นมีแร่ทองคำ

12 ทองคำที่แผ่นดินนั้นเป็นทองคำเนื้อดี มียางไม้หอม และพลอยสีน้ำข้าว

13 ชื่อแม่น้ำสายที่สองคือกิโฮน แม่น้ำสายนี้ได้ไหลรอบแผ่นดินเอธิโอเปีย

14 ชื่อแม่น้ำสายที่สามคือไทกริส ซึ่งได้ไหลไปทางทิศตะวันออกของแผ่นดินอัสซีเรีย และแม่น้ำสายที่สี่คือยูเฟรติส

15 พระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงนามมนุษย์ไปอยู่ในสวนเอเดนให้ทำและรักษาสวน

- 16 พระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงมีพระดำรัสสั่งมนุษย์นั้นว่า "บรรดาต้นไม้ทุกอย่างในสวนเจ้ากินได้ทั้งหมด
- 17 แต่ต้นไม้แห่งความรู้ดีและรู้ชั่วเจ้าอย่ากินผลจากต้นนั้นเป็นอันขาด เพราะว่าเจ้ากินในวันใด เจ้าจะตายแน่ในวันนั้น"
- 18 พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสว่า "ซึ่งมนุษย์นั้นอยู่คนเดียวก็ไม่เหมาะ เราจะสร้างผู้อุปถัมภ์ให้เขา"
- 19 พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปั้นบรรดาสัตว์ในทุ่งนา และบรรดานกในอากาศจากดิน แล้วจึงพามายังอาดัมเพื่อดูว่า เขาจะเรียกชื่อพวกมันว่าอะไร อาดัมได้เรียกชื่อบรรดาสัตว์ที่มีชีวิตอย่างไร สัตว์ก็มีชื่ออย่างนั้น
- 20 อาดัมได้ตั้งชื่อบรรดาสัตว์ใช้งาน บรรดานกในอากาศ และบรรดาสัตว์ในทุ่งนา แต่ว่าสำหรับอาดัมยังไม่พบผู้อุปถัมภ์
- 21 แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงกระทำให้ออาดัมหลับสนิท และเขาได้หลับสนิท พระองค์จึงทรงชักกระดูกซี่โครงอันหนึ่งของเขาออกมา และทรงกระทำให้น้ำที่ซี่โครงติดกัน
- 22 กระดูกซี่โครงซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงชักจากชายนั้น พระองค์ทรงสร้างให้เป็นหญิงคนหนึ่ง และทรงนำเธอมาให้ชายนั้น
- 23 อาดัมจึงว่า "บัดนี้ นี่เป็นกระดูกจากกระดูกของเรา และเนื้อจากเนื้อของเรา จะต้องเรียกเธอว่าหญิง เพราะว่าหญิงนี้ออกมาจากชาย
- 24 เหตุฉะนั้นผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน"
- 25 เขาทั้งสองยังเปลือยกายอยู่ ผู้ชายและภรรยาของเขายังไม่มีความอาย

บท 3

- 1 ู่นั้นเป็นสัตว์ที่ฉลาดกว่าบรรดาสัตว์ในทุ่งนาซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้ มันกล่าวแก่หญิงนั้นว่า "จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า `เจ้าอย่ากินผลจากต้นไม้ทุกชนิดในสวนนี้'"
- 2 หญิงนั้นจึงกล่าวแก่ผู้ว่า "ผลของต้นไม้ชนิดต่างๆในสวนนี้เรากินได้
- 3 แต่ผลของต้นไม้ต้นหนึ่งซึ่งอยู่ท่ามกลางสวน พระเจ้าตรัสว่า `เจ้าอย่ากินหรือแต่ต้องมัน มิฉะนั้นเจ้าจะตาย'"
- 4 หญิงจึงกล่าวแก่หญิงนั้นว่า "เจ้าจะไม่ตายแน่
- 5 เพราะว่าพระเจ้าทรงทราบว่ เจ้ากินผลไม้ในวันใด ตาของเจ้าจะสว่างขึ้นวันนั้น และเจ้าจะเป็นเหมือนพระที่รู้ดีรู้ชั่ว"
- 6 เมื่อหญิงนั้นเห็นว่า ต้นไม้นั้นเหมาะสำหรับเป็นอาหารและมันงามน่าดู และต้นไม้ต้นนั้นเป็นที่น่าปรารถนาเพื่อให้เกิดปัญญา หญิงจึงเก็บผลไม้แล้วกินเข้าไป แล้วส่งให้สามีของนางด้วย และเขาได้กิน
- 7 ตาของเขาทั้งสองก็สว่างขึ้น เขาจึงรู้ว่าเขาเปลือยกายอยู่ และเขาทั้งสองก็เอาใบมะเดื่อมาเย็บเป็นเครื่องปกปิดอวัยวะส่วนล่างของเขาไว้
- 8 ในเวลาเย็นวันนั้นเขาทั้งสองได้ยินพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าเสด็จดำเนินอยู่ในสวน อาดัมและภรรยาของเขาซ่อนตัวจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าท่ามกลางต้นไม้ต่างๆในสวนนั้น
- 9 พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเรียกอาดัมและตรัสแก่เขาว่า "เจ้าอยู่ที่ไหน"
- 10 เขาทูลว่า "ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ในสวน และข้าพระองค์ก็กลัว เพราะว่าข้าพระองค์เปลือยกายอยู่ ข้าพระองค์จึงได้ซ่อนตัวเสีย"
- 11 พระองค์ตรัสว่า "ใครได้บอกเจ้าว่าเจ้าเปลือยกายอยู่ เจ้าได้กินผลจากต้นไม้ที่ เราสั่งเจ้าไว้ว่าเจ้าอย่ากินแล้วหรือ"
- 12 ชายนั้นทูลว่า "หญิงซึ่งพระองค์ทรงประทานให้อยู่กับข้าพระองค์นั้น นางได้ส่งผลจากต้นไม้ ข้าพระองค์จึงรับประทาน"
- 13 พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสแก่หญิงนั้นว่า "เจ้าทำอะไรลงไป" หญิงนั้นทูลว่า "งูล่อลวงข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงรับประทาน"
- 14 พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสแก่ผู้ว่า "เพราะเหตุที่เจ้าได้กระทำเช่นนี้ เจ้าถูกสาปแช่งมากกว่าบรรดาสัตว์ใช้งาน และบรรดาสัตว์ในทุ่งนา เจ้าจะเลื้อยไปด้วยท้องของเจ้า และเจ้าจะกินผงกลืนดินตลอดวันเวลาในชีวิตของเจ้า
- 15 เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นปฏิปักษ์กัน ทั้งเชื้อสายของเจ้ากับเชื้อสายของนาง เชื้อสายของนางจะกระทำให้หัวของเจ้าฟกช้ำ และเจ้าจะกระทำให้น้ำเท้าของท่านฟกช้ำ"

- 16 พระองค์ตรัสแก่หญิงนั้นว่า "เราจะเพิ่มความทุกข์ยากให้มากขึ้นแก่เจ้าและการตั้งครุฑของเจ้า เจ้าจะคลอδυตรด้วยความเจ็บปวด เจ้ายังต้องการสามีของเจ้า และเขาจะปกครองเจ้า"
- 17 พระองค์ตรัสแก่อาดัมว่า "เพราะเหตุเจ้าได้ฟังเสียงของภรรยาเจ้า และได้กินผลจากต้นไม้ ซึ่งเราได้สั่งเจ้าว่า เจ้าอย่ากินผลจากต้นนั้น แผ่นดินจึงต้องถูกสาปแช่งเพราะตัวเจ้า เจ้าจะต้องหากินบนแผ่นดินนั้นด้วยความทุกข์ยากตลอดวันเวลาในชีวิตของเจ้า"
- 18 แผ่นดินจะงอกต้นไม้ที่มีหนามและผักที่มีหนามแก่เจ้า และเจ้าจะกินผักในทุ่งนา
- 19 เจ้าจะต้องหากินด้วยเหงื่อไหลโสมหน้าจนกว่าเจ้ากลับไปเป็นดิน เพราะเจ้ามาจากดิน เจ้าเป็นผงคลีดิน และเจ้าจะกลับไปเป็นผงคลีดิน"
- 20 อาดัมเรียกชื่อภรรยาของเขาว่าเอวา เพราะนางเป็นมารดาของบรรดาชนที่มีชีวิต
- 21 พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงทำเสื้อคลุมด้วยหนังสัตว์แก่อาดัมและภรรยาและสวมใส่ให้เขาทั้งสอง
- 22 พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสว่า "ดูเถิด มนุษย์กลายเป็นเหมือนผู้หนึ่งในพวกเราที่รู้จักความดีและความชั่ว บัดนี้เกรงว่าเขายื่นมือไปหยิบผลจากต้นไม้แห่งชีวิตมากินด้วยกัน และมีชีวิตนิรันดร์ตลอดไป"
- 23 เหตุฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงให้เขาออกไปจากสวนเอเดน เพื่อทำไร่ไถนาจากที่เขากำเนิดมานั้น
- 24 ดังนั้นพระองค์ทรงไล่มนุษย์ออกไป ทรงตั้งพวกเควบไว้ทางทิศตะวันออกของสวนเอเดน และตั้งดาบเพลิงซึ่งหมุนได้รอบทิศทาง เพื่อป้องกันทางเข้าไปสู่ต้นไม้แห่งชีวิต

บท 4

- อาดัมได้สมสู่กับเอวาภรรยาของเขา นางได้ตั้งครุฑ และคลอδυตรชื่อคาอิน จึงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้รับชายคนหนึ่งจากพระเยโฮวาห์"
- 2 นางได้คลอδυตรอีกครั้งหนึ่งซึ่งเป็นน้องชายของเขาคืออาเบล อาเบลเป็นคนเลี้ยงแกะ แต่คาอินเป็นคนทำไร่ไถนา
- 3 อยู่มาวันหนึ่งปรากฏว่า คาอินได้นำผลไม้จากไร่เข้ามาเป็นเครื่องบูชาถวายพระเยโฮวาห์
- 4 เช่นกันอาเบลได้นำผลแรกจากฝูงแกะของเขาและไขมันของแกะ พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยต่ออาเบลและเครื่องบูชาของเขา
- 5 แต่พระองค์ไม่ทรงพอพระทัยต่อคาอินและเครื่องบูชาของเขา และคาอินได้โกรธแค้นยิ่งนัก สีหน้าหม่นหมองไป
- 6 พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่คาอินว่า "ทำไมเจ้าถึงโกรธแค้น และทำไมสีหน้าเจ้าหม่นหมองไป
- 7 ถ้าเจ้าทำดี เจ้าจะได้รับการยกย่องหรือ ถ้าเจ้าทำไม่ดี เครื่องบูชาไถ่บาปก็หมอบอยู่ที่ประตู ถ้าเจ้าปรารถนา เจ้าจงถวายแกะนั้น"
- 8 คาอินพูดกับอาเบลน้องชายของเขา ต่อมาเมื่อเขาทั้งสองอยู่ในที่นาด้วยกัน คาอินได้ลุกขึ้นต่อสู้อาเบลน้องชายของเขาและฆ่าเขา
- 9 พระเยโฮวาห์ตรัสแก่คาอินว่า "อาเบลน้องชายของเจ้าอยู่ที่ไหน" เขาทูลว่า "ข้าพระองค์ไม่ทราบ ข้าพระองค์เป็นผู้ดูแลน้องชายหรือ"
- 10 พระองค์ตรัสว่า "เจ้าทำอะไรไป เสียงร้องของโลหิตน้องชายของเจ้าร้องจากดินถึงเรา
- 11 บัดนี้เจ้าถูกสาปแช่งจากแผ่นดินแล้ว ซึ่งได้อาบปากรับโลหิตน้องชายของเจ้าจากมือเจ้า
- 12 เมื่อเจ้าทำไร่ไถนา มันจะไม่เกิดผลแก่เจ้าเหมือนเดิม เจ้าจะต้องพเนจรร่อนเร่ไปมาในโลก"
- 13 คาอินทูลแก่พระเยโฮวาห์ว่า "โทษของข้าพระองค์หนักเหลือที่ข้าพระองค์จะแบกรับได้
- 14 ดูเถิด วันนี้พระองค์ได้ทรงขับไล่ข้าพระองค์จากพื้นแผ่นดินโลก ข้าพระองค์จะถูกซ่อนไว้จากพระพักตร์ของพระองค์ และข้าพระองค์จะพเนจรร่อนเร่ไปมาในโลก จากนั้นทุกคนที่พบข้าพระองค์จะฆ่าข้าพระองค์เสีย"
- 15 พระเยโฮวาห์ตรัสแก่เขาว่า "เหตุฉะนั้นใครก็ตามที่ฆ่าคาอิน จะรับโทษถึงเจ็ดเท่า" แล้วเกรงว่าใครที่พบเขาจะฆ่าเขา พระเยโฮวาห์จึงทรงประทับตราที่ตัวคาอิน
- 16 คาอินได้ออกไปจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์ และอาศัยอยู่เมืองโนดทางด้านทิศตะวันออกของเอเดน
- 17 คาอินได้สมสู่กับภรรยาของเขา นางได้ตั้งครุฑ และคลอδυตรชื่อเอโนค เขาสร้างเมืองขึ้นมาเมืองหนึ่งและเรียกชื่อเมืองนั้นตามชื่อบุตรชายของเขาว่าเอโนค
- 18 เอโนคให้กำเนิดบุตรชื่ออิราด อิราดให้กำเนิดบุตรชื่อเมหุยาเอล เมหุยาเอลให้กำเนิดบุตรชื่อเมธูซาเอล เมธูซาเอล

ให้กำเนิดบุตรชื่อลามะ

19 ลามะได้ภรรยาสองคน คนหนึ่งมีชื่อว่าอาดาห์ อีกคนหนึ่งมีชื่อว่าซิลลาห์

20 นางอาดาห์คลอดบุตรชื่อว่ายาบาล เขาเป็นต้นตระกูลของคนที่อาศัยอยู่ในเต็นท์และคนที่เลี้ยงสัตว์

21 น้องชายของเขามีสื่อว่ายูบาล เขาเป็นต้นตระกูลของบรรดาคนที่ตีพิณเขาคู่และเป่าขลุ่ย

22 นางซิลลาห์คลอดบุตรด้วยชื่อว่าหุบัลคาอิน ซึ่งเป็นผู้สอนบรรดาช่างฝีมือทำเครื่องทองสัมฤทธิ์และเหล็ก หุบัลคาอินมีน้องสาวชื่อว่านาอามาห์

23 ลามะพูดกับภรรยาทั้งสองของเขาว่า "อาดาห์และซิลลาห์ จงฟังเสียงของเรา ภรรยาทั้งสองของลามะ จงเชื่อฟังถ้อยคำของเรา เพราะเราได้ฝากคนๆหนึ่งที่ทำให้เราบาดเจ็บ ชายหนุ่มที่ทำอันตรายแก่เรา

24 ถ้าผู้ที่ฝากาอินจะได้รับโทษเป็นเจ็ดเท่า แล้วผู้ที่ฝากาลามะจะได้รับโทษเจ็ดสิบเจ็ดเท่าเป็นแน่"

25 อาดัมได้สมรสกับภรรยาของเขาอีกครั้งหนึ่ง นางได้คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเรียกชื่อของเขาว่าเสท นางพูดว่า "เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้ามีเชื้อสายอีกคนหนึ่งแทนอาเบล ผู้ซึ่งถูกคาอินฆาต"

26 ฝ่ายเสทกำเนิดบุตรชายคนหนึ่งด้วย เขาเรียกชื่อของเขาว่าเอโนช ตั้งแต่นั้นมานุษย์เริ่มต้นที่จะร้องเรียกพระนามของพระเยโฮวาห์

บท 5

นี่เป็นหนังสือลำดับพงศาวดารของอาดัม ในวันที่พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์นั้น พระองค์ทรงสร้างตามแบบพระฉายาของพระเจ้า

2 พระองค์ทรงสร้างให้เป็นผู้ชายและผู้หญิง และทรงอวยพระพรแก่เขา และทรงเรียกชื่อเขาทั้งสองว่าอาดัม ในวันที่เขาถูกสร้างขึ้นนั้น

3 และอาดัมอยู่มาได้หนึ่งร้อยสามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งมีรูปร่างหน้าตาคล้ายคลึงกันกับเขา และเรียกชื่อของเขาว่าเสท

4 ตั้งแต่ออาดัมให้กำเนิดเสทแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยปี และเขาให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน

5 รวมอายุที่อาดัมมีชีวิตอยู่ได้เก้าร้อยสามสิบปีและเขาได้สิ้นชีวิต

6 เสทอยู่มาได้ร้อยห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเอโนช

7 ตั้งแต่มเสทให้กำเนิดเอโนชแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน

8 รวมอายุของเสทได้เก้าร้อยสิบสองปีและเขาได้สิ้นชีวิต

9 เอโนชอยู่มาได้เก้าสิบปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเคนัน

10 ตั้งแต่อโนชให้กำเนิดเคนันแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน

11 รวมอายุของเอโนชได้เก้าร้อยห้าปีและเขาได้สิ้นชีวิต

12 เคนันอยู่มาได้เจ็ดสิบปี และให้กำเนิดบุตรชื่อมาหะเลเล

13 ตั้งแต่มเคนันให้กำเนิดมาหะเลเลแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสี่สิบปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน

14 รวมอายุของเคนันได้เก้าร้อยสิบปีและเขาได้สิ้นชีวิต

15 มาหะเลเลอยู่มาได้หกสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อยาเรด

16 ตั้งแต่มมาหะเลเลให้กำเนิดยาเรดแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน

17 รวมอายุของมาหะเลเลได้แปดร้อยเก้าสิบห้าปีและเขาได้สิ้นชีวิต

18 ยาเรดอยู่ได้ร้อยหกสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเอโนค

19 ตั้งแต่มยาเรดให้กำเนิดเอโนคแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน

20 รวมอายุของยาเรดได้เก้าร้อยหกสิบสองปีและเขาได้สิ้นชีวิต

21 เอโนคอยู่มาได้หกสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเมธูเสลาห์

22 ตั้งแต่มเอโนคให้กำเนิดเมธูเสลาห์แล้ว ก็ดำเนินกับพระเจ้าสามร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน

23 รวมอายุของเอโนคได้สามร้อยหกสิบห้าปี

- 24 เอน็อคได้ดำเนินกับพระเจ้า และหายไป เพราะพระเจ้าทรงรับเขาไป
- 25 เมธูเสลาห์อยู่มาได้ร้อยแปดสิบเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชื่อลามะค
- 26 ตั้งแต่เมธูเสลาห์ให้กำเนิดลามะคแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกเจ็ดร้อยแปดสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
- 27 รวมอายุของเมธูเสลาห์ได้เก้าร้อยหกสิบเก้าปีและเขาได้สิ้นชีวิต
- 28 ลามะคอยู่มาได้ร้อยแปดสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง
- 29 เขาเรียกชื่อบุตรชายว่า โนอาห์ กล่าวว่า "คนนี้จะเป็นที่ปลอบประโลมใจเราเกี่ยวกับการงานของเรา และความเหนื่อยยากของมือเรา เพราะเหตุแผ่นดินที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงสาปแช่งนั้น"
- 30 ตั้งแต่ลามะคให้กำเนิดโนอาห์แล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกห้าร้อยเก้าสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
- 31 รวมอายุของลามะคได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบเจ็ดปีและเขาได้สิ้นชีวิต
- 32 โนอาห์มีอายุได้ห้าร้อยปี และโนอาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเซม ฮาม และยาเฟท

บท 6

- ต่อมาเมื่อมนุษย์เริ่มทวีมากขึ้นบนพื้นแผ่นดินโลก และพวกเขาให้กำเนิดบุตรสาวหลายคน
- 2 บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าเห็นว่าบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์สวยงาม และพวกเขารับเธอทั้งหลายไว้เป็นภรรยาตามชอบใจของพวกเขา
- 3 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "วิญญาณของเราจะไม่วิงวอนกับมนุษย์ตลอดไป เพราะเขาเป็นแต่เนื้อหนัง อายุของเขาจะเพียงแค่วัยยี่สิบปี"
- 4 ในคราวนั้นมีพวกมนุษย์ยกขึ้นบนแผ่นดินโลก แล้วภายหลังเมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าสมสู่กับบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์ และเธอทั้งหลายคลอดบุตรให้แก่พวกเขา บุตรเหล่านั้นเป็นคนที่อำนาจมาก ตั้งแต่สมัยโบราณเป็นคนที่ชั่วร้าย
- 5 และพระเจ้าทรงเห็นว่าความชั่วของมนุษย์มีมากบนแผ่นดินโลก และเจตนาทุกอย่างแห่งความจิตทั้งหลายในใจของเขาล้วนแต่ชั่วร้ายอย่างเดี่ยวเสมอไป
- 6 พระเยโฮวาห์ทรงโสมนัสที่พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์บนแผ่นดินโลก และกระทำให้พระองค์ทรงเศร้าโศกภายในพระทัยของพระองค์
- 7 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราจะทำลายมนุษย์ที่เราได้สร้างมาจากพื้นแผ่นดินโลก ทั้งมนุษย์และสัตว์และสัตว์เลื้อยคลานและนกในอากาศ เพราะว่าเราเสียใจที่เราได้สร้างพวกเขา"
- 8 แต่โนอาห์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์
- 9 ต่อไปนี้คือพงศ์พันธุ์ของโนอาห์ โนอาห์เป็นคนชอบธรรมและดีรอบคอบในสมัยของท่าน และโนอาห์ดำเนินกับพระเจ้า
- 10 โนอาห์ให้กำเนิดบุตรชายสามคน ชื่อเซม ฮาม และยาเฟท
- 11 ดังนั้นมนุษย์โลกจึงชั่วช้าต่อพระพักตร์พระเจ้า และแผ่นดินโลกก็เต็มไปด้วยความอำมหิต
- 12 พระเจ้าทอดพระเนตรบนแผ่นดินโลก และดูเถิด แผ่นดินโลกก็ชั่วช้า เพราะว่าบรรดาเนื้อหนังได้กระทำการชั่วช้าบนแผ่นดินโลก
- 13 พระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า "ต่อหน้าเราบรรดาเนื้อหนังก็มาถึงวาระสุดท้ายแล้ว เพราะว่าแผ่นดินโลกเต็มไปด้วยความอำมหิตเพราะพวกเขา และดูเถิด เราจะทำลายพวกเขาพร้อมกับแผ่นดินโลก
- 14 เจ้าจงเตือนนาวาด้วยไม้สนโกเฟอร์ เจ้าจงทำเป็นห้องๆในนาวา และยาทั้งข้างในข้างนอกด้วยชั้น
- 15 เจ้าจงเตือนนาวาตามนี้ นาวายาวสามร้อยศอก กว้างห้าสิบศอก และสูงสามสิบศอก
- 16 เจ้าจงทำช่องในนาวา และให้อยู่ข้างบนขนาดศอกหนึ่ง และเจ้าจงตั้งประตูที่ด้านข้างนาวา เจ้าจงทำเป็นชั้นล่าง ชั้นที่สองและชั้นที่สาม
- 17 ดูเถิด เราเองเป็นผู้กระทำให้น้ำท่วมบนแผ่นดินโลก เพื่อทำลายบรรดาเนื้อหนังได้ฟ้าที่มีลมปรานแห่งชีวิต และทุกสิ่งบนแผ่นดินโลกจะตายสิ้น
- 18 แต่เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า และเจ้าจงเข้าอยู่ในนาวา ทั้งเจ้า บุตรชาย ภรรยาและบุตรสะใภ้ของเจ้า

พร้อมกับเจ้า

- 19 เจ้าจนาสัตว์ทั้งปวงที่มีชีวิตทั้งตัวผู้และตัวเมียทุกชนิดอย่างละคู่เข้าไปในนาวาเพื่อรักษาชีวิต
- 20 นกตามชนิดของมัน และสัตว์ใช้งานตามชนิดของมัน สัตว์เลื้อยคลานตามชนิดของมัน อย่างละคู่จะมาหาเจ้าเพื่อรักษาชีวิตไว้
- 21 เจ้าจนาอาหารทุกอย่างที่กินได้ และสะสมไว้สำหรับเจ้า และมันจะเป็นอาหารสำหรับเจ้าและสัตว์ทั้งปวง"
- 22 โนอาห์ได้กระทำตามทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาแก่ท่าน ดังนั้นท่านจึงกระทำ

บท 7

และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่โนอาห์ว่า "เจ้าและครอบครัวทั้งหมดจงเข้าไปในนาวา เพราะว่าเราเห็นว่า เจ้าชอบธรรม ต่อหน้าเราในชั่วอายุนี้

- 2 เจ้าจงเอาสัตว์ทั้งปวงที่สะอาดทั้งตัวผู้และตัวเมียอย่างละเจ็ดคู่ และสัตว์ทั้งปวงที่ไม่สะอาดทั้งตัวผู้และตัวเมียอย่างละคู่
- 3 นกในอากาศทั้งตัวผู้และตัวเมียอย่างละเจ็ดคู่ด้วย เพื่อรักษาชีวิตไว้ให้สืบเชื้อสายบนพื้นแผ่นดินโลก
- 4 เพราะว่าอีกเจ็ดวันเราจะบันดาลให้ฝนตกบนแผ่นดินโลกสี่สิบวันสี่สิบคืน และสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงที่เราสร้างมานั้น เราจะทำลายเสียจากพื้นแผ่นดินโลก"
- 5 โนอาห์ได้กระทำตามทุกสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่ท่าน
- 6 เมื่อน้ำท่วมบนแผ่นดินโลกโนอาห์มีอายุได้หกร้อยปี
- 7 โนอาห์ทั้งบุตรชาย ภรรยาและบุตรสะใภ้ทั้งหลายจึงเข้าไปในนาวาเพราะเหตุน้ำท่วม
- 8 สัตว์ทั้งปวงที่สะอาดและสัตว์ทั้งปวงที่ไม่สะอาดและฝูงนกและบรรดาสัตว์ที่เลื้อยคลานบนแผ่นดินโลก
- 9 ได้เข้าไปหาโนอาห์ในนาวาเป็นคู่ๆทั้งตัวผู้และตัวเมีย ตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาไว้แก่โนอาห์
- 10 ต่อมาอีกเจ็ดวันน้ำก็ท่วมบนแผ่นดินโลก
- 11 เมื่อโนอาห์มีชีวิตอยู่ได้หกร้อยปี ในเดือนที่สอง วันที่สิบเจ็ดของเดือนนั้น ในวันเดียวกันนั้นเอง น้ำพุทั้งหลายที่อยู่ใต้บาดาลก็พุ่งขึ้นมา และช่องฟ้าก็เปิดออก
- 12 ฝนตกบนแผ่นดินโลกสี่สิบวันสี่สิบคืน
- 13 ในวันเดียวกันนั้นเองโนอาห์และบุตรชายของโนอาห์ คือเชม ฮาม และยาเฟท ภรรยาของโนอาห์ และบุตรสะใภ้ทั้งสามได้เข้าไปในนาวา
- 14 เขาเหล่านั้นและสัตว์ป่าทั้งปวงตามชนิดของมัน และสัตว์ใช้งานทั้งปวงตามชนิดของมัน และบรรดาสัตว์เลื้อยคลานที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน และนกทั้งปวงตามชนิดของมัน คือบรรดานกทุกชนิดที่มีลักษณะแตกต่างกัน
- 15 สัตว์ทั้งปวงที่มีลมปราณแห่งชีวิตได้เข้าไปหาโนอาห์ในนาวาเป็นคู่ๆ
- 16 สัตว์ทั้งปวงที่เข้าไปนั้นได้เข้าไปทั้งตัวผู้และตัวเมียตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาแก่ท่าน และพระเยโฮวาห์ทรงปิดประตูให้ท่าน
- 17 น้ำได้ท่วมแผ่นดินโลกสี่สิบวัน และน้ำก็ทวีมากขึ้นและหนุนนาวาให้สูงเหนือแผ่นดินโลก
- 18 น้ำไหลเชี่ยวและทวีมากยิ่งขึ้นบนแผ่นดินโลก และนาวาลอยบนผิวน้ำ
- 19 น้ำไหลเชี่ยวทวีมากยิ่งขึ้นบนแผ่นดินโลก และน้ำก็ท่วมภูเขาสูงทุกแห่งทั่วได้ฟ้า
- 20 น้ำไหลเชี่ยวท่วมเหนือภูเขาสิบห้าศอก
- 21 บรรดาเนื้อหนังที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินโลก ทั้งนก สัตว์ใช้งาน สัตว์ป่า และสัตว์เลื้อยคลานที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลก และมนุษย์ทั้งปวงก็ตายสิ้น
- 22 มนุษย์ทั้งปวงผู้ซึ่งมีลมปราณแห่งชีวิตเข้าออกทางจมูก สิ่งสารพัดที่อยู่บนบกตายสิ้น
- 23 สิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่บนพื้นแผ่นดินโลกถูกทำลาย ทั้งมนุษย์ สัตว์ใช้งาน สัตว์เลื้อยคลาน และนกในอากาศ และทุกสิ่งถูกทำลายจากแผ่นดินโลก เหลืออยู่แต่โนอาห์และทุกสิ่งที่อยู่กับท่านในนาวา
- 24 น้ำไหลเชี่ยวบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาหนึ่งร้อยห้าสิบวัน

บท 8

พระเจ้าทรงระลึกถึงโนอาห์ บรรดาสัตว์ที่มีชีวิตและสัตว์ใช้งานทั้งปวงที่อยู่กับท่านในนาวา และพระเจ้าทรงทำให้ลมพัดมาเหนือแผ่นดินโลก และน้ำทั้งปวงก็ลดลง

2 น้ำพุทั้งหลายที่อยู่ใต้บาดาลและช่องฟ้าทั้งปวงก็ปิด และฝนที่ตกจากฟ้าก็หยุด

3 น้ำก็ค่อยๆลดลงจากแผ่นดินโลก และล่วงไปร้อยห้าสิบวันแล้วน้ำก็ลดลง

4 ณ เดือนที่เจ็ดวันที่สิบเจ็ดนาวาก็ค้างอยู่บนเทือกเขาอารารัต

5 น้ำก็ค่อยๆลดลงจนถึงเดือนที่สิบ ในเดือนที่สิบ ณ วันที่หนึ่งของเดือนนั้น ยอดภูเขาต่างๆโผล่ขึ้นมา

6 ต่อจากนั้นอีกสี่สิบวัน โนอาห์ก็เปิดช่องในนาวาที่ท่านได้ทำไว้

7 ท่านปล่อยกาตัวหนึ่ง ซึ่งมันบินไปมาจนกระทั่งน้ำลดแห้งจากแผ่นดินโลก

8 ท่านจึงปล่อยนกเขาตัวหนึ่งด้วยเพื่อจะรู้ว่าน้ำได้ลดลงจากพื้นแผ่นดินโลกหรือยัง

9 แต่มันก็ไปพบที่ที่จะจับอาศัยอยู่ได้เพราะน้ำยังท่วมทั่วพื้นแผ่นดินโลกอยู่ มันจึงได้กลับมาหาท่านในนาวา ดังนั้นท่านจึงยื่นมือออกไปจับนกเขาเข้ามาไว้ด้วยกันในนาวา

10 ท่านคอยอยู่อีกเจ็ดวัน ท่านจึงปล่อยนกเขาไปจากนาวาอีกครั้งหนึ่ง

11 ในเวลาเย็นนกเขาก็กลับมายังท่าน ดูเถิด มันคาบใบมะกอกเทศเขียวสดมา ดังนั้นโนอาห์จึงรู้ว่า น้ำได้ลดลงจากแผ่นดินโลกแล้ว

12 ท่านคอยอยู่อีกเจ็ดวัน และปล่อยนกเขาออกไป แล้วมันไม่กลับมาหาท่านอีกเลย

13 ต่อมาปีที่หกร้อยเอ็ดเดือนที่หนึ่งวันที่หนึ่งของเดือนนั้นน้ำก็แห้งจากแผ่นดินโลก โนอาห์ก็เปิดหลังคาของนาวา และมองดู ดูเถิด พื้นแผ่นดินแห้งแล้ว

14 ในเดือนที่สองวันที่ยี่สิบเจ็ดของเดือนนั้นแผ่นดินโลกก็แห้งสนิท

15 พระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า

16 "จงออกไปจากนาวา ทั้งเจ้า ภรรยา บุตรชาย และบุตรสะใภ้ทั้งหลายของเจ้า

17 จงพาสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่ด้วยกันกับเจ้า คือบรรดาเนื้อหนัง ทั้งนก สัตว์ใช้งาน และสัตว์เลื้อยคลานทั้งปวงที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลกให้ออกมา เพื่อพวกมันจะทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก และมีลูกดกทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก"

18 โนอาห์จึงออกไป พร้อมทั้งบุตรชาย ภรรยา และบุตรสะใภ้ทั้งหลายที่อยู่กับท่าน

19 สัตว์ป่าทั้งปวง บรรดาสัตว์เลื้อยคลาน นกทั้งปวง และทุกสิ่งที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลกตามชนิดของพวกมันออกไปจากนาวา

20 โนอาห์ก็สร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์ และเอาบรรดาสัตว์ที่สะอาดและบรรดานกที่สะอาดถวายเป็นเครื่องเผาบูชาที่แท่นนั้น

21 พระเยโฮวาห์ได้ดมกลิ่นหอมหวาน และพระเยโฮวาห์ทรงดำริในพระทัยว่า "เราจะไม่สาปแช่งแผ่นดินอีกเพราะเหตุมนุษย์ ด้วยว่าเจตนาในใจของเขาเลวแต่ชั่วร้ายตั้งแต่เด็กมา เราจะไม่ประหารสิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตอีกเหมือนอย่างที่เราได้กระทำแล้วนั้น

22 ในขณะที่โลกยังดำรงอยู่นั้น จะมีฤดูหว่านฤดูเก็บเกี่ยว เวลาเย็นเวลาร้อน ฤดูร้อนฤดูหนาว กลางวันกลางคืนต่อไป"

บท 9

พระเจ้าทรงอวยพระพรแก่โนอาห์และบุตรชายทั้งหลายของท่าน และตรัสแก่พวกเขาว่า "จงมีลูกดก และทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน

2 สัตว์ป่าทั้งปวงบนแผ่นดินโลก บรรดานกในอากาศ สิ่งทั้งปวงที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลก และบรรดาปลาในทะเล จะเกรงกลัวพวกเจ้าและหวาดกลัวต่อพวกเจ้า พวกมันจะถูกมอบอยู่ในมือพวกเจ้า

3 สิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตเคลื่อนไหวไปมาจะเป็นอาหารของพวกเจ้า เช่นเดียวกับพืชผักเขียวสด เรายกทุกสิ่งให้แก่พวกเจ้า

4 แต่เนื้อกับชีวิตของมัน คือเลือดของมัน พวกเจ้าอย่ากินเลย

5 โลหิตเจ้าที่เป็นชีวิตของเจ้าเราจะเรียกเอาแน่นอน เราจะไม่เรียกเอาจากชีวิตของสัตว์ป่าทั้งปวงและจากมือมนุษย์ เรา

จะเรียกเอาชีวิตมนุษย์จากมือพี่น้องของตนทุกคน

6 ผู้ใดทำให้โลหิตของมนุษย์ไหล ผู้อื่นจะทำให้ผู้นั้นโลหิตไหล เพราะว่าพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายาของพระองค์

7 เจ้าจึงมีลูกดกทวีมากขึ้นอุดมบริบูรณ์ในแผ่นดินโลกและทวีมากขึ้นในนั้น"

8 พระเจ้าจึงตรัสแก่โนอาห์และบุตรชายทั้งหลายที่อยู่กับท่านว่า

9 "ดูเถิด เราตั้งพันธสัญญาของเรากับพวกเจ้าและกับเชื้อสายของเจ้าสืบไป

10 และกับสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่กับเจ้า ทั้งนก สัตว์ใช้งาน และบรรดาสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลกที่อยู่กับเจ้า สัตว์ทั้งปวงที่ออกจากรานาวา รวมทั้งบรรดาสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลก

11 เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับพวกเจ้าว่า จะไม่มีการทำลายบรรดาเนื้อหนังโดยน้ำท่วมอีก จะไม่มีน้ำมาท่วมทำลายโลกอีกต่อไป"

12 พระเจ้าตรัสว่า "นี่เป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาซึ่งเราตั้งไว้ระหว่างเรากับพวกเจ้า และสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่กับเจ้า ในทุกชั่วอายุตลอดไปเป็นนิตย์

13 เราได้ตั้งรุ้งของเราไว้ที่เมฆและมันจะเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับแผ่นดินโลก

14 และต่อมาเมื่อเราให้มีเมฆเหนือแผ่นดินโลก จะเห็นรุ้งที่เมฆนั้น

15 และเราจะระลึกถึงพันธสัญญาของเราซึ่งมีระหว่างเรากับพวกเจ้าและสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงแห่งบรรดาเนื้อหนัง และน้ำจะไม่มาท่วมทำลายบรรดาเนื้อหนังอีกต่อไป

16 จะมีรุ้งที่เมฆและเราจะมองดูมันเพื่อเราจะระลึกถึงพันธสัญญานี้รันดร์ ระหว่างพระเจ้ากับสิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตแห่งบรรดาเนื้อหนังที่อยู่บนแผ่นดินโลก"

17 และพระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า "นี่เป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาซึ่งเราได้ตั้งไว้ระหว่างเรากับบรรดาเนื้อหนังบนแผ่นดินโลก"

18 บุตรชายของโนอาห์ที่ได้ออกจากรานาวา คือเชม ฮาม และยาเฟท และฮามเป็นบิดาของคานาอัน

19 นี่เป็นบุตรชายสามคนของโนอาห์ และมนุษย์ที่กระจัดกระจายออกไปทั่วโลกมาจากคนเหล่านี้

20 โนอาห์เริ่มเป็นชาวสวนและเขาทำสวนองุ่น

21 ท่านได้ดื่มเหล้าองุ่นจนเมา และท่านก็เปลือยกายอยู่ในเต็นท์ของท่าน

22 ฮาม บิดาของคานาอัน เห็นบิดาของตนเปลือยกายอยู่ จึงบอกพี่น้องทั้งสองคนของเขาที่อยู่ภายนอก

23 เชมกับยาเฟทเอาผ้าผืนหนึ่งพาดป่าของเขาสองคนเดินหันหลังเข้าไปปกปิดกายบิดาของพวกเขาที่เปลือยอยู่ และได้เห็นหน้ากายบิดาของพวกเขาที่เปลือยอยู่นั้น

24 โนอาห์สร้างเมาแล้วจึงรู้ว่าบุตรชายสุดท้องของเขาได้ทำอะไรแก่ท่าน

25 ท่านพูดว่า "คานาอันจงถูกสาปแช่ง และเขาจะเป็นทาสแห่งทาสทั้งหลายของพี่น้องของเขา"

26 ท่านพูดว่า "สรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเชม และคานาอันจะเป็นทาสของเขา

27 พระเจ้าจะทรงเพิ่มพูนยาเฟทและเขาจะอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเชม และคานาอันจะเป็นทาสของเขา"

28 หลังจากนั้นน้ำท่วมโนอาห์มีชีวิตต่อไปอีกสามร้อยห้าสิบปี

29 รวมอายุของโนอาห์ได้เก้าร้อยห้าสิบปีและท่านได้สิ้นชีวิต

บท 10

ต่อไปนี้นี้เป็นพงศ์พันธุ์ของบุตรชายทั้งหลายของโนอาห์ คือเชม ฮาม และยาเฟท และพวกเขากำเนิดบุตรชายหลายคนหลังน้ำท่วม

2 บุตรชายทั้งหลายของยาเฟทชื่อโกเมอร์ มาโกก มีเดีย ยาวาน ทุบัล เมเซค และทิราส

3 บุตรชายทั้งหลายของโกเมอร์ชื่ออัชเคนัส รีฟาห์ และโทการมาห์

4 บุตรชายทั้งหลายของยาวานชื่อเอลีชาห์ ทารซิช จิทธิม และโดดานิม

5 จากเชื้อสายเหล่านี้ อาณาเขตของชนชาติทั้งหลายได้แบ่งแยกตามดินแดนต่างๆของพวกเขา แต่ละคนตามภาษาของเขา ตามครอบครัวของพวกเขา ตามชาติของพวกเขา

6 บุตรชายทั้งหลายของฮามชื่อคูช มิสราอิม พุต และคานาอัน

- 7 บุตรชายทั้งหลายของคูชชื่อเส-บา ฮาวิลห์ สับทาร์ ราอามาห์ และสับเทคา และบุตรชายทั้งหลายของราอามาห์ชื่อเซบา และเดดาน
- 8 คูชให้กำเนิดบุตรชื่อนิมโรด เขาเริ่มเป็นคนมีอำนาจมาจากบนแผ่นดินโลก
- 9 เขาเป็นพรานที่มีกำลังมากต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังนั้นจึงว่า "เหมือนกับนิมโรดพรานที่มีกำลังมากต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์"
- 10 การเริ่มต้นของอาณาจักรเขาคือเมืองบาเบล เมืองเอเรก เมืองอัคคัต และเมืองคาลเนห์ในแผ่นดินของชินาร์
- 11 ฝ่ายอัสซูร์จึงออกไปจากแผ่นดินของชินาร์นั้น และสร้างเมืองนินะเวห์ เมืองเรโทโบทและเมืองคาลาห์
- 12 และเมืองเรเสนที่อยู่ระหว่างเมืองนินะเวห์กับเมืองคาลาห์ เมืองนี้เป็นเมืองใหญ่
- 13 มิสราอิมให้กำเนิดบุตรชื่อนูติม อานามิม เลหะบิม นัฟทูอิม
- 14 ปัทรุสิม คัสลูอิม (ผู้ซึ่งออกมาจากเขาคือคนฟีลิสเตีย) และคัฟโทริม
- 15 คานาอันให้กำเนิดบุตรห้วปีชื่อไฮดอนและเฮท
- 16 และคนเยบุส คนอาโมไรต์ คนเกอร์กาซี
- 17 คนฮีไวต์ คนอารคี คนสินี
- 18 คนอารวัด คนเศเมอร์ และคนฮามัท และภายหลังนั้นครอบครัวต่างๆของคนคานาอันก็กระจัดกระจายออกไป
- 19 เขตแดนของคนคานาอันจากเมืองไฮดอน ไปทางเมืองเกราร์ จนถึงเมืองกาซา ไปทางเมืองโสโดม เมืองโกโมราห์ เมืองอัดมาห์ และเมืองเศโบยิมจนถึงเมืองลาซา
- 20 นี่เป็นบุตรชายทั้งหลายของฮาม ตามครอบครัวของพวกเขา ตามภาษาของพวกเขา ตามแผ่นดินของพวกเขาและตามชาติของพวกเขา
- 21 เช่นเดียวกันเชมผู้เป็นบรรพบุรุษของบรรดาชนเอเบอร์ ผู้เป็นพี่ชายคนโตของยาเฟท เขาก็ให้กำเนิดบุตรหลายคนด้วย
- 22 บุตรของเชมชื่อเอลาม อัสซูร์ อารฟักซาด ลูด และอารัม
- 23 บุตรอารัมชื่ออุส ฮูล เกเธอร์ และมัซ
- 24 อารฟักซาดให้กำเนิดบุตรชื่อเชลาห์ และเชลาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเอเบอร์
- 25 เอเบอร์ให้กำเนิดบุตรชายสองคน คนหนึ่งชื่อเพเลก เพราะในสมัยของเขาแผ่นดินถูกแบ่งแยก และน้องชายของเขาชื่อโยกทาน
- 26 โยกทานให้กำเนิดบุตรชื่ออัลโมดัต เชเลฟ ฮาซาร-มาเวท และเยราห์
- 27 ฮาโดรัม อุซาล ดิคลาห์
- 28 โอบาล อาบีมาเอล เซบา
- 29 โอฟีร์ ฮาวิลห์ และโยบับ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของโยกทาน
- 30 ที่อยู่อาศัยของพวกเขาเริ่มจากเมืองเมซาไปทางเซฟาร์เทือกเขาทางทิศตะวันออก
- 31 นี่เป็นบุตรชายทั้งหลายของเชม ตามครอบครัวของพวกเขา ตามภาษาของพวกเขา ตามแผ่นดินของพวกเขาและตามชาติของพวกเขา
- 32 นี่เป็นครอบครัวต่างๆของบุตรชายทั้งหลายของโนอาห์ ตามพงศ์พันธุ์ของพวกเขา ตามชาติของพวกเขา และจากคนเหล่านี้ประชาชาติทั้งหลายถูกแบ่งแยกในแผ่นดินโลกภายหลังน้ำท่วม

บท 11

ทว่าแผ่นดินโลกมีภาษาเดียวและมีสำเนียงเดียวกัน

- 2 และต่อมาเมื่อพวกเขาเดินทางจากทิศตะวันออกก็พบที่ราบในแผ่นดินชินาร์และพวกเขาอาศัยอยู่ที่นั่น
- 3 แล้วพวกเขาต่างคนต่างก็พูดกันว่า "มาเถิด ให้พวกเราทำอิฐและเผามันให้แข็ง" พวกเขาจึงมีอิฐใช้ต่างหินและมียางมะตอยใช้ต่างปูนสอ
- 4 เขาทั้งหลายพูดว่า "มาเถิด ให้พวกเราสร้างเมืองขึ้นเมืองหนึ่งและก่อหอคอยให้ยอดของมันไปถึงฟ้าสวรรค์ และให้พวกเราสร้างชื่อเสียงของพวกเราไว้ เพื่อว่าพวกเราจะไม่กระจัดกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก"
- 5 และพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาทอดพระเนตรเมืองและหอนั้นซึ่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้ก่อสร้างขึ้น

- 6 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด คนเหล่านี้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และพวกเขาทั้งปวงมีภาษาเดียว พวกเขาเริ่มทำเช่นนี้แล้ว ประเดี๋ยวจะไม่มีอะไรหยุดยั้งพวกเขาได้ในสิ่งที่พวกเขาคิดจะทำ
- 7 มาเถิด ให้พวกเราลงไปและทำให้ภาษาของเขากว้างขวางที่นั่น เพื่อไม่ให้พวกเขาพูดเข้าใจกันได้"
- 8 ดังนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงทำให้เขากระจัดกระจายจากที่นั่นไปทั่วพื้นแผ่นดิน พวกเขาจึงเลิกสร้างเมืองนั้น
- 9 เหตุฉะนั้นจึงเรียกชื่อเมืองนั้นว่า บาเบล เพราะว่าที่นั่นพระเยโฮวาห์ทรงทำให้ภาษาของทั่วโลกกว้างขวาง และ ณ จากที่นั่นพระเยโฮวาห์ได้ทรงทำให้พวกเขากระจัดกระจายออกไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก
- 10 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของ셈 เซมมีอายุได้ร้อยปีและให้กำเนิดบุตรชื่ออารฟักซาด หลังน้ำท่วมสองปี
- 11 หลังจากเซมให้กำเนิดอารฟักซาดแล้วก็มีอายุต่อไปอีกห้าร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
- 12 อารฟักซาดมีอายุได้สามสิบห้าปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเชลาห์
- 13 หลังจากอารฟักซาดให้กำเนิดเชลาห์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกสี่ร้อยสามปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
- 14 เชลาห์มีอายุได้สามสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเอเบอร์
- 15 หลังจากเชลาห์ให้กำเนิดเอเบอร์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกสี่ร้อยสามปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
- 16 เอเบอร์มีอายุได้สามสิบสี่ปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเปเลก
- 17 หลังจากเอเบอร์ให้กำเนิดเปเลกแล้วก็มีอายุต่อไปอีกสี่ร้อยสามปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
- 18 เปเลกมีอายุได้สามสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเรอู
- 19 หลังจากเปเลกให้กำเนิดเรอูแล้วก็มีอายุต่อไปอีกสองร้อยเก้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
- 20 เรอูมีอายุได้สามสิบสองปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเซรูก
- 21 หลังจากเรอูให้กำเนิดเซรูกแล้วก็มีอายุต่อไปอีกสองร้อยเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
- 22 เซรูกมีอายุได้สามสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่อนาโฮร์
- 23 หลังจากเซรูกให้กำเนิดนาโฮร์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกสองร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
- 24 นาโฮร์มีอายุได้ยี่สิบเก้าปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเทราห์
- 25 หลังจากนาโฮร์ให้กำเนิดเทราห์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกร้อยสิบเก้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
- 26 เทราห์มีอายุได้เจ็ดสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่ออับราม นาโฮร์ และฮาราน
- 27 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเทราห์ เทราห์ให้กำเนิดอับราม นาโฮร์ และฮาราน และฮารานให้กำเนิดบุตรชื่อโลท
- 28 ฮารานได้สิ้นชีวิตก่อนเทราห์ผู้เป็นบิดาของเขาในแผ่นดินที่เขาบังเกิด ในเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย
- 29 อับรามและนาโฮร์ต่างก็ได้ภรรยา ภรรยาของอับรามมีชื่อว่าซาราย และภรรยาของนาโฮร์มีชื่อว่ามิลคาห์ผู้เป็นบุตรของฮาราน ผู้เป็นบิดาของมิลคาห์และบิดาของอิสคาคห์
- 30 แต่นางซารายได้เป็นหมัน นางหาบุตรไม่
- 31 เทราห์ก็พาอับรามบุตรชายของเขากับโลทบุตรชายของฮารานผู้เป็นหลานชายของเขาและนางซาราย บุตรสะกัของเขาคือภรรยาของอับรามบุตรชายของเขา เขาทั้งหลายออกจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย จะเข้าไปยังแผ่นดินคานาอัน พวกเขามาถึงเมืองฮารานแล้วก็อาศัยอยู่ที่นั่น
- 32 รวมอายุเทราห์ได้สองร้อยห้าปี และเทราห์ก็ได้สิ้นชีวิตในเมืองฮาราน

บท 12

พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่อับรามแล้วว่า "เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า และจากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น

2 เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่ง เราจะอวยพรเจ้า ทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต และเจ้าจะเป็นแหล่งพระพร

3 เราจะอวยพรผู้ที่อวยพรเจ้า และสาปแช่งผู้ที่สาปแช่งเจ้า บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเจ้า"

4 ดังนั้นอับรามจึงออกไปตามที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ท่านและโลทก็ไปกับท่าน อับรามมีอายุได้เจ็ดสิบห้าปีขณะที่ท่านออกจากเมืองฮาราน

5 อับรามพานางซารายภรรยาของท่าน โลทบุตรชายของน้องชายท่าน บรรดาทรัพย์สิ่งของของพวกเขาที่ได้สะสมไว้

และผู้คนที่หลายที่ได้ไว้ที่เมืองฮาราน พวกเขาออกไปเพื่อเข้าไปยังแผ่นดินคานาอัน และพวกเขาไปถึงแผ่นดินคานาอัน

6 อับรามเดินผ่านแผ่นดินนั้นจนถึงสถานที่เมืองเซเคม คือที่ราบโมเรห์ คราวนั้นชาวคานาอันยังอยู่ในแผ่นดินนั้น

7 พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่อับรามและตรัสว่า "เราจะให้แผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้า" อับรามจึงสร้างแท่นบูชาที่นั่นถวายแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงปรากฏแก่ท่าน

8 ท่านย้ายไปจากที่นั่นมาถึงภูเขาลูกหนึ่งทางทิศตะวันออกของเมืองเบธเอลแล้วตั้งเต็นท์ของท่าน โดยเมืองเบธเอลอยู่ทางทิศตะวันตกและเมืองอียิปต์อยู่ทางทิศตะวันออก ณ ที่นั่นท่านสร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์ และร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์

9 และอับรามก็ยังคงเดินทางเรื่อยไป ไปทางทิศใต้

10 เกิดการกันดารอาหารที่แผ่นดิน อับรามได้ลงไปอียิปต์เพื่ออาศัยอยู่ที่นั่น เพราะว่าการกันดารอาหารในแผ่นดินนั้นมากยิ่งขึ้น

11 ต่อมาเมื่อท่านใกล้จะเข้าอียิปต์ ท่านจึงพูดกับนางซารายภรรยาของท่านว่า "ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้ารู้ว่าเจ้าเป็นหญิงรูปงามน่าดู

12 เพราะฉะนั้นต่อมาเมื่อคนอียิปต์จะเห็นเจ้า พวกเขาจะพูดว่า 'นี่เป็นภรรยาของเขา' และพวกเขาจะฆ่าข้าพเจ้าเสีย แต่พวกเขาจะไว้ชีวิตเจ้า

13 กรุณาพูดว่าเจ้าเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะอยู่อย่างสุขสบายเพราะเห็นแก่เจ้า และข้าพเจ้าจะมีชีวิตเพราะเหตุเจ้า"

14 ต่อมาเมื่ออับรามเข้าไปในอียิปต์แล้ว คนอียิปต์เห็นว่าหญิงคนนี้รูปงามยิ่งนัก

15 พวกเจ้านายของฟาโรห์เห็นนางด้วยเช่นกัน และทูลยกย่องนางต่อพระฟักตร์ฟาโรห์ และหญิงนั้นจึงถูกนำเข้าไปอยู่ในวังของฟาโรห์

16 ฟาโรห์ได้โปรดปรานอับรามมากเพราะเห็นแก่นาง ท่านได้แกะ วัว ลาตัวผู้ ทาส ทาสี ลาตัวเมีย และอูฐจำนวนมาก

17 และพระเยโฮวาห์ทรงทำให้เกิดภัยพิบัติแก่ฟาโรห์และราชวงศ์ของท่านด้วยภัยพิบัติร้ายแรงต่างๆ เพราะเหตุนางซารายภรรยาของอับราม

18 ฟาโรห์จึงเรียกอับรามมาและตรัสว่า "ทำไมเจ้าจึงทำเช่นนี้แก่เรา ทำไมเจ้าไม่บอกเราว่านางเป็นภรรยาของเจ้า

19 ทำไมเจ้าว่า 'เธอเป็นน้องสาวของข้าพระองค์' ดังนั้นเราเกือบจะรับนางมาเป็นภรรยาของเรา บัดนี้จงดูภรรยาของเจ้า จงรับนางไปและออกไปตามทางของเจ้า"

20 ฟาโรห์จึงรับสั่งพวกคนใช้เรื่องท่าน และพวกเขาจึงนำท่าน ภรรยาและสิ่งสารพัดที่ท่านมีอยู่ออกไปเสีย

บท 13

อับรามจึงขึ้นไปจากอียิปต์ ท่านและภรรยาของท่านและสิ่งสารพัดที่ท่านมีอยู่พร้อมกับโลท เข้าไปทางทิศใต้

2 อับรามก็มั่งคั่งสมบูรณ์ด้วยฝูงสัตว์ เงินและทองเป็นอันมาก

3 ท่านเดินทางต่อไปจากทิศใต้จนถึงเมืองเบธเอล ถึงสถานที่ที่เต็นท์ของท่านเคยตั้งอยู่คราวก่อน ระหว่างเมืองเบธเอลกับเมืองอัย

4 จนถึงสถานที่ที่ตั้งแท่นบูชาซึ่งเมื่อก่อนท่านเคยสร้างไว้ที่นั่น และอับรามร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์ที่นั่น

5 โลทซึ่งไปกับอับรามมีฝูงแพะแกะ ฝูงวัวและเต็นท์เช่นกัน

6 แผ่นดินไม่กว้างขวางพอที่พวกเขาจะอาศัยอยู่ด้วยกันได้ เพราะทรัพย์สินของพวกเขามีอยู่มาก ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถอยู่ด้วยกันได้

7 เกิดมีการวิวาทกันระหว่างคนเลี้ยงสัตว์ของอับรามกับคนเลี้ยงสัตว์ของโลท ขณะนั้นคนคานาอันและคนเปอร์เซียยังอาศัยอยู่ที่แผ่นดินนั้น

8 อับรามจึงพูดกับโลทว่า "กรุณาอย่าให้มีการวิวาทกันเลยระหว่างเรากับเจ้า และระหว่างคนเลี้ยงสัตว์ของเรากับคนเลี้ยงสัตว์ของเจ้า เพราะเราทั้งสองเป็นญาติกัน

9 แผ่นดินทั้งหมดอยู่ตรงหน้าเจ้ามิใช่หรือ กรุณาจงแยกไปจากเราเถิด ถ้าเจ้าไปทางซ้ายมือเราจะไปทางขวามือ หรือถ้าเจ้าไปทางขวามือเราจะไปทางซ้ายมือ"

- 10 โลทเงยหน้าขึ้นแลดูและเห็นว่าบรรดาที่ราบลุ่มของแม่น้ำจอร์แดนมีน้ำบริบูรณ์อยู่ทุกแห่ง เหมือนพระอุทยานของพระเยโฮวาห์ เหมือนกับแผ่นดินอียิปต์ไปทางเมืองโสอาร์ ก่อนที่พระเยโฮวาห์ทรงทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์
- 11 ดังนั้นโลทจึงเลือกบรรดาที่ราบลุ่มของแม่น้ำจอร์แดน โลทเดินทางไปที่ตะวันตกและเขาทั้งสองจึงแยกจากกันไป
- 12 อับรามอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอัน โลทอาศัยอยู่ในเมืองต่างๆที่ราบลุ่มและตั้งเต็นท์ใกล้เมืองโสโดม
- 13 แต่ชาวเมืองโสโดมเป็นคนชั่วช้าและเป็นคนบาปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เป็นอันมาก
- 14 ภายหลังที่โลทแยกจากท่านไปแล้วพระเยโฮวาห์ตรัสแก่อับรามว่า "จงเงยหน้าขึ้นแลดูและมองดูจากสถานที่ที่เจ้าอยู่นี้ไปทางทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออกและทิศตะวันตก
- 15 เพราะว่าแผ่นดินทั้งหมดซึ่งเจ้าเห็นนี้เราจะยกให้แก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้าตลอดไปเป็นนิรันดร์
- 16 เราจะกระทำให้เชื้อสายของเจ้าเหมือนอย่างผงคลีดิน ดังนั้นถ้าผู้ใดสามารถนับผงคลีดินได้ก็จะนับเชื้อสายของเจ้าได้เช่นกัน
- 17 จงลุกขึ้นเดินไปทั่วแผ่นดินทางด้านยาวด้านกว้าง เพราะเราจะยกให้แก่เจ้า"
- 18 ดังนั้นอับรามจึงยกเต็นท์มาและอาศัยอยู่ที่ราบของมัมเร ซึ่งอยู่ในเฮโบรนและสร้างแท่นบูชาต่อพระเยโฮวาห์ที่นั่น

บท 14

และต่อมาในสมัยของอัมราเฟลกษัตริย์เมืองชินาร์ อาร์โอคกษัตริย์เมืองเอลลาซาร์ เคโดร์ลาโอเมอร์กษัตริย์เมืองเอลาม และทิดาลกษัตริย์แห่งประชาชาติ

- 2 กษัตริย์เหล่านี้ได้ทำสงครามรบสู้กับเบรากษัตริย์เมืองโสโดม บิรชากษัตริย์เมืองโกโมราห์ ชินาบกษัตริย์เมืองอัดมาห์ เซเมเบอร์กษัตริย์เมืองเศโบยิม และกษัตริย์เมืองเบ-ลา คือเมืองโสอาร์
- 3 บรรดากษัตริย์เหล่านี้รวมทัพกัน ณ ที่หุบเขาสิดิมซึ่งคือทะเลเกลือ
- 4 กษัตริย์เหล่านี้ยอมขึ้นแก่งกษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์สิบสองปี และในปีที่สิบสามกษัตริย์เหล่านี้ก็กบฏ
- 5 และในปีที่สิบสี่กษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์และบรรดากษัตริย์ที่อยู่กับท่านยกมาตีคนเรฟาอิมที่เมืองอัซทาโรท คารนาอิม คนสุซิมที่เมืองฮาม และคนเอมิมที่เมืองซาเวห์ คิริยาธาอิม
- 6 ชาวโฮรีที่ภูเขาเซอีร์ซึ่งเป็นของพวกเขามาจนถึงเมืองเอลปารานซึ่งอยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดาร
- 7 กษัตริย์เหล่านี้กลับมาถึงเมืองเอนมิสปีทซึ่งคือเมืองคาเดช และยกมาตีแผ่นดินทั้งสี่ของคานาเมซ และคนอาโมไรต์ที่อาศัยอยู่ ณ เมืองฮาซาโชนทามารด้วย
- 8 และกษัตริย์เมืองโสโดม กษัตริย์เมืองโกโมราห์ กษัตริย์เมืองอัดมาห์ กษัตริย์เมืองเศโบยิม และกษัตริย์เมืองเบ-ลา (คือเมืองโสอาร์) ก็ออกไปทำสงครามรบสู้กับกษัตริย์เหล่านั้น ณ ที่หุบเขาสิดิม
- 9 กับเคโดร์ลาโอเมอร์กษัตริย์เมืองเอลาม ทิดาลกษัตริย์แห่งประชาชาติ อัมราเฟลกษัตริย์เมืองชินาร์ และอาร์โอคกษัตริย์เมืองเอลลาซาร์ กษัตริย์สี่องค์ต่อหัวองค์
- 10 ที่หุบเขาสิดิมมีบ່อยามะตอยเต็มไปหมด เหล่ากษัตริย์เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ได้หนีมาและตกลงไปที่นั่น และส่วนผู้ที่เหลืออยู่ก็หนีไปยังภูเขา
- 11 กษัตริย์เหล่านั้นจึงเก็บบรรดาทรัพย์สิ่งของและเสบียงอาหารทั้งสิ้นของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์แล้วก็ไป
- 12 และได้จับโลทบุตรชายของน้องชายอับรามผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองโสโดมและทรัพย์สิ่งของของเขาแล้วจากไป
- 13 แล้วมีคนหนึ่งที่หนีมานั้นได้บอกให้อับรามชาวฮีบรู เพราะว่าท่านอาศัยอยู่ที่ราบของมัมเรคนอาโมไรต์ พี่น้องของเอชโคลและพี่น้องของอาเนออร์ คนเหล่านี้เป็นพันธมิตรกับอับราม
- 14 เมื่ออับรามได้ยินว่าหลานชายของท่านถูกจับไปเป็นเชลย ท่านจึงนำคนชำนาญศึกที่เกิดในบ้านท่าน จำนวนสามร้อยสิบแปดคน และตามไปทันที่เมืองดาน
- 15 ท่านจึงแยกคนของท่าน ทั้งท่านและคนใช้ของท่านออกเป็นกองๆในกลางคืน ก็เข้าตีและไล่ตามจนถึงเมืองโฮบาห์ซึ่งอยู่ทางด่านซ้ายเมืองดามัสกัส
- 16 และท่านนำบรรดาทรัพย์สิ่งของกลับคืนมาหมด ทั้งนำโลทหลานชายของท่าน ทรัพย์สิ่งของของเขา ผู้หญิง และประชาชนกลับมาด้วย
- 17 หลังจากท่านกลับจากการฆ่ากษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์และกษัตริย์ทั้งหลายที่ร่วมกำลังกันนั้นแล้ว กษัตริย์เมืองโส

โดมก็ออกมารับท่าน ณ ที่หุบเขาซาเวห์ ซึ่งคือหุบเขาของกษัตริย์

18 เมลคีเซเดคกษัตริย์เมืองซาเล็มได้นำขนมปังและน้ำองุ่นมาให้ และท่านก็เป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด

19 ท่านก็อวยพรแก่อับรามว่า "ขอให้พระเจ้าผู้สูงสุดผู้ทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกโปรดให้อับรามได้รับพรเถิด

20 และจงสรรเสริญแต่พระเจ้าผู้สูงสุดผู้ได้ทรงมอบศัตรูทั้งหลายของเจ้าไว้ในมือของเจ้า" และอับรามก็ยกหนึ่งในสิบจากข้าวของทั้งหมดถวายแก่ท่าน

21 กษัตริย์เมืองโสโดมตรัสแก่อับรามว่า "ขอคืนคนให้แก่เราและทรัพย์สินของนั้นเจ้าจงเอาไปเถิด"

22 อับรามกล่าวแก่กษัตริย์เมืองโสโดมว่า "ข้าพเจ้าได้ยกมือของข้าพเจ้าต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

23 ว่าข้าพเจ้าจะไม่รับเอาเส้นด้ายหรือสายรัดรองเท้าและข้าพเจ้าจะไม่รับเอาสิ่งใดๆที่เป็นของท่าน เกรงว่าท่านจะกล่าวว่า 'เราได้กระทำให้อับรามมั่งมี'

24 เว้นแต่สิ่งทีคนหนุ่มได้กินและส่วนของคนทั้งหลายซึ่งไปกับข้าพเจ้าคืออานอร์ เอชโกล์ และมัมเร ให้พวกเขาเป็นส่วนของพวกเขาเถิด"

บท 15

ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระคำรัสของพระเยโฮวาห์มาถึงอับรามด้วยนิมิตว่า "อับราม อย่ากลัวเลย เราเป็นโล่ของเจ้าและเป็นป้อมปราการยิ่งใหญ่ของเจ้า"

2 อับรามทูลว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์จะทรงโปรดประทานอะไรแก่ข้าพระองค์ ด้วยว่าข้าพระองค์ยังไม่มีบุตร และคนต้นเรือนแห่งครัวเรือนของข้าพระองค์คนนั้นแหละคือเอลีเยเซอร์ชาวเมืองดามัสกัส"

3 อับรามทูลว่า "ดูเถิด พระองค์มิได้ทรงประทานเชื้อสายให้แก่ข้าพระองค์ และดูเถิด คนหนึ่งที่เกิดในบ้านข้าพระองค์เป็นผู้รับมรดกของข้าพระองค์"

4 ดูเถิด พระคำรัสของพระเยโฮวาห์มาถึงท่านว่า "คนนี้จะไม่ได้เป็นผู้รับมรดกของเจ้า แต่ผู้ที่ออกมาจากบั้นเอวของเจ้าจะเป็นผู้รับมรดกของเจ้า"

5 พระองค์จึงนำท่านออกมากลางแจ้งและตรัสว่า "จงมองดูฟ้าและนับดวงดาวทั้งหลาย ถ้าเจ้าสามารถนับมันได้" และพระองค์ตรัสแก่ท่านว่า "เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น"

6 ท่านเชื่อในพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน

7 พระองค์ตรัสแก่ท่านว่า "เราคือเยโฮวาห์ที่ได้พาเจ้าออกจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย เพื่อยกดินแดนนี้ให้เป็นมรดกแก่เจ้า"

8 ท่านทูลว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้าพระองค์จะรู้ได้อย่างไรว่าข้าพระองค์จะได้ดินแดนนี้เป็นมรดก"

9 พระองค์ตรัสแก่ท่านว่า "จงเอารั้วตัวเมียอายุสามปี แพะตัวเมียอายุสามปี แกะตัวผู้อายุสามปี นกเขาตัวหนึ่งและนกพิราบหนุ่มตัวหนึ่งมาให้เรา"

10 ท่านจึงนำบรรดาสัตว์เหล่านี้มาและผ่ากลางตัวมันวางข้างละซีกตรงกัน แต่นกทั้งหลายนั้นท่านหาได้ฝ่าไม่

11 เมื่อฝูงเหยี่ยวลงมาที่ซากสัตว์เหล่านั้น อับรามก็ไล่มันไปเสีย

12 เมื่อดวงอาทิตย์ใกล้จะตก อับรามก็นอนหลับสนิท และดูเถิด ความหวาดกลัวความหดหู่ใจอย่างยิ่งก็ทับถมท่าน

13 พระองค์ตรัสแก่อับรามว่า "จงรู้แน่เถิดว่าเชื้อสายของเจ้าจะเป็นคนต่างดาวในแผ่นดินที่ไม่ใช่ของพวกเขาและจะรับใช้พวกนั้น พวกนั้นจะกดขี่ข่มเหงพวกเขาสี่ร้อยปี

14 เช่นกันเราจะพิพากษาประเทศนั้นซึ่งพวกเขาจะรับใช้ และต่อมาพวกเขาจะออกมาพร้อมกับทรัพย์สินของเป็นอันมาก

15 เจ้าจะไปตามบรรพบุรุษของเจ้าโดยผาสุก ในเวลาชรามากเจ้าจะถูกฝังไว้

16 แต่ในชั่วอายุที่สี่พวกเขาจะกลับมามีที่อีกครั้ง เพราะว่าความชั่วช้าของคนอาโมไรต์ยังไม่ครบถ้วน"

17 ต่อมาเมื่อดวงอาทิตย์ตกและค่ำมืด ดูเถิด เต้าที่คว้นฟูล่งอยู่และคบบเพลิงได้เลื่อนลอยมาที่ระหว่างกลางซีกสัตว์เหล่านั้น

18 ในวันเดียวกันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญากับอับรามว่า "เราได้ยกแผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้าแล้ว ตั้งแต่แม่น้ำอียิปต์ไปจนถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส

19 ทั้งแผ่นดินของคนเคไนต์ คนเคเนส คนชัดโมไนต์

20 คนฮิตไทต์ คนเปอร์สซี คนเรฟาอิม

21 คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนเกอร์กาซี และคนเยบุส"

บท 16

นางซารายภรรยาของอับรามไม่มีบุตรให้ท่าน และนางมีหญิงสาวใช้ชาวอียิปต์คนหนึ่งซึ่งมีชื่อว่าฮาการ์

2 นางซารายจึงพูดกับอับรามว่า "ดูเถิด บัดนี้พระเยโฮวาห์ไม่ให้ข้าพเจ้ามีบุตร ขอท่านกรุณาเข้าไปหาสาวใช้ของข้าพเจ้า บางทีข้าพเจ้าอาจจะได้บุตรโดยนาง" และอับรามก็ฟังเสียงนางซาราย

3 ภายหลังอับรามอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอันได้สิบปีแล้ว นางซารายภรรยาของอับรามก็ยกฮาการ์คนอียิปต์สาวใช้ของตนให้เป็นภรรยาของอับรามสามีนาง

4 ท่านเข้าไปหานางฮาการ์ นางก็ตั้งครรภ์ เมื่อนางรู้ว่านางตั้งครรภ์แล้ว นางก็ดูหมิ่นนายผู้หญิงของนางในใจ

5 นางซารายจึงพูดกับอับรามว่า "ให้ความผิดของข้าพเจ้าตกอยู่กับท่านเถิด ข้าพเจ้าให้สาวใช้ของข้าพเจ้าไว้ในอ้อมอกของท่าน เมื่อนางรู้ว่านางตั้งครรภ์แล้วนางก็ดูหมิ่นข้าพเจ้าในใจของนาง ขอพระเยโฮวาห์ทรงพิพากษาระหว่างข้าพเจ้ากับท่าน"

6 แต่อับรามพูดกับนางซารายว่า "ดูเถิด สาวใช้ของเจ้าอยู่ในมือของเจ้า จงกระทำแก่เขาตามที่เจ้าเห็นควร" เมื่อนางซารายเดี่ยวเสียหญิงหญิงนั้น หญิงนั้นจึงหนีไปให้พื้นหน้าของนาง

7 ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์พบหญิงนั้นที่น้ำพุในถิ่นทุรกันดาร คือที่น้ำพุในทางที่จะไปเมืองซูร์

8 ทูตนั้นจึงพูดว่า "ฮาการ์สาวใช้ของนางซาราย เจ้ามาจากไหนและเจ้าจะไปไหน" นางจึงทูลว่า "ข้าพระองค์หนีมาให้พื้นหน้าจากนางซารายนายผู้หญิงของข้าพระองค์"

9 ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวแก่นางว่า "จงกลับไปหานายผู้หญิงของเจ้า และยอมอยู่ใต้อำนาจของเขา"

10 แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวแก่หญิงนั้นว่า "เราจะให้เชื้อสายของเจ้าทวีมากขึ้น เพราะว่าจะมีคนจำนวนมากมายจนนับไม่ถ้วน"

11 ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวแก่นางว่า "ดูเถิด เจ้ามีครรภ์แล้วและจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จะเรียกชื่อของเขาว่า อิชมาเอล เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงรับฟังความทุกข์ของเจ้า

12 เขาจะเป็นคนป่า มือของเขาจะต่อสู้คนทั้งปวงและมือคนทั้งปวงจะต่อสู้เขา และเขาจะอาศัยอยู่ตรงหน้าบรรดาพี่น้องของเขา"

13 นางจึงเรียกพระนามของพระเยโฮวาห์ผู้ตรัสแก่นางว่า "พระองค์พระเจ้าผู้ทรงทอดพระเนตรข้าพระองค์" เพราะนางพูดว่า "ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ที่นี้ ผู้ทรงทอดพระเนตรข้าพระองค์ด้วยหรือ"

14 เหตุฉะนั้นจึงเรียกชื่อบ่อน้ำว่า เบเออลาโฮรอย ดูเถิด อยู่ระหว่างเมืองคาเดชกับเมืองเบเรด

15 นางฮาการ์คลอดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่อับราม อับรามจึงเรียกชื่อบุตรชายของท่านซึ่งนางฮาการ์คลอดออกมาว่า อิชมาเอล

16 เมื่อนางฮาการ์คลอดอิชมาเอลให้แก่อับรามนั้น อับรามอายุได้แปดสิบหกปี

บท 17

เมื่ออายุอับรามได้เก้าสิบเก้าปี พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่อับรามและตรัสแก่ท่านว่า "เราเป็นพระเจ้า ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ จงดำเนินอยู่ต่อหน้าเราและเจ้าจะเป็นคนดีรอบคอบ

2 เราจะทำพันธสัญญาของเราระหว่างเรากับเจ้า และจะให้เจ้าทวีมากขึ้น"

3 อับรามก็ขบถจนถึงดินและพระเจ้าทรงมีพระราชปฏิสันถารกับท่านว่า

4 "สำหรับเรา ดูเถิด นี่เป็นพันธสัญญาของเรากับเจ้า และเจ้าจะเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย

5 ชื่อของเจ้าจะไม่เรียกว่า อับราม อีกต่อไป แต่เจ้าจะมีชื่อว่า อับราฮัม เพราะเราจะกระทำให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย

6 เราจะกระทำให้เจ้ามีลูกดกทวีมากขึ้น เราจะกระทำให้เจ้าเป็นชนหลายชาติ กษัตริย์หลายองค์จะเกิดมาจากเจ้า

7 เราจะตั้งพันธสัญญาของเราระหว่างเรากับเจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาจากหลังเจ้าตลอดชั่วอายุของเขาให้เป็น

พันธสัญญาฉันทันตร์ เป็นพระเจ้าองค์เดียวแก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า

8 เราจะให้แผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่เป็นคนที่ต่างตัวนี้ คือบรรดาแผ่นดินคานาอันแก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าให้เป็นกรรมสิทธิ์นี้ฉันทันตร์ และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา"

9 พระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า "เหตุฉะนั้นเจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าตลอดชั่วอายุของพวกเขาจะรักษาพันธสัญญาของเรา

10 นี่เป็นพันธสัญญาของเราซึ่งเจ้าจะรักษาระหว่างเรากับเจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า คือเด็กผู้ชายทุกคนในท่ามกลางพวกเจ้าจะเข้าสู่หนัด

11 เจ้าจะเข้าสู่หนัดตัดหนึ่งหุ้มปลายองคชาตของเจ้า และมันจะเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับเจ้า

12 ผู้ชายที่มีอายุแปดวันจะเข้าสู่หนัดในท่ามกลางพวกเจ้า เด็กผู้ชายทุกคนตลอดชั่วอายุของพวกเขา ผู้ชายที่เกิดในบ้านหรือเอาเงินซื้อมาจากคนต่างตัวใดๆซึ่งมิใช่เชื้อสายของเจ้า

13 ผู้ชายที่เกิดในบ้านของเจ้าและผู้ชายที่เอาเงินซื้อมาเป็นต้องเข้าสู่หนัด และพันธสัญญาของเราจะอยู่ที่เนื้อของเจ้า เป็นพันธสัญญาฉันทันตร์

14 เด็กผู้ชายที่มีได้เข้าสู่หนัด คือผู้ที่มิได้เข้าสู่หนัดตัดหนึ่งหุ้มปลายองคชาตของเขา ชีวิตนั้นจะถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา เขาได้ละเมิดพันธสัญญาของเรา"

15 และพระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า "สำหรับชารายภรรยาของเจ้า เจ้าจะไม่เรียกชื่อนางว่า ชาราย แต่จะเรียกชื่อนางว่า ซารห์

16 เราจะอวยพรแก่นางและให้บุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้ากับนางด้วย ไซ้ เราจะอวยพรนาง นางจะเป็นมารดาของชนหลายชาติ กษัตริย์ของชนหลายชาติจะมาจากนาง"

17 ดังนั้นอับราฮัมจึงสบหน้าลงหัวเราะคิดในใจของท่านว่า "ชายผู้มีอายุหนึ่งร้อยปีจะให้กำเนิดบุตรได้หรือ ซารห์ผู้มีอายุได้แก้อายุแล้วจะคลอดบุตรหรือ"

18 อับราฮัมทูลพระเจ้าว่า "โอ ขอให้อิสมาเอลมีชีวิตอยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์"

19 พระเจ้าตรัสว่า "ซารห์ภรรยาของเจ้าจะคลอดบุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้าเป็นแน่ เจ้าจะเรียกชื่อของเขาว่า อิสอัค และเราจะตั้งพันธสัญญาของเรากับเขาและกับเชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขาให้เป็นพันธสัญญาฉันทันตร์

20 สำหรับอิสมาเอลนั้นเราได้ฟังเจ้าแล้ว ดูเถิด เราได้อวยพรเขาและจะกระทำให้เขามีลูกดกทวีมากขึ้นอุดมบริบูรณ์อย่างยิ่ง เขาจะให้กำเนิดเจ้านายสิบสององค์และเราจะกระทำให้เขาเป็นชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่ง

21 แต่พันธสัญญาของเรา เราจะตั้งไว้กับอิสอัคซึ่งซารห์จะคลอดให้แก่เจ้าปีหน้าในเวลานี้"

22 พระองค์มีพระราชบัญญัติสนธิสัญญากับท่านเสร็จแล้ว พระเจ้าก็เสด็จขึ้นไปจากอับราฮัม

23 อับราฮัมจึงเอาอิสมาเอลบุตรชายของท่าน บรรดาคนทั้งปวงที่เกิดในบ้านของท่านและบรรดาคนทั้งปวงที่ได้ซื้อมาด้วยเงินของท่าน คือผู้ชายทุกคนท่ามกลางคนที่อยู่ในบ้านของอับราฮัม ให้เข้าสู่หนัดตัดหนึ่งหุ้มปลายองคชาตของพวกเขาในวันนั้นตามที่พระเจ้าตรัสไว้แก่ท่าน

24 เมื่อท่านเข้าสู่หนัดตัดหนึ่งหุ้มปลายองคชาตของท่าน อับราฮัมมีอายุแก้อายุเก้าสิบเก้าปี

25 และอิสมาเอลบุตรชายของท่านมีอายุสิบสามปีเมื่อเขาเข้าสู่หนัดตัดหนึ่งหุ้มปลายองคชาตของเขา

26 อับราฮัมและอิสมาเอลบุตรชายของท่านเข้าสู่หนัดในวันเดียวกันนั้น

27 บรรดาผู้ชายในบ้านของท่าน ทั้งที่เกิดในบ้านของท่านและซื้อมาด้วยเงินจากคนต่างตัวก็เข้าสู่หนัดพร้อมกับท่าน

บท 18

พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่เขาที่ราบของมัมเร และเขานั่งอยู่ที่ประตูเต็นท์ในเวลาแดดร้อน

2 เขาจึงเงยหน้าขึ้นมองดู และดูเถิด มีชายสามคนยืนอยู่ข้างเขา เมื่อเขาเห็นท่านเหล่านั้นจึงวิ่งจากประตูเต็นท์ไปต้อนรับท่านเหล่านั้นและก้มหน้าของเขาลงถึงดิน

3 และพูดว่า "เจ้านายของข้าพเจ้า ถ้าบัดนี้ข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานในสายตาของท่าน ขอท่านโปรดอย่าผ่านไปจากผู้รับใช้ของท่านเลย

4 ข้าพเจ้าขอความกรุณาจากท่านยอมให้อาบน้ำนิดหน่อยมาล้างเท้าของท่าน และให้ท่านทั้งหลายพักได้ต้นไม้เกิด

5 ข้าพเจ้าจะไปเอาอาหารหนอยหนึ่งมาให้และขอให้ท่านชื่นใจเถิด หลังจากนั้นจึงค่อยออกเดินทาง เพราะว่าท่านมายังผู้รับใช้ของท่านแล้ว" ท่านเหล่านั้นจึงว่า "จงทำตามที่เราบอกเถิด"

- 6 อับราฮัมรีบเข้าไปในเต็นท์หาทางซาร่าห์และพูดว่า "จงรีบเอาแป้งละเอียดสามถังมาขนาดแล้วทำขนมบนเตา"
- 7 อับราฮัมจึงวิ่งไปที่ฝูงสัตว์เอาลูกวัวอ่อนและดีตัวหนึ่งมอบให้ชายหนุ่มคนหนึ่งและเขาก็รีบปรุงเป็นอาหาร
- 8 เขาเอานม น้ำมันและลูกวัวซึ่งเขาได้ปรุงแล้วนั้นมาวางไว้ต่อหน้าท่านเหล่านั้น และเขายืนอยู่ข้างท่านเหล่านั้นได้ต้นไม้แล้วท่านเหล่านั้นได้รับประทาน
- 9 ท่านเหล่านั้นจึงกล่าวแก่เขาวา "ซาร่าห์ภรรยาของเจ้าอยู่ที่ไหน" และเขาพูดว่า "ดูเถิด อยู่ในเต็นท์"
- 10 ท่านจึงกล่าวว่า "เราจะกลับมาหาเจ้าแน่นอนตามเวลาแห่งชีวิต และดูเถิด ซาร่าห์ภรรยาของเจ้าจะมีบุตรชายคนหนึ่ง" ซาร่าห์ได้ฟังอยู่ที่ประตูเต็นท์ซึ่งอยู่ข้างหลังท่าน
- 11 อับราฮัมและซาร่าห์ก็มีอายุแก่ชรามากแล้ว และนางซาร่าห์ตามปกติของผู้หญิงก็หมดแล้ว
- 12 ฉะนั้นนางซาร่าห์จึงหัวเราะในใจพูดว่า "ข้าพเจ้าแก่แล้ว นายของข้าพเจ้าก็แก่ด้วย ข้าพเจ้าจะมีความยินดีอีกหรือ"
- 13 พระเยโฮวาห์ตรัสกับอับราฮัมว่า "ทำไมนางซาร่าห์หัวเราะพูดว่า ข้าพเจ้าจะคลอดบุตรคนหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าแก่แล้วจริงๆหรือ"
- 14 มีสิ่งใดที่ยากเกินไปสำหรับพระเยโฮวาห์หรือ เมื่อถึงเวลากำหนดเราจะกลับมาหาเจ้าตามเวลาแห่งชีวิต และซาร่าห์จะมีบุตรชายคนหนึ่ง"
- 15 ดังนั้นนางซาร่าห์ปฏิเสธว่า "ข้าพระองค์มิได้หัวเราะ" เพราะนางกลัว และพระองค์ตรัสว่า "ไม่ใช่ แต่เจ้าหัวเราะ"
- 16 บุรุษเหล่านั้นก็ลุกขึ้นจากที่นั้นและมองไปทางเมืองโสโดม อับราฮัมไปกับท่านเหล่านั้นเพื่อตามไปส่ง
- 17 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราจะซ่อนสิ่งซึ่งเรากระทำจากอับราฮัมหรือ"
- 18 ด้วยว่าอับราฮัมจะเป็นประชาชาติใหญ่โตและมีกำลังมากอย่างแน่นอน และบรรดาประชาชาติทั้งหลายในแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเขา
- 19 เพราะว่าเรารู้จักเขา เขาจะสั่งลูกหลานและครอบครัวของเขาที่สืบมา พวกเขาจะรักษาพระมรรคาของพระเยโฮวาห์เพื่อทำความยุติธรรมและการพิพากษา เพื่อพระเยโฮวาห์จะประทานแก่อับราฮัมตามสิ่งซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้เกี่ยวกับเขา"
- 20 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะเสียงร้องของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ดังมากและเพราะบาปของพวกเขาก็หนักเหลือเกิน"
- 21 เราจะลงไปดูว่าพวกเขากระทำตามเสียงร้องทั้งสี่ซึ่งมาถึงเราหรือไม่ ถ้าไม่ เรารู้"
- 22 บุรุษเหล่านั้นหันหน้าจากที่นั้นไปทางเมืองโสโดม แต่อับราฮัมยังยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
- 23 อับราฮัมเข้ามาใกล้ทูลว่า "พระองค์จะทรงทำลายคนชอบธรรมพร้อมกับคนชั่วด้วยหรือ"
- 24 บางทีมีคนชอบธรรมห้าสิบคนในเมืองนั้น พระองค์จะทรงทำลายและไม่ละเว้นเมืองนั้นเพราะคนชอบธรรมห้าสิบคนที่อยู่ในนั้นด้วยหรือ"
- 25 ขอพระองค์อย่ากระทำเช่นนั้นเลย ที่จะสาคนชอบธรรมพร้อมกับคนชั่ว และให้คนชอบธรรมเหมือนอย่างคนชั่วให้การนั้นอยู่ห่างไกลจากพระองค์ ผู้พิพากษาของทั่วแผ่นดินโลกจะไม่กระทำการยุติธรรมหรือ"
- 26 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ถ้าเราพบคนชอบธรรมในท่ามกลางเมืองโสโดมห้าสิบคน เราจะละเว้นทั้งเมืองเพราะเห็นแก่พวกเขา"
- 27 อับราฮัมทูลตอบว่า "ดูเถิด กรุณาเถิด ข้าพระองค์มีเจตนาทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งข้าพระองค์เป็นเพียงผงคลีดินและขี้เถ้า"
- 28 บางทีคนชอบธรรมห้าสิบคนจะขาดไปห้าคน พระองค์จะทรงทำลายเมืองนั้นทั้งเมืองเพราะขาดห้าคนหรือ" พระองค์ตรัสว่า "ถ้าเราพบสี่สิบห้าคนที่นั้น เราจะไม่ทำลายเมืองนั้น"
- 29 เขายังทูลต่อพระองค์อีกครั้งว่า "บางทีจะพบสี่สิบคนที่นั้น" และพระองค์ตรัสว่า "เราจะไม่กระทำเพราะเห็นแก่สี่สิบคน"
- 30 เขาทูลต่อพระองค์ว่า "ขอทรงโปรดอย่าให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระพิโรธเลย และข้าพระองค์จะกราบทูล บางทีจะพบสามสิบคนที่นั้น" และพระองค์ตรัสว่า "เราจะไม่กระทำถ้าเราพบสามสิบคนที่นั้น"
- 31 เขาทูลว่า "ดูเถิด กรุณาเถิด ข้าพระองค์มีเจตนาทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า บางทีจะพบยี่สิบคนที่นั้น" และพระองค์ตรัสว่า "เราจะไม่ทำลายเมืองนั้นเพราะเห็นแก่ยี่สิบคน"
- 32 เขาทูลว่า "ขอทรงโปรดอย่าให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระพิโรธเลย และข้าพระองค์จะยังกราบทูลครั้งนี้ครั้งเดียว"

บางที่จะพบสืบนคนที่นี่" และพระองค์ตรัสว่า "เราจะไม่ทำลายเมืองนั้นเพราะเห็นแก่สืบนคน"

33 เมื่อพระองค์ทรงมีพระราชปฏิสันถารกับอับราฮัมจบลงแล้ว พระเยโฮวาห์ได้เสด็จไปและอับราฮัมก็กลับไปที่อยู่ของตน

บท 19

1 ทูตสวรรค์สององค์มาถึงเมืองโสโดมในเวลาเย็น โลทได้นั่งอยู่ที่ประตูเมืองโสโดม เมื่อโลทเห็นแล้วก็ลุกขึ้นไปพบทูตเหล่านั้นและได้ก้มหน้าของเขาลงถึงดิน

2 แล้วเขากล่าวว่า "ดูเถิด เจ้านายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านโปรดกรุณาแวะไปบ้านผู้รับใช้ของท่าน ค้างแรมคืนนี้ ล้างเท้าของท่าน แล้วท่านจะได้ตื่นแต่เช้าเดินทางต่อไป" ทูตเหล่านั้นกล่าวว่า "อย่าเลย แต่พวกเราจะค้างแรมที่ถนนในคืนนี้"

3 เขาได้รับเจ้าทูตเหล่านั้นอย่างมาก ทูตเหล่านั้นจึงแวะเข้าไปในบ้านของเขา และเขาจึงจัดการเลี้ยงทูตเหล่านั้น ทำขนมปังไร้เชื้อและทูตเหล่านั้นจึงรับประทาน

4 แต่ก่อนที่ทูตเหล่านั้นเข้านอน พวกผู้ชายเมืองนั้นคือพวกผู้ชายชาวเมืองโสโดม ทั้งแก่และหนุ่ม ทุกคนจากทุกสารทิศ มาล้อมเรือนนั้นไว้

5 พวกเขาเรียกโลทและพูดกับเขาว่า "ผู้ชายเหล่านั้นซึ่งมาหาท่านคืนนี้อยู่ที่ไหน จงนำเขาเหล่านั้นออกมาให้พวกเรา เพื่อพวกเราจะได้สมสู่กับเขา"

6 โลทก็ออกทางประตูไปหาพวกนั้นและปิดประตูหลังจากที่เขาออกไปแล้ว

7 และกล่าวว่า "พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน อย่ากระทำให้ข้าพเจ้าเสียใจเลย

8 ดูเถิด ข้าพเจ้ามีบุตรสาวสองคนซึ่งไม่เคยสมสู่กับชายเลย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน ขอให้ข้าพเจ้านำพวกเธอออกมาให้ท่าน ให้ท่านกระทำแก่พวกเธอตามที่เห็นชอบในสายตาของท่านเถิด เพียงแต่อย่ากระทำให้ข้าพเจ้าเสียใจ เพราะเหตุว่าพวกเขาเหล่านี้เข้ามาอยู่ใต้ร่มชายคาของข้าพเจ้า"

9 พวกเขาพูดว่า "ถอยไป" และพวกเขาพูดอีกว่า "คนนี้เข้ามาอาศัยอยู่และเขาจะมาตั้งตัวเป็นผู้พิพากษา บัดนี้เราจะทำการชั่วร้ายกับท่านยิ่งกว่าคนเหล่านั้น" พวกเขาจึงผลักดันนั้นโดยแรงคือโลทนั่นเอง และเข้ามาใกล้เพื่อฟังประตู

10 แต่ทูตเหล่านั้นจึงยื่นมือออกไปดึงโลทเข้ามาในบ้านและปิดประตู

11 ทูตเหล่านั้นทำให้พวกผู้ชายที่อยู่ประตูบ้านนั้นตาบอดผู้น้อยผู้ใหญ่ ดังนั้นพวกเขาจึงหาประตุนหนึ่ง

12 ทูตเหล่านั้นจึงพูดกับโลทว่า "ที่นี่มีใครอีกไหม จงพาบุตรชาย บุตรชาย บุตรสาว และสิ่งใดๆของเจ้าที่อยู่ในเมืองนี้ออกจากที่นี่

13 เพราะพวกเราจะทำลายสถานที่แห่งนี้เพราะว่าเสียงร้องของพวกเราดังมากยิ่งขึ้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงส่งพวกเรามาทำลายมันเสีย"

14 โลทจึงออกไปพูดกับบุตรชายของเขาซึ่งได้แต่งงานกับบุตรสาวของเขาว่า "ลุกขึ้น เจ้าจงออกไปจากสถานที่นี้ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงทำลายเมืองนี้" แต่เขากลับดูเหมือนอย่างผู้ที่ล้อเล่นบุตรชายของเขา

15 เมื่อรุ่งเช้าทูตสวรรค์เหล่านั้นจึงเร่งเร้าโลทว่า "จงลุกขึ้น พาภรรยาของเจ้า และบุตรสาวทั้งสองของเจ้า ซึ่งอยู่ที่นี้ไปเสีย เกรงว่าพวกเจ้าจะถูกทำลายพร้อมกับความชั่วช้าของเมืองนี้"

16 ขณะที่เขายังรือรออยู่ ทูตเหล่านั้นจึงคว้าจับมือเขา มือภรรยาของเขาและมือบุตรสาวทั้งสองของเขา พระเยโฮวาห์ทรงมีความเมตตาต่อเขา ทูตเหล่านั้นจึงนำเขาออกมาและให้เขาอยู่ที่นอกเมือง

17 ต่อมาเมื่อทูตเหล่านั้นนำพวกเขาออกมาภายนอกแล้ว ทูตพูดว่า "จงหนีเอาชีวิตรอด อย่าได้เหลียวหลังมาดูหรือพักอยู่ที่ราบลุ่มทั้งหลาย จงหนีไปที่ภูเขากร่งว่าเจ้าจะถูกทำลาย"

18 โลทจึงกล่าวแก่ทูตเหล่านั้นว่า "โอ เจ้านายของข้าพเจ้า อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย

19 ดูเถิด ผู้รับใช้ของท่านได้รับพระกรุณาในสายตาของท่านและท่านมีความเมตตาอย่างยิ่ง ซึ่งท่านได้สาแดงต่อข้าพเจ้าในการช่วยชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่สามารถหนีไปยังภูเขาคิด เกรงว่าสิ่งชั่วร้ายจะมาถึงตัวข้าพเจ้าและข้าพเจ้าจะตายเสีย

20 ดูเถิด กรุณาเถิด เมืองนี้อยู่ใกล้ที่จะหนีไปถึงได้และเป็นเมืองเล็ก โอ โปรดให้ข้าพเจ้าหนีไปที่นั่น (เป็นเมืองเล็กๆมิใช่หรือ) และชีวิตของข้าพเจ้าจะรอด"

21 ทูตกล่าวแก่เขาว่า "ดูเถิด เรายอมรับเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วยว่าเราจะไม่ทำลายล้างเมืองนี้ซึ่งเจ้าได้กล่าวถึง

22 เจ้าจงรีบหนีไปที่นั่น เพราะเราไม่สามารถกระทำให้เจ้าจนกว่าเจ้าไปถึงที่นั่น" เหตุฉะนั้นจึงเรียกชื่อเมืองนั้นว่า

โตอาร์

23 เมื่อโลทเข้าไปยังเมืองโตอาร์ ตะวันก็ขึ้นมาเหนือแผ่นดินโลกแล้ว

24 ดังนั้นพระเยโฮวาห์ทรงให้กัมมะถันและไฟจากพระเยโฮวาห์ตกมาจากฟ้าสวรรค์ลงมาบนเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์

25 พระองค์ทรงทำลายล้างเมืองทั้งหลายเหล่านั้น บรรดาที่ราบลุ่ม ชาวเมืองทั้งปวงและสิ่งที่ยกขึ้นมาจากแผ่นดิน

26 แต่ภรรยาของผู้ตามข้างหลังเขาเหลียวกลับไปมองดูและนางจึงกลายเป็นเสาเกลือ

27 อับราฮัมลุกขึ้นตั้งแต่เช้าตรู่ไปยังสถานที่ที่ท่านเคยยืนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

28 ท่านมองไปทางเมืองโสโดม เมืองโกโมราห์และดินแดนที่ราบลุ่มทั้งหลาย และดูเถิด ก็เห็นควันจากแผ่นดินนั้น พุ่งขึ้นเหมือนควันจากเตาไฟใหญ่

29 ต่อมาเมื่อพระเจ้าทรงทำลายเมืองทั้งหลายในที่ราบลุ่มแล้วนั้น พระเจ้าทรงระลึกถึงอับราฮัม และส่งโลทออกไปจากท่ามกลางการทำลายล้าง เมื่อพระองค์ทรงทำลายล้างเมืองทั้งหลายซึ่งโลทอาศัยอยู่

30 โลทขึ้นไปจากเมืองโตอาร์ไปอาศัยอยู่บนภูเขาพร้อมกับบุตรสาวสองคนของเขา เพราะเขากลัวที่อาศัยในเมืองโตอาร์ เขาจึงไปอาศัยอยู่ในถ้ำทั้งเขากับบุตรสาวสองคนของเขา

31 บุตรสาวหว่าปีพูดกับน้องสาวว่า "บิดาของเราแก่แล้วและไม่มีชายใดในแผ่นดินโลกเข้ามาหาพวกเราตามธรรมเนียมของทั่วโลก

32 มาเถิด พวกเราจงให้บิดาของพวกเราดื่มเหล้าองุ่น และพวกเราจะนอนกับท่าน เพื่อพวกเราจะสงวนเชื้อสายของบิดาพวกเรา"

33 ในคืนวันนั้นพวกเธอจึงให้บิดาของพวกเธอดื่มเหล้าองุ่น บุตรสาวหว่าปีเข้าไปนอนกับบิดาของเธอ และเธอไม่สังเกตว่าเธอมานอนด้วยเมื่อไรและเธอลุกขึ้นไปเมื่อไร

34 ต่อมาวันรุ่งขึ้นบุตรสาวหว่าปีพูดกับน้องสาวว่า "ดูเถิด เมื่อคืนนี้เราได้นอนกับบิดาของเรา พวกเราจงให้ท่านดื่มเหล้าองุ่นในคืนนี้อีก และเจ้าจงเข้าไปนอนกับท่านเพื่อพวกเราจะสงวนเชื้อสายของบิดาพวกเรา"

35 พวกเธอจึงให้บิดาของพวกเธอดื่มเหล้าองุ่นในคืนวันนั้นด้วย น้องสาวก็ลุกขึ้นไปนอนกับเขา และเธอไม่สังเกตว่าเธอมานอนด้วยเมื่อไรและเธอลุกขึ้นไปเมื่อไร

36 ดังนั้น บุตรสาวทั้งสองของโลทก็ตั้งครรภ์กับบิดาของพวกเธอ

37 บุตรสาวหว่าปีคลอดบุตรชายคนหนึ่งและเรียกชื่อของเขาว่า โมอับ เขาเป็นบรรพบุรุษของคนโมอับมาจนถึงทุกวันนี้

38 ส่วนน้องสาว เธอคลอดบุตรชายคนหนึ่งด้วยและเรียกชื่อของเขาว่า เบน-อัมมี เขาเป็นบรรพบุรุษของคนอัมโมนมาจนถึงทุกวันนี้

บท 20

อับราฮัมเดินทางจากที่นั่นไปยังดินแดนทางใต้ อาศัยอยู่ระหว่างเมืองคาเดชและเมืองซูร์ และอาศัยอยู่ในเมืองเก-ราร์

2 อับราฮัมบอกถึงนางซาราห์ภรรยาของตนว่า "นางเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า" อาบีเมเลคกษัตริย์แห่งเมืองเก-ราร์จึงใช้คนมานางซาราห์ไป

3 แต่พระเจ้าเสด็จมาหาอาบีเมเลคทางพระสุบินในเวลากลางคืนและตรัสกับท่านว่า "ดูเถิด เจ้าเป็นเหมือนคนตาย เพราะหญิงนั้นซึ่งเจ้านำมา ด้วยว่านางเป็นภรรยาของผู้อื่นแล้ว"

4 แต่อาบีเมเลคยังไม่ได้เข้าไปใกล้นาง ท่านจึงทูลว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะประหารชนชาติที่ชอบธรรมด้วยหรือ

5 เขาบอกแก่ข้าพระองค์มิใช่หรือ ว่า 'นางเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า' และแม้แต่นางเองก็ว่า 'เขาเป็นพี่ชายของข้าพเจ้า' ข้าพระองค์กระทำการนี้ด้วยจิตใจอันซื่อตรงและด้วยมือที่บริสุทธิ์"

6 พระเจ้าตรัสกับท่านในพระสุบินว่า "แท้จริงเรารู้แล้วว่าเจ้ากระทำการนี้ด้วยจิตใจอันซื่อตรง เราจึงยับยั้งเจ้าไม่ให้ทำบาปต่อเรา เหตุฉะนั้นเราไม่ยอมให้เจ้าถูกต้อนนางนั้น

7 บัดนี้จึงคืนภรรยาให้แก่ชายนั้น เพราะเขาเป็นผู้พยากรณ์ เขาจะอธิษฐานเพื่อเจ้าแล้วเจ้าจะมีชีวิตอยู่ ถ้าเจ้าไม่คืนนางนั้น เจ้าจะรู้ว่าเป็นแน่ ทั้งเจ้าและทุกคนที่เป็นของเจ้า"

8 เหตุฉะนั้นอาบีเมเลคตื่นบรรทมตั้งแต่เช้าตรู่ ทรงเรียกบรรดาข้าราชการของท่าน และทรงรับสั่งเรื่องทั้งหมดนี้ให้

พวกเขาฟัง และคนเหล่านั้นก็กลัวยิ่งนัก

9 ดังนั้นอาบีเมเลคทรงเรียกอับราฮัมมาและตรัสกับท่านว่า "เจ้าได้กระทำอะไรแก่พวกเรา เราได้กระทำผิดอะไรต่อเจ้า ที่เจ้านำบาปใหญ่โตมายังเราและราชอาณาจักรของเรา เจ้าได้กระทำสิ่งซึ่งไม่ควรกระทำแก่เรา"

10 อาบีเมเลคตรัสกับอับราฮัมว่า "เจ้าคิดอะไรที่เจ้าจึงได้กระทำสิ่งนี้"

11 อับราฮัมทูลว่า "เพราะข้าพระองค์คิดว่าไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้าในสถานที่นี้เป็นแน่ พวกเขาจะฆ่าข้าพระองค์ เพราะเห็นแก่ภรรยาของข้าพระองค์"

12 ยิ่งกว่านั้นนางเป็นน้องสาวของข้าพระองค์จริงๆ นางเป็นบุตรสาวของบิดาข้าพระองค์ แต่ไม่ใช่บุตรสาวของมารดาข้าพระองค์ และนางได้มาเป็นภรรยาของข้าพระองค์

13 ต่อมาเมื่อพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพระองค์ต้องเร่ร่อนจากบ้านบิดาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงพูดกับนางว่า "นี่เป็นความกรุณาซึ่งเจ้าจะสำแดงต่อข้าพเจ้า ในสถานที่ทุกแห่งที่เราจะไปนั้นขอให้กล่าวถึงข้าพเจ้าว่า เขาเป็นพี่ชายของดิฉัน"

14 อาบีเมเลคจึงทรงนำแกะ วัวและทาสชายหญิง และประทานให้แก่อับราฮัม แล้วทรงคืนซาร่าภรรยาของตนให้ท่านไป

15 แล้วอาบีเมเลคตรัสว่า "ดูเถิด แผ่นดินของเราที่อยู่ต่อหน้าเจ้า เจ้าจะอาศัยอยู่ที่ไหนก็ได้ตามใจชอบ"

16 พระองค์ตรัสกับซาร่าห์ว่า "ดูเถิด เราให้เงินหนึ่งพันแผ่นแก่พี่ชายของเจ้า ดูเถิด พี่ชายจะคลุมตาเจ้าต่อหน้าทุกคนที่อยู่กับเจ้าและคนทั้งปวง" ด้วยค่าเหล่านี้นางก็ได้รับการติเตียน

17 เพราะฉะนั้น อับราฮัมก็อธิษฐานต่อพระเจ้า พระเจ้าทรงรักษาวาบีเมเลค และมเหสีของพระองค์และทาสหญิงให้หาย และเขาเหล่านั้นก็มีบุตร

18 เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงปิดครรภ์สตรีในราชอาณาจักรของอาบีเมเลคทุกคน เพราะเรื่องซาร่าภรรยาอับราฮัม

บท 21

พระเยโฮวาห์ทรงเยี่ยมซาร่าห์เหมือนที่พระองค์ตรัสไว้ และพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่ซาร่าห์ดังที่พระองค์ทรงตรัสไว้

2 เพราะซาร่าห์ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่งให้อับราฮัมเมื่อท่านชรา ตามเวลาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสกับท่าน

3 อับราฮัมตั้งชื่อบุตรชายที่เกิดแก่ท่าน ผู้ซึ่งซาร่าห์คลอดให้ท่านนั้นว่า อิสอัค

4 แล้วอับราฮัมทำพิธีเข้าสุหนัตให้แก่อิสอัคบุตรชายของตนเมื่อมีอายุแปดวัน ดังที่พระเจ้าทรงบัญชาแก่ท่าน

5 อับราฮัมมีอายุหนึ่งร้อยปีเมื่ออิสอัคบุตรชายเกิดแก่ท่าน

6 นางซาร่าห์กล่าวว่า "พระเจ้าทรงกระทำให้ข้าพเจ้าหัวเราะ ดังนั้นทุกคนที่ได้ฟังจะพลอยหัวเราะกับข้าพเจ้า"

7 นางกล่าวอีกว่า "ใครจะพูดกับอับราฮัมได้ว่าซาร่าห์จะให้ลูกอ่อนกินนม เพราะข้าพเจ้าก็ได้คลอดบุตรชายคนหนึ่งให้ท่านเมื่อท่านชราแล้ว"

8 เด็กนั้นก็เติบโตขึ้นและหย่านมและอับราฮัมจัดการเลี้ยงใหญ่ในวันนั้นเมื่ออิสอัคหย่านม

9 แต่ซาร่าห์เห็นบุตรชายของฮาการ์คนอียิปต์ซึ่งนางคลอดให้อับราฮัม กำลังหัวเราะเล่นอยู่

10 นางจึงพูดกับอับราฮัมว่า "ไล่ทาสหญิงคนนี้กับบุตรชายของนางไปเสียเถิด เพราะว่าบุตรชายของทาสหญิงคนนี้จะเป็นผู้รับมรดกร่วมกับอิสอัคบุตรชายของข้าพเจ้าไม่ได้"

11 อับราฮัมก็ลุ่มใจมาก เพราะเรื่องบุตรชายของท่าน

12 แต่พระเจ้าตรัสกับอับราฮัมว่า "เจ้าอย่าโศกเศร้าในสายตาของเจ้าเพราะเรื่องเด็กนั้น และเพราะทาสหญิงของเจ้าเลย ทุกสิ่งซึ่งซาร่าห์กล่าวกับเจ้า เจ้าก็จงฟังเสียงของนางเถิด เพราะเขาจะเรียกเชื้อสายของเจ้าทางสายอิสอัค"

13 ส่วนบุตรชายของทาสหญิงนั้น เราจะกระทำให้เป็นชนชาติหนึ่งด้วย เพราะเขาเป็นเชื้อสายของเจ้า"

14 อับราฮัมจึงลุกขึ้นแต่เช้ามืด ให้ชนมปิงและน้ำหนึ่งถุงหนึ่งแก่ฮาการ์ ไล่บ่าวให้นางพร้อมกับเด็กนั้นแล้วไล่นางออกไป นางก็จากไปและพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารแห่งเบเออร์เชบา

15 และน้ำในถุงหนึ่งนั้นก็หมดไป นางก็วางเด็กนั้นไว้ใต้พุ่มไม้แห่งหนึ่ง

16 แล้วนางก็ไปนั่งลงห่างออกไปตรงหน้าเด็กนั้น ประมาณเท่ากับระยะลูกธนูตก เพราะนางพูดว่า "อย่าให้ข้าเห็นความตายของเด็กนั้นเลย" นางก็นั่งอยู่ตรงหน้าเด็กนั้นแล้วตะเบ็งเสียงร้องไห้

17 พระเจ้าทรงสดับเสียงร้องของเด็กนั้น และทูตสวรรค์ของพระเจ้าจึงเรียกฮาการ์จากฟ้าสวรรค์กล่าวกับนางว่า "ฮา

การ์ เจ้าเป็นอะไรไป อย่างกลัวเลย เพราะว่าพระเจ้าทรงสดับเสียงของเด็ก ณ ที่ที่เขาอยู่นั้นแล้ว

18 ลูกขึ้นอุ้มเด็กนั้น เอามือจับเขาไว้ให้แน่น เพราะเราจะทำให้เขาเป็นชาติใหญ่ชาติหนึ่ง"

19 แล้วพระเจ้าทรงเบิกตาของนาง นางก็เห็นบ่อน้ำแห่งหนึ่ง จึงไปเติมน้ำเต็มถุงหนึ่งและให้เด็กนั้นดื่ม

20 พระเจ้าทรงสถิตกับเด็กนั้น เขาเติบโตขึ้น อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และเป็นนักธนู

21 เขาอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารแห่งปาราน มารดาก็หาภรรยาคนหนึ่งจากประเทศอียิปต์ให้เขา

22 และต่อมาในคราวนั้น อาบีเมเลคและฟีโคสผู้บัญชาการทหารของพระองค์ พุดกับอับราฮัมว่า "พระเจ้าทรงสถิตกับท่านในทุกสิ่งที่ท่านกระทำ

23 เพราะฉะนั้นบัดนี้จึงปฏิญาณในพระนามพระเจ้าให้แก่เราที่นี่ว่า ท่านจะไม่ประพฤติการคดโกงต่อเรา หรือโอรสของเรา หรือต่อหลานของเรา แต่ดังที่เราภักดีต่อท่าน ท่านจงภักดีต่อเราและต่อแผ่นดินซึ่งท่านอาศัยอยู่นี้"

24 อับราฮัมก็ทูลว่า "ข้าพเจ้ายอมปฏิญาณ"

25 อับราฮัมก็ร้องทุกข์ต่ออาบีเมเลค เรื่องบ่อน้ำที่ข้าราชการอาบีเมเลคยึดเอาไป

26 อาบีเมเลคตรัสว่า "เราไม่รู้ว่ามีใครทำอย่างนี้ ทั้งท่านก็ได้บอกเรา เราก็งงไม่ได้ยินเรื่องจนวันนี้"

27 อับราฮัมจึงนำแกะและวัวมาถวายแก่อาบีเมเลค ทั้งสองฝ่ายก็ทำพันธสัญญากัน

28 อับราฮัมได้แยกลูกแกะตัวเมียจากฝูงไว้ต่างหากเจ็ดตัว

29 อาบีเมเลคตรัสถามอับราฮัมว่า "ลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัวที่ท่านแยกไว้ต่างหากนั้นหมายความว่าอะไร"

30 ท่านทูลว่า "ขอพระองค์รับลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัวนี้จากมือข้าพระองค์ เพื่อจะได้เป็นพยานแก่ข้าพระองค์ว่า ข้าพระองค์ได้ชดเชบบ่อน้ำนี้"

31 เหตุฉะนั้นท่านจึงเรียกที่นั้นว่า เบเออร์เซบา เพราะว่าทั้งสองได้ปฏิญาณกันไว้

32 ทั้งสองกระทำพันธสัญญากันที่เบเออร์เซบาตั้งนี้แหละ แล้วอาบีเมเลคและฟีโคสผู้บัญชาการทหารของพระองค์ได้ลุกขึ้นแล้วก็กลับไปยังแผ่นดินของชาวฟิลิสเตีย

33 อับราฮัมปลุกต้นแทมริสก์ไว้ที่เบเออร์เซบา และนมัสการออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้านิรันดรที่นั่น

34 อับราฮัมอาศัยอยู่ในแผ่นดินชาวฟิลิสเตียหลายวัน

บท 22

และต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ พระเจ้าทรงลองใจอับราฮัม และตรัสกับท่านว่า "อับราฮัม" ท่านทูลว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์อยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า"

2 พระองค์ตรัสว่า "จงพาบุตรชายของเจ้าคืออิสอัค บุตรชายคนเดียวของเจ้าผู้ที่เจ้ารักไปยังแผ่นดินโมริยาห์ และถวายเขาที่นั่นเป็นเครื่องเผาบูชา บนภูเขาลูกหนึ่งซึ่งเราจะบอกแก่เจ้า"

3 อับราฮัมจึงลุกขึ้นแต่เช้ามืด ผูกอานลาของท่านพาคนใช้หนุ่มไปกับท่านด้วยสองคนกับอิสอัคบุตรชายของท่าน ท่านตัดฟืนสำหรับเครื่องเผาบูชา แล้วลุกขึ้นเดินทางไปยังที่ซึ่งพระเจ้าทรงตรัสแก่ท่าน

4 พอถึงวันที่สามอับราฮัมยกหน้าขึ้นแลเห็นที่นั่นแต่ไกล

5 อับราฮัมจึงพุดกับคนใช้หนุ่มของท่านว่า "อยู่กับลาที่นี้เถิด เรากับเด็กชายจะเดินไปนมัสการที่โน้น แล้วจะกลับมาพบเจ้า"

6 อับราฮัมเอาฟืนสำหรับเครื่องเผาบูชาใส่ป่าอิสอัคบุตรชายของตน ถือไฟและมิดแล้วพอลูกไปด้วยกัน

7 อิสอัคพุดกับอับราฮัมบิดาว่า "บิดาเจ้าข้า" และท่านตอบว่า "ลูกเอ๋ย พ่อยูที่นี่" ลูกจึงว่า "นี่ไฟและฟืน แต่ลูกแกะสำหรับเครื่องเผาบูชาอยู่ที่ไหน"

8 อับราฮัมตอบว่า "ลูกเอ๋ย พระเจ้าจะทรงจัดหาลูกแกะสำหรับพระองค์เองเป็นเครื่องเผาบูชา" พอลูกทั้งสองก็เดินต่อไปด้วยกัน

9 เขาทั้งสองมาถึงที่ซึ่งพระเจ้าตรัสบอกท่านไว้ อับราฮัมก็สร้างแท่นบูชาที่นั่น เรียงฟืนเป็นระเบียบ แล้วมัดอิสอัคบุตรชายวางไว้บนแท่นบูชาบนฟืน

10 แล้วอับราฮัมก็ยื่นมือจับมิดจะฆ่าบุตรชาย

11 แต่ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์เรียกท่านจากฟ้าสวรรค์ว่า "อับราฮัม อับราฮัม" และท่านตอบว่า "ข้าพระองค์อยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า"

12 และพระองค์ตรัสว่า "อย่าแตะต้องเด็กนั้นหรือกระทำการอะไรแก่เขาเลย เพราะบัดนี้เรารู้แล้วว่าเจ้ายำเกรงพระเจ้า

ด้วยเห็นว่าเจ้ามิได้หวงบุตรชายของเจ้า คือบุตรชายคนเดียวของเจ้าจากเรา"

13 อับราฮัมยกหน้าขึ้นมองดู และดูเถิด ช้างหลังท่านมีแกะผู้ตัวหนึ่ง เขาของมันติดอยู่ในพุ่มไม้ทึบ อับราฮัมก็ไปจับแกะผู้ตัวนั้นมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแทนบุตรชายของท่าน

14 อับราฮัมจึงเรียกสถานที่นั้นว่า เยโฮวาห์ยิเรห์ อย่างที่เขาพูดกันทุกวันนี้ว่า "ที่ภูเขาของพระเยโฮวาห์นั้น พระองค์ทรงทอดพระเนตร"

15 ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์เรียกอับราฮัมครั้งที่สองมาจากฟ้าสวรรค์

16 และตรัสว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราปฏิญาณโดยตัวเราเองว่าเพราะเจ้ากระทำอย่างนี้และมีได้หวงบุตรชายของเจ้า คือบุตรชายคนเดียวของเจ้า

17 เราจะอวยพรเจ้าแน่ เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น ดังดวงดาวในท้องฟ้า และตั้งเมดทรายบนฝั่งทะเล เชื้อสายของเจ้าจะได้ประดุจเมืองศัตรูของเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์

18 ประชาชาติทั้งหลายทั่วโลกจะได้พรเพราะเชื้อสายของเจ้า เพราะว่าเจ้าได้เชื่อฟังเสียงของเรา"

19 อับราฮัมจึงกลับไปหาคนใช้หนุ่มของท่าน เขาก็ลุกขึ้นแล้วพากันกลับไปยังเมืองเบเออร์เซบา อับราฮัมก็อาศัยอยู่ที่เบเออร์เซบา

20 และต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ มีคนมาบอกอับราฮัมว่า "ดูเถิด มิลคาห์บังเกิดบุตรให้แก่นาโฮร์น้องชายของท่านด้วยแล้ว

21 คือฮูสบุตรหัวปี บุสน้องชายของเขา เคมูเอลบิดาของอารัม

22 เจเสด ฮาโซ บิลดาช ยิดลาฟ และเบธูเอล"

23 เบธูเอลให้กำเนิดบุตรสาวชื่อเรเบคาห์ ทั้งแปดนี้มีมิลคาห์บังเกิดให้นาโฮร์ น้องชายของอับราฮัม

24 และภรรยาของเขาคือชื่อเรอูมาห์ ก็ได้บังเกิดเตบารห์ กาฮัม ทาฮาซ และมาอาคาห์

บท 23

๒ ารามีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดปี ชาราห์มีชีวิตถึงอายุนี้

2 แล้วชาราห์ก็สิ้นชีวิตที่เมืองคีรียาทอราบา คือเมืองเฮโบรน ในแผ่นดินคานาอัน อับราฮัมไว้ทุกข์ให้ชาราห์และร้องไห้คิดถึงนาง

3 อับราฮัมยืนขึ้นหน้าศพพูดกับลูกหลานของเฮทว่า

4 "ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าวและเป็นคนมาอาศัยอยู่ท่ามกลางท่าน ขอท่านให้ที่ดินท่ามกลางท่านเป็นสุสาน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ฝังผู้ตายของข้าพเจ้าให้พ้นสายตาไป"

5 ลูกหลานของเฮทตอบอับราฮัมว่า

6 "นายเจ้าข้า โปรดฟังพวกเรา ท่านเป็นเจ้านายจากพระเจ้าท่ามกลางเรา ขอให้ฝังผู้ตายของท่านในอุโมงค์ฝังศพที่ดีที่สุดของเราเถิด ไม่มีผู้ใดในพวกเราที่จะหวงสุสานของเขาไว้ไม่ให้ท่าน หรือขัดขวางท่านมิให้ฝังผู้ตายของท่าน"

7 อับราฮัมก็ลุกขึ้นกราบลงต่อหน้าลูกหลานของเฮทชาวแผ่นดินนั้น

8 และพูดกับพวกเขาว่า "ถ้าท่านยินยอมให้ข้าพเจ้าฝังผู้ตายของข้าพเจ้าให้พ้นสายตาไปแล้ว ขอฝังข้าพเจ้าเถิด และฝังวอนเอโพรบุตรชายโศหารเพื่อข้าพเจ้า

9 ขอให้เขาให้ถ้ำมัดเป-ลาห์ ซึ่งเขาถือกรรมสิทธิ์นั้นแก่ข้าพเจ้า มันอยู่ที่ปลายนาของเขา ขอให้เขาขายให้ข้าพเจ้าเต็มตามราคาให้เป็นกรรมสิทธิ์สำหรับใช้เป็นสุสานในหมู่พวกท่าน"

10 ฝ่ายเอโพรนอาศัยอยู่ท่ามกลางลูกหลานของเฮท เอโพรนคนฮิตไทต์จึงตอบอับราฮัมให้บรรดาลูกหลานของเฮทผู้ que เข้าไปที่ประตูเมืองของเขาฟังว่า

11 "อย่าเลย นายเจ้าข้า โปรดฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าให้นานี้แก่ท่านและให้ถ้ำที่อยู่ในนานี้แก่ท่าน ด้วยข้าพเจ้าให้แก่ท่านต่อหน้าลูกหลานประชาชนของข้าพเจ้า ขอเชิญฝังผู้ตายของท่านเถิด"

12 อับราฮัมก็กราบลงต่อหน้าชาวแผ่นดินนั้น

13 และท่านพูดกับเอโพรนให้ชาวแผ่นดินนั้นฟังว่า "แต่ถ้าท่านยินยอมให้แล้ว ขอฝังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะจ่ายค่านานี้ ขอรับเงินจากข้าพเจ้าเถิด และข้าพเจ้าจะได้ฝังผู้ตายของข้าพเจ้าที่นั่น"

14 เอโพรนตอบอับราฮัมว่า

15 "นายเจ้าข้า ขอฝังข้าพเจ้าเถิด ที่ดินแปลงนี้มีราคาเป็นเงินสี่ร้อยเชเซล สำหรับท่านกับข้าพเจ้าก็ไม่เท่าไร ฝังผู้ตาย

ของท่านเกิด"

16 อับราฮัมก็ฟังคำของเอโฟรน แล้วอับราฮัมก็ชั่งเงินให้เอโฟรนตามจำนวนที่เขาบอกให้ลูกหลานของเฮทฟังแล้ว คือเงินสี่ร้อยเชเชลตามน้ำหนักที่พวกพ่อค้าใช้กันในเวลานั้น

17 นาของเอโฟรนในมัคเป-ลาห์ ซึ่งอยู่หน้ามัมเร มีนากับถั่วซึ่งอยู่ในนั้น และต้นไม้ทั้งสี่ซึ่งอยู่ในนาตลอดทั่วบริเวณนั้น จึงได้ขาย

18 ให้แก่อับราฮัมเป็นกรรมสิทธิ์ต่อหน้าลูกหลานของเฮท คือต่อหน้าบรรดาผู้ที่เข้าไปที่ประตูเมืองของเขา

19 ต่อมาอับราฮัมก็ฝังศพนางซาราห์ภรรยาของตน ในถ้ำที่นามัคเป-ลาห์หน้ามัมเร คือเมืองเอโบรน ในแผ่นดินคานาอัน

20 นาและถั่วซึ่งอยู่ในนั้นลูกหลานของเฮทยอมขายให้แก่อับราฮัมเป็นกรรมสิทธิ์เพื่อใช้เป็นสุสาน

บท 24

ฟ่ายอับราฮัมก็ชราแล้ว มีอายุมากทีเดียว และพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรอับราฮัมทุกประการ

2 อับราฮัมพูดกับคนใช้ของท่านที่มีอาวุโสที่สุดในบ้าน ผู้ดูแลทรัพย์สมบัติทุกอย่างของท่านว่า "เอามือเจ้าวางไว้ได้ขาอ่อนของเรา

3 แล้วเราจะให้เจ้าปฏิญาณในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และพระเจ้าแห่งแผ่นดินโลก ว่าเจ้าจะไม่หาภรรยาให้บุตรชายของเราจากบุตรสาวของคนคานาอัน ที่เราอาศัยอยู่ท่ามกลางเขานี้

4 แต่เจ้าจะไปยังประเทศและหมู่ญาติของเราเพื่อหาภรรยาคนหนึ่งให้แก่อิสอัคบุตรชายของเรา"

5 คนใช้ก็เรียนท่านว่า "หากว่าหญิงนั้นจะไม่เต็มใจมากับข้าพเจ้ายังแผ่นดินนี้ ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้ามีต้องนำบุตรชายของท่านกลับไปยังแผ่นดินซึ่งท่านจากมานั้นหรือ"

6 อับราฮัมพูดกับเขาว่า "ระวังอย่าพาบุตรชายของเรากลับไปที่นั่นอีก

7 พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ผู้ทรงนำเรามาจากบ้านบิดาเรา และจากแผ่นดินแห่งญาติของเรา พระองค์ตรัสกับเราและทรงปฏิญาณกับเราว่า 'เราจะมอบแผ่นดินนี้ให้แก่เชื้อสายของเจ้า' พระองค์จะทรงให้บุตรสวรรค์ของพระองค์ไปข้างหน้าเจ้า เจ้าจงหาภรรยาคนหนึ่งให้บุตรชายของเราจากที่นั่น

8 ถ้าหญิงนั้นไม่เต็มใจมากับเจ้า เจ้าก็จะพ้นจากคำปฏิญาณของเรานี้ แต่เจ้าอย่าพาบุตรชายของเรากลับไปที่นั่นก็แล้วกัน"

9 คนใช้จึงเอามือของเขาวางไว้ขาอ่อนของอับราฮัมนายของตน และปฏิญาณต่อท่านตามเรื่องนี้

10 คนใช้นำอูฐสิบตัวของนายมาแล้วออกเดินทางไป ด้วยว่าข้าวของทั้งสิ้นของนายเขาอยู่ในอานาของเขา เขาลุกขึ้นไปยังเมโสโปเตเมีย ถึงเมืองของนาโฮร์

11 เขาให้อูฐคุกเข่าลงที่ริมบ่อน้ำข้างนอกเมืองเวลาเย็น ซึ่งเป็นเวลาที่ผู้หญิงออกมาตักน้ำ

12 เขาอธิษฐานว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายของข้าพระองค์ ขอทรงประทานความสำเร็จแก่ข้าพระองค์ในวันนี้ และขอทรงสำแดงความเมตตาแก่อับราฮัมนายของข้าพระองค์

13 ดูเถิด ข้าพระองค์กำลังยืนอยู่ที่ริมบ่อน้ำ และบรรดาบุตรสาวของชาวเมืองนี้กำลังออกมาตักน้ำ

14 ขอให้หญิงสาวคนที่ข้าพระองค์จะพูดกับนางว่า 'โปรดลดเหยือกของนางลงให้ข้าพเจ้าดื่มน้ำ' และนางนั้นจะว่า 'เชิญดื่มเถิดและข้าพเจ้าจะให้น้ำอูฐของท่านกินด้วย' ให้คนนั้นเป็นคนซึ่งพระองค์ทรงกำหนดสำหรับอิสอัคผู้รับใช้ของพระองค์ อย่างนี้ข้าพระองค์จะทราบได้ว่า พระองค์ทรงสำแดงความเมตตาแก่นายของข้าพระองค์"

15 และต่อมาเมื่อเขาอธิษฐานยังไม่ทันเสร็จ ดูเถิด เรเบคาห์ ผู้ที่เกิดแก่เบธูเอลบุตรชายของนางมิลคาห์ภรรยาของนาโฮร์น้องชายของอับราฮัม ก็แบกไหน้ำของนางเดินออกมา

16 หญิงสาวนั้นงามมาก เป็นพรหมจารียังไม่มีชายใดสมสู่ นางก็ลงไปบ่อน้ำดื่มแล้วเติมน้ำแล้วก็ขึ้นมา

17 คนใช้นั้นก็วิ่งไปต้อนรับนาง แล้วพูดว่า "ขอน้ำจากไหน้ำของนางให้ข้าพเจ้าดื่มสักหน่อย"

18 นางตอบว่า "นายเจ้าข้า เชิญดื่มเถิด" แล้วนางก็รับลดไหน้ำของนางลงมาถือไว้แล้วให้เขาดื่ม

19 เมื่อให้เขาดื่มเสร็จแล้ว นางจึงว่า "ข้าพเจ้าจะตักน้ำให้อูฐของท่านกินจนอิ่มด้วย"

20 นางรีบเทน้ำในไหน้ำของนางใส่รางแล้ววิ่งไปตักน้ำที่บ่ออีก นางตักน้ำให้อูฐทั้งหมดของเขา

21 ชายนั้นฟังดูนางเงิบๆเพื่อตรึกตรองดูว่าพระเยโฮวาห์ทรงให้การเดินทางของตนบังเกิดผลหรือไม่

22 และต่อมาเมื่ออูฐกินน้ำเสร็จแล้ว ชายนั้นก็ให้แหวนทองคำหนักครึ่งเชเชล และกำไลสำหรับข้อมือนางคู่หนึ่งทอง

หนังสือเชเชล

23 และพูดว่า "ขอบอกข้าพเจ้าว่านางเป็นบุตรสาวของใคร ในบ้านบิดาของนางนั้นมีที่ให้พวกเราพักอาศัยบ้างไหม"

24 นางตอบเขาว่า "ข้าพเจ้าเป็นบุตรสาวของเบธูเอลบุตรชายของนางมิลคาห์ซึ่งนางบังเกิดให้กับนาโฮร์"

25 นางพูดเสริมว่า "เรามีทั้งฟางและเสบียงพอ และมีที่ให้พักด้วย"

26 ชายนั้นก็ก้มศีรษะลงนมัสการพระเยโฮวาห์

27 และอธิษฐานว่า "สรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายของข้าพระองค์ ผู้มิได้ทรงทอดทิ้งความ
กรุณา และความจริงของพระองค์ต่อนาย ส่วนข้าพระองค์นั้นพระเยโฮวาห์ทรงนำมาตามทางจนถึงบ้านหมูญาติของ
นายข้าพระองค์"

28 แล้วหญิงสาวนั้นก็วิ่งไปบอกคนในครอบครัวของมารดาถึงเรื่องเหล่านี้

29 เรเบคาห์มีพี่ชายคนหนึ่งชื่อ ลาบีน ลาบีนวิ่งไปหาชายคนหนึ่งที่บ่อน้ำ

30 และต่อมาเมื่อท่านเห็นแหวนและกำไลที่ข้อมือนางสาว และเมื่อท่านได้ยินคำของเรเบคาห์น้องสาวว่า "ชายนั้น
พูดกับข้าพเจ้าอย่างนี้" ท่านก็ไปหาชายนั้น และดูเถิด เขากำลังยืนอยู่กับอูฐที่บ่อน้ำ

31 ท่านพูดว่า "ข้าแต่ท่านผู้รับพระพรของพระเยโฮวาห์ เชิญเข้ามาเถิด ท่านยืนอยู่ข้างนอกทำไม เพราะข้าพเจ้า
เตรียมบ้านและเตรียมที่สำหรับอูฐแล้ว"

32 ชายนั้นจึงเข้าไปในบ้าน ลาบีนก็แก้อูฐของเขา ให้ฟางและอาหารสำหรับอูฐ ให้น้ำล้างเท้าเขาและคนที่มากับเขา

33 แล้วจัดอาหารมาเลี้ยงเขา แต่เขาว่า "ข้าพเจ้าจะไม่รับประทาน จนกว่าข้าพเจ้าจะพูดถึงธุระที่ข้าพเจ้าได้รับ
มอบหมายมานั้นให้ท่านฟังเสียก่อน" ลาบีนก็ว่า "เชิญพูดเถิด"

34 เขาจึงพูดว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนใช้ของอับราฮัม"

35 พระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรแก่นายข้าพเจ้าอย่างมากมาย ท่านก็เจริญขึ้น และพระองค์ทรงประทานฝูงแพะแกะ
และฝูงวัว เงินและทอง คนใช้ชายหญิง อูฐและลา

36 และนางซาร่าภรรยาของข้าพเจ้าได้บังเกิดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่ท่านเมื่อนางแก่แล้ว และนายก็ยกทรัพย์สมบัติ
ทั้งหมดให้บุตร

37 นายให้ข้าพเจ้าปฏิญาณว่า 'เจ้าอย่าหาภรรยาให้แก่บุตรชายของเราจากบุตรสาวของคนคานาอัน ซึ่งเราอาศัยอยู่
ในแผ่นดินของเขานี้'

38 แต่เจ้าจึงไปยังบ้านบิดาของเราและไปยังหมู่ญาติของเรา และหาภรรยาคนหนึ่งให้แก่บุตรชายของเรา'

39 ข้าพเจ้าพูดกับนายว่า 'หญิงนั้นอาจจะไม่ยอมมากับข้าพเจ้า'

40 แต่ท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า 'พระเยโฮวาห์ผู้ซึ่งเราดำเนินอยู่ต่อพระองค์จะทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์ไปกับเจ้า
และให้ทางของเจ้าบังเกิดผล และเจ้าจะหาภรรยาคนหนึ่งให้บุตรชายของเราจากหมู่ญาติของเรา และจากบ้านบิดา
ของเรา'

41 แล้วเจ้าจะพ้นจากคำปฏิญาณของเรา เมื่อเจ้ามาถึงหมู่ญาติของเราแล้ว ถ้าเขาไม่ยอมให้หญิงนั้น เจ้าก็พ้นจากคำ
ปฏิญาณของเรา'

42 วันนั้นข้าพเจ้ามาถึงบ่อน้ำและทูลว่า 'ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายของข้าพระองค์ ถ้าบัดนี้พระองค์
ทรงโปรดให้ทางที่ข้าพระองค์ไปนั้นเกิดผล'

43 ดูเถิด ข้าพระองค์กำลังยืนอยู่ที่บ่อน้ำ และต่อมาเมื่อสาวพรหมจารีออกมาตักน้ำ และข้าพระองค์พูดกับนางด้วยว่า
"ขอน้ำให้ข้าพเจ้าดื่มจากไหน้ำของนางสักหน่อย"

44 และนางจะตอบข้าพระองค์ว่า "เชิญดื่มเถิด และข้าพเจ้าจะตักน้ำให้อูฐของท่านด้วย" ให้ผู้นั้นเป็นหญิงที่พระ
เยโฮวาห์ทรงกำหนดตัวไว้สำหรับบุตรชายของนายข้าพระองค์'

45 เมื่อข้าพเจ้าอธิษฐานในใจไม่ทันขาดคำ ดูเถิด นางเรเบคาห์แบกไหน้ำของนางเดินออกมา นางลงไปตักน้ำที่บ่อน้ำ
ข้าพเจ้าพูดกับนางว่า 'ขอน้ำให้ข้าพเจ้าดื่มหน่อย'

46 นางก็รีบลดไหน้ำจากปากของนางและว่า 'เชิญดื่มเถิด แล้วข้าพเจ้าจะให้น้ำแก่อูฐของท่านด้วย' ข้าพเจ้าจึงดื่ม และ
นางก็ตักน้ำให้อูฐกินด้วย

47 แล้วข้าพเจ้าถามนางว่า 'นางเป็นบุตรสาวของใคร' นางตอบว่า 'เป็นบุตรสาวของเบธูเอลบุตรชายของนาโฮร์ ซึ่ง
นางมิลคาห์กำเนิดให้แก่เขา' ข้าพเจ้าจึงใส่แหวนที่ข้อมือของนางแล้วสวมกำไลที่ข้อมือนาง

48 แล้วข้าพเจ้าก็ก้มศีรษะลงนมัสการพระเยโฮวาห์ และถวายสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนาย
ข้าพเจ้า ผู้ทรงนำข้าพเจ้ามาตามทางที่ถูก เพื่อหาบุตรสาวของน้องชายนายให้บุตรชายของนาย

49 บัดนี้ถ้าท่านยอมแสดงความเมตตาและจริงใจต่อนายข้าพเจ้าแล้ว ขอกรุณาบอกข้าพเจ้า ถ้ามิฉะนั้นก็ขอบอก

ข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะหันไปทางขวาหรือซ้าย"

50 ลาบันและเบธูเอลจึงตอบว่า "สิ่งนี้มาจากพระเยโฮวาห์ เราจะพูดดีหรือร้ายกับท่านก็ได้"

51 ดูเถิด เรเบคาห์ก็อยู่ต่อหน้าท่าน พานางไปเถิด และให้นางเป็นภรรยาบุตรชายนายของท่านดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสแล้ว"

52 และต่อมาเมื่อคนใช้ของอับราฮัมได้ยินถ้อยคำของท่านทั้งสอง ก็กราบลงถึงดินนมัสการพระเยโฮวาห์

53 แล้วคนใช้ก็นำเอาเครื่องเงินและเครื่องทอง พร้อมกับเสื้อผ้ามอบให้แก่เรเบคาห์ เขายังมอบของอันมีค่าให้แก่พี่ชายและมารดาของนางด้วย

54 แล้วพวกเขาได้รับประทานและดื่ม คือเขากับคนที่มากับเขา และค้างคืนที่นั่น และพวกเขาลุกขึ้นในเวลาเช้า คนใช้นั้นก็กล่าวว่า "ขอให้ข้าพเจ้ากลับไปหานายข้าพเจ้าเถิด"

55 พี่ชายและมารดาของนางว่า "ขอให้หญิงสาวอยู่กับเราสักหน่อยก่อน อย่างน้อยสักสิบวันแล้วนางจะไปก็ได้"

56 แต่ชายนั้นพูดกับพวกเขาว่า "อย่าหน่วงช้าพเจ้าไว้เลย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงให้ทางของข้าพเจ้าเกิดผลแล้ว ขอให้ข้าพเจ้าออกเดินทางเพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับไปหานายข้าพเจ้า"

57 พวกเขาว่า "เราจะเรียกหญิงสาวมาถามดู"

58 พวกเขาจึงเรียกเรเบคาห์มาหา และพูดกับนางว่า "เจ้าจะไปกับชายคนไหนหรือไม่" นางตอบว่า "ข้าพเจ้าจะไป"

59 พวกเขาจึงส่งเรเบคาห์น้องสาวกับพี่เลี้ยงของนางไปพร้อมกับคนใช้ของอับราฮัม และคนของเขา

60 พวกเขาอวยพรเรเบคาห์ และกล่าวแก่นางว่า "น้องสาวเอ๋ย ขอให้เจ้าเป็นมารดาคนนับแสนนับล้าน และขอให้เชื้อสายของเจ้าได้ประดุจเมืองของคนที่เกลียดชังเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์"

61 แล้วเรเบคาห์และเหล่าสาวใช้ของนางก็ขึ้นอูฐไปกับชายนั้น คนใช้ก็พาเรเบคาห์ไป

62 ฝ่ายอิสอัคมาจากปอน้ำลาไฮรอย เพราะท่านไปอาศัยอยู่ทางใต้

63 เวลาเย็นอิสอัคออกไปตริกร่องที่ทุ่งนาและท่านก็เงยหน้าขึ้นมองไป และดูเถิด มีอูฐเดินมา

64 เรเบคาห์เงยหน้าขึ้น เมื่อแลเห็นอิสอัคนางก็ลงจากอูฐ

65 เพราะนางได้พูดกับคนใช้นั้นว่า "ชายคนโน้นที่กำลังเดินผ่านทุ่งนามาหาเรานั้นคือใคร" คนใช้นั้นตอบว่า "นายของข้าพเจ้าเอง" นางจึงหยิบผ้าคลุมหน้ามาคลุม

66 คนใช้บอกให้อิสอัคทราบทุกอย่างที่เขาได้กระทำไป

67 อิสอัคก็พานางเข้ามาในเต็นท์ของนางซาร่าห์มารดาของท่านและรับเรเบคาห์ไว้ นางก็เป็นภรรยาของท่าน และท่านก็รักนาง อิสอัคก็ได้รับความปลอบประโลมภายหลังที่มารดาของท่านสิ้นชีวิตแล้ว

บท 25

อับราฮัมได้ภรรยาอีกคนหนึ่งชื่อเคทูราห์

2 นางก็คลอดบุตรให้แก่ท่านชื่อศิมราน โยกซาน เมดาน มีเดีย นอชบากและซูอาห์

3 โยกซานให้กำเนิดบุตรชื่อเซบาและเดดาน บุตรชายของเดดาน คือฮัสซูริม เลหุซิมและเลอุมมิม

4 บุตรชายของมีเดียคือ เอฟาห์ เอฟอร์ ฮาโนค อาบิดาและเอลดาอาห์ ทั้งหมดนี้เป็นลูกหลานของนางเคทูราห์

5 อับราฮัมได้มอบทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดแก่อิสอัค

6 แต่อับราฮัมให้ของขวัญแก่บุตรชายทั้งหลายของพวกภรณาน้อยของท่าน และให้พวกเขาแยกไปจากอิสอัคบุตรชายของท่าน ไปทางทิศตะวันออกยังประเทศตะวันออก เมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่

7 อายุแห่งชีวิตของอับราฮัม คือหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าปี

8 อับราฮัมสิ้นลมหายใจเมื่อแก่หง่อมแล้ว และเป็นคนชรามีอายุมาก และถูกรวบรวมไว้กับบรรพบุรุษของท่าน

9 อิสอัคและอิซมาเอลบุตรชายของท่านก็ฝังท่านไว้ในถ้ำมัดเป-ลาห์ ในนาของเอโฟรนบุตรชายของโศฮาร์คนฮิตไทต์ ซึ่งอยู่นามัมเร

10 เป็นนที่อับราฮัมซื้อมาจากลูกหลานของเฮท เขาก็ฝังอับราฮัมไว้ที่นั่น อยู่กับซาร่าห์ภรรยาของท่าน

11 และต่อมาหลังจากที่อับราฮัมสิ้นชีวิตแล้ว พระเจ้าทรงอวยพระพรแก่อิสอัคบุตรชายของท่าน อิสอัคอาศัยอยู่ริมปอน้ำลาไฮรอย

12 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของอิซมาเอล บุตรชายของอับราฮัม ซึ่งนางฮาการ์คนอียิปต์สาวใช้ของนางซาร่าห์กำเนิดให้แก่อับราฮัม

- 13 ต่อไปนี้เป็นชื่อบรรดาบุตรชายของอิสมาเอล ตามชื่อ ตามพงศ์พันธุ์ คือเนบาโยธเป็นบุตรหัวปีของอิสมาเอล เคนาซ อัดบีเอล มิบซัม
- 14 มิซมา ดูมาห์ มัสสา
- 15 ฮาดาร์ เทมา เยทุร์ นาฟิซและเคเดมาห์
- 16 คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของอิสมาเอล ชื่อเหล่านี้เป็นชื่อของพวกเขาตามหมู่บ้าน และตามค่ายของเขา เจ้านายสิบสองคนตามตระกูลของเขา
- 17 อายุแห่งชีวิตของอิสมาเอล คือหนึ่งร้อยสามสิบเจ็ดปี ท่านสิ้นลมหายใจและถูกรวบรวมไว้กับบรรพบุรุษของท่าน
- 18 พวกเขาอาศัยอยู่ตั้งแต่เมืองฮาวิลลาจนถึงเมืองซูร์ ซึ่งอยู่หน้าอียิปต์ไปทางทิศแผ่นดินอัสซีเรีย และเขาสิ้นชีวิตอยู่ตรงหน้าบรรดาพี่น้องของเขา
- 19 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของอิสอัคบุตรชายของอับราฮัม คืออับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค
- 20 อิสอัคมีอายุสี่สิบปีเมื่อท่านได้ภรรยา คือ เรเบคาห์บุตรสาวของเบธูเอลคนซีเรียชาวเมืองปัดดานอารัม น้องสาวของลาบันคนซีเรีย
- 21 อิสอัคอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์เพื่อภรรยาของท่าน เพราะนางเป็นหมั้น พระเยโฮวาห์ประทานตามคำอธิษฐานของท่าน เรเบคาห์ภรรยาของท่านก็ตั้งครรภ์
- 22 เด็กก็เบียดเสียดกันอยู่ในครรภ์ของนาง นางจึงพูดว่า "ถ้าเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าจะทำอะไรดี" นางจึงไปทูลถามพระเยโฮวาห์
- 23 พระเยโฮวาห์ตรัสกับนางว่า "ชนสองชาติอยู่ในครรภ์ของเจ้า และประชาชนสองพวกที่เกิดจากบั้นเอวของเจ้าจะต้องแยกกัน พวกหนึ่งจะมีกำลังมากกว่าอีกพวกหนึ่ง พี่จะปรนนิบัติน้อง"
- 24 เมื่อกำหนดคลอดของนางมาถึงแล้ว ดูเถิด มีลูกแฝดอยู่ในครรภ์ของนาง
- 25 คนแรกคลอดออกมาตัวแดงมีขนอยู่ทั่วตัวหมด เขาจึงตั้งชื่อว่า เอชาว
- 26 ภายหลังน้องชายของเขาก็คลอดออกมา มือของเขาก็จับส้นเท้าของเอชาวไว้ เขาจึงตั้งชื่อว่า ยาโคบ เมื่อนางคลอดลูกแฝดนั้น อิสอัคมีอายุได้หกสิบปี
- 27 เด็กชายทั้งสองนั้นโตขึ้น เอชาวก็เป็นพรานที่ชำนาญ เป็นชาวทุ่ง ฝ่ายยาโคบเป็นคนเงียบๆอาศัยอยู่ในเต็นท์
- 28 อิสอัครักเอชาว เพราะท่านรับประทานเนื้อที่เขาล่ามา แต่นางเรเบคาห์รักยาโคบ
- 29 และยาโคบต้มผักอยู่ เอชาวกลับมาจากท้องทุ่งแล้วรู้สึกอ่อนกำลัง
- 30 เอชาวพูดกับยาโคบว่า "ขอให้ข้ากินผักแดงนั้น เพราะเราอ่อนกำลัง" เพราะฉะนั้นเขาจึงได้ชื่อว่า เอโดม
- 31 ยาโคบว่า "ขายสิทธิบุตรหัวปีของพี่ให้ข้าพเจ้าก่อนในวันนี้"
- 32 เอชาวว่า "ดูเถิด ข้ากำลังจะตายอยู่แล้ว สิทธิบุตรหัวปีจะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าเล่า"
- 33 ยาโคบว่า "ปฏิญาณให้ข้าพเจ้าก่อนในวันนี้" เอชาวจึงปฏิญาณให้กับเขา และขายสิทธิบุตรหัวปีของตนแก่ยาโคบ
- 34 ยาโคบจึงให้ขนมปังและถั่วแดงต้มแก่เอชาว เขากินและดื่ม แล้วลุกไป ดังนี้เอชาวก็ดูหมิ่นสิทธิบุตรหัวปีของตน

บท 26

1 เกิดกันดารอาหารในแผ่นดินนั้น นอกเหนือจากการกันดารอาหารครั้งก่อนในสมัยอับราฮัม และอิสอัคไปหาอับิเมเลคษัตริย์แห่งชาวฟิลิสเตียที่เมืองเก-ราร์

- 2 พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ท่านและตรัสว่า "อย่าลงไปอียิปต์เลย จงอาศัยในแผ่นดินซึ่งเราจะบอกเจ้าเกิด
- 3 จงอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ แล้วเราจะอยู่กับเจ้าและอวยพรเจ้า เพราะว่าเราจะให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งหมดแก่เจ้าและแก่เชื้อสายของเจ้า เราจะทำให้คำปฏิญาณซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้กับอับราฮัมบิดาของเจ้านั้นสำเร็จ
- 4 เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้นดังดาวบนฟ้าและจะให้เป็นแผ่นดินเหล่านี้ทั้งหมดแก่เชื้อสายของเจ้า ประชาชาติทั้งหลายในโลกจะได้รับพรก็เพราะเชื้อสายของเจ้า
- 5 เพราะว่าอับราฮัมได้เชื่อฟังเสียงของเราและได้รักษาคำกำชับของเรา บัญญัติของเรา กฎเกณฑ์ของเรา และราชบัญญัติของเรา"
- 6 อิสอัคจึงอาศัยอยู่ในเมืองเก-ราร์
- 7 คนเมืองนั้นจึงถามท่านเรื่องภรรยาของท่าน ท่านจึงว่า "เธอเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า" เพราะท่านกลัวที่จะพูดว่า "เธอเป็นภรรยาของข้าพเจ้า" คิดไปว่า "มิฉะนั้นแล้วคนเมืองนี้จะฆ่าข้าพเจ้าเพื่อแย่งเอาเรเบคาห์" เพราะท่านนางมีรูป

- 8 และต่อมาเมื่อท่านอยู่ที่นั่นนานแล้ว อาบีเมเลคษัตริย์ชาวฟิลิสเตียทอดพระเนตรตามช่องพระกล และดูเกิด เห็น
อิสอัคกำลังหยอกเล่นกับเรเบคาห์ภรรยาของตน
- 9 อาบีเมเลคจึงเรียกอิสอัคมาเฝ้า และตรัสว่า "ดูเถิด นางเป็นภรรยาของเจ้าแน่แล้ว ทำไมเจ้าจึงพูดว่า 'เธอเป็นน้อง
สาวของข้าพระองค์'?" อิสอัคทูลพระองค์ว่า "เพราะข้าพระองค์คิดว่า 'มีฉะนั้นข้าจะตายเพราะนาง'"
- 10 อาบีเมเลคตรัสว่า "ท่านทำอะไรแก่พวกเรา ดังนี้ประชาชนคนหนึ่งอาจจะเข้าไปนอนกับภรรยาของเจ้าฝ่ายใด แล้ว
เจ้าจะนำความผิดมาสู่พวกเรา"
- 11 อาบีเมเลคจึงทรงรับสั่งประชาชนทั้งปวงว่า "ผู้ใดแตะต้องชายคนนี้หรือภรรยาของเขาจะต้องถูกประหารชีวิตเป็น
แน่"
- 12 อิสอัคได้หว่านพืชในแผ่นดินนั้น ในปีเดียวกันนั้นก็เก็บผลได้หนึ่งร้อยเท่า พระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรแก่ท่าน
- 13 อิสอัคก็จำเรื่องมีกำไรทวียิ่งขึ้นจนท่านเป็นคนมั่งมีมาก
- 14 ด้วยว่าท่านมีฝูงแพะแกะ และฝูงวัวเป็นกรรมสิทธิ์และมีบริวารมากมาย ชาวฟิลิสเตียจึงอิจฉาท่าน
- 15 ฝ่ายชาวฟิลิสเตียได้อุดและเอาดินถมบ่อทุกบ่อ ซึ่งคนใช้ของบิดาท่านขุดไว้ในสมัยอับราฮัมบิดาของท่าน
- 16 อาบีเมเลคตรัสกับอิสอัคว่า "ไปเสียจากเราเถิด เพราะท่านมีกำลังมากกว่าพวกเรา"
- 17 อิสอัคจึงออกจากที่นั่น ไปตั้งเต็นท์อยู่ที่หุบเขาเก-ราร์และอาศัยอยู่ที่นั่น
- 18 อิสอัคขุดบ่อน้ำซึ่งขุดไว้ในสมัยของอับราฮัมบิดาของท่านอีก เพราะหลังจากที่อับราฮัมได้สิ้นชีพแล้วชาวฟิลิสเตีย
ได้อุดเสีย แล้วท่านก็ตั้งชื่อตามชื่อที่บิดาของท่านตั้งไว้
- 19 และคนใช้ของอิสอัคขุดในหุบเขาและพบบ่อน้ำพุพุ่งขึ้นมา
- 20 คนเลี้ยงสัตว์ของเมืองเก-ราร์ก็มาทะเลาะกับคนเลี้ยงสัตว์ของอิสอัคอ้างว่า "น้ำนั้นเป็นของเรา" ท่านจึงเรียกชื่อบ่อ
นั้นว่า เอเสก เพราะเขาทั้งหลายมาทะเลาะกับท่าน
- 21 แล้วพวกเขาก็ขุดบ่อน้ำอีกบ่อหนึ่ง และทะเลาะกันเรื่องบ่อนั้นด้วย ท่านจึงเรียกชื่อบ่อนั้นว่า ลิตนาห์
- 22 ท่านย้ายจากที่นั่นไปขุดอีกบ่อหนึ่ง แล้วเขาก็มิได้ทะเลาะกันเรื่องบ่อนั้น ท่านจึงเรียกชื่อบ่อนั้นว่า เรโหโบท ท่าน
กล่าวว่า "เพราะบัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงประทานที่อยู่แก่เรา และเราจะทวีมากขึ้นในแผ่นดินนี้"
- 23 และท่านก็ออกจากที่นั่นไปยังเมืองเบเออร์เซบา
- 24 พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ท่านในคืนเดียวกันนั้น ตรัสว่า "เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม บิดาของเจ้า อย่างลัว
เลย ด้วยว่าเราอยู่กับเจ้าและจะอวยพรเจ้า และทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้นเพราะเห็นแก่อับราฮัมผู้รับใช้ของเรา"
- 25 ท่านจึงสร้างแท่นบูชาที่นั่น และนมัสการออกพระนามพระเยโฮวาห์ และตั้งเต็นท์ของท่านที่นั่น แล้วคนใช้ของอิส
อัคขุดบ่อน้ำที่นั่น
- 26 ฝ่ายอาบีเมเลคออกจากเมืองเก-ราร์พร้อมกับอาฮูซัททสหายคนหนึ่งของพระองค์ กับฟีโลผู้บัญชาการทหารของ
พระองค์ไปหาท่าน
- 27 อิสอัคทูลถามเขาทั้งหลายว่า "ไฉนท่านจึงมาหาข้าพเจ้าเมื่อท่านเกลียดชังข้าพเจ้าและขับไล่ข้าพเจ้าไปจากท่าน?"
- 28 พวกเขาตอบว่า "เราเห็นชัดเจนแล้วว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับท่าน เราจึงว่า ขอให้กระทำการปฏิญาณระหว่างท่าน
และเราทั้งหลาย และขอให้เรากระทำพันธสัญญากับท่าน
- 29 เพื่อว่าท่านจะไม่ทำอันตรายแก่เรา ดังที่เรามิได้แตะต้องท่านและไม่ได้กระทำให้สิ่งใดแก่ท่านเว้นแต่การดี และได้ส่ง
ท่านไปอย่างสันติ บัดนี้ท่านเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพร"
- 30 ท่านจึงจัดการเลี้ยงให้แก่พวกเขา และเขาก็ได้กินและดื่ม
- 31 ครั้นรุ่งเช้าทั้งสองฝ่ายก็ตื่นแต่เช้ามืด กระทำปฏิญาณต่อกัน และอิสอัคไปส่งพวกเขา พวกเขา也从ท่านไปอย่าง
สันติ
- 32 และต่อมาในวันนั้นเองคนใช้ของอิสอัคมาบอกท่านถึงเรื่องบ่อน้ำซึ่งเขาได้ขุดและกล่าวแก่ท่านว่า "เราพบน้ำแล้ว"
- 33 ท่านเรียกบ่อนั้นว่า เซบา เมืองนั้นจึงมีชื่อว่า เบเออร์เซบา จนทุกวันนี้
- 34 เอชามืออายุสี่สิบปีเมื่อท่านรับยูดิษบุตรสาวของเบเออร์คนฮิตไทต์และบาเสมห์บุตรสาวของเอโลนคนฮิต
ไทต์เป็นภรรยา
- 35 หญิงเหล่านั้นทำให้อิสอัคและเรเบคาห์มีใจโศกเศร้า

- ๒** และต่อมาเมื่ออิสอัคแก่ ตามัวจนมองไม่เห็น ท่านก็เรียกเอชาวบุตรชายคนโตของท่านมาและกล่าวแก่เขาว่า "ลูกเอ๋ย" เขาตอบว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้"
- ๓** ท่านว่า "ดูเถิด บัดนี้พ่อแก่แล้ว จะถึงวันตายเมื่อไรก็ไม่รู้
- ๔** ฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงเอาอาวุธของเจ้า คือแสงธนูและคันธนูออกไปที่ท้องทุ่ง หาเนื้อมาให้พ่อ
- ๕** และจัดอาหารอร่อยอย่างที่พ่อชอบนั้น และนำมาให้พ่อกิน เพื่อจิตวิญญาณของพ่อจะได้วยพรแก่เจ้าก่อนพ่อตาย"
- ๖** เมื่ออิสอัคพูดกับเอชาวบุตรชายนั้น นางเรเบคาห์ได้ยิน เอชาวก็ออกไปท้องทุ่งเพื่อล่าเนื้อมา
- ๗** นางเรเบคาห์จึงพูดกับยาโคบบุตรชายของนางว่า "ดูเถิด แม่ได้ยินบิดาของเจ้าพูดกับเอชาวพี่ชายของเจ้าว่า
- ๘** 'จงนำเนื้อมาให้พ่อและจัดอาหารอร่อยให้พ่อกิน และเราจะวยพรเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ก่อนพ่อตาย'
- ๙** เพราะฉะนั้น ลูกเอ๋ย บัดนี้จงฟังเสียงของแม่ตามที่แม่สั่งเจ้า
- ๑๐** บัดนี้ไปที่ฝูงแพะแกะ นำลูกแพะดี่สองตัวมาให้แม่ แม่จะเอามันปรุงอาหารอร่อยให้บิดาเจ้าอย่างที่ท่านชอบ
- ๑๑** และเจ้าจะต้องนำไปให้บิดาเจ้ารับประทาน เพื่อว่าท่านจะวยพรเจ้าก่อนท่านสิ้นชีวิต"
- ๑๒** ยาโคบพูดกับนางเรเบคาห์มารดาของตนว่า "ดูเถิด เอชาวพี่ชายของข้าพเจ้าเป็นคนมีขนดก และข้าพเจ้าเป็นคนเกลี้ยงเกลา
- ๑๓** บิดาของข้าพเจ้าคงจะคลำตัวข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะดูเหมือนว่าเป็นผู้หลอกลวงท่าน แล้วข้าพเจ้าจะนำการสาปแช่งมาเหนือข้าพเจ้าเอง หาใช้น่าพราโม"
- ๑๔** มารดาของเขาพูดกับเขาว่า "ลูกเอ๋ย ขอให้การสาปแช่งของเจ้าตกอยู่กับแม่เถิด ฟังเสียงของแม่เท่านั้น ไปเอาลูกแพะมาให้แม่เถิด"
- ๑๕** เขาจึงไปจับเอามาให้มารดาของตน มารดาของเขาได้จัดอาหารอร่อยอย่างที่บิดาของเขาชอบนั้น
- ๑๖** แล้วนางเรเบคาห์นำเสื้ออย่างดีที่สุดของเอชาว บุตรชายคนโตของนาง ซึ่งอยู่กับนางในเรือนมาสวมให้ยาโคบบุตรชายคนเล็กของนาง
- ๑๗** นางเอาหนังลูกแพะหุ้มมือและคอที่เกลี้ยงเกลาของเขา
- ๑๘** แล้วนางก็มอบอาหารอร่อยและขนมปัง ซึ่งนางจัดทำนั้นไว้ในมือของยาโคบบุตรชายของนาง
- ๑๙** เขาจึงเข้าไปหาบิดาของตนและพูดว่า "บิดาเจ้าข้า" และท่านว่า "พออยู่ที่นี่ ลูกเอ๋ย เจ้าคือใคร"
- ๒๐** ยาโคบตอบบิดาของตนว่า "ลูกเป็นเอชาวบุตรหัวปีของท่าน ลูกทำตามที่ท่านสั่งลูกแล้ว เชิญลุกขึ้นนั่งรับประทาน เนื้อที่ลูกหามาเถิด เพื่อจิตวิญญาณของท่านจะได้วยพรแก่ลูก"
- ๒๑** แต่อิสอัคพูดกับบุตรชายของตนว่า "ลูกเอ๋ย เจ้าทำอย่างไรจึงพบมันเร็วนัก" บุตรจึงตอบว่า "เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านนำมันมาให้แก่ลูก"
- ๒๒** แล้วอิสอัคจึงพูดกับยาโคบว่า "ลูกเอ๋ย มาใกล้ๆ พ่อจะได้คลำดูเจ้า เพื่อจะได้รู้ว่าเจ้าเป็นเอชาวบุตรชายของพ่อแน่หรือไม่"
- ๒๓** ยาโคบจึงเข้าไปใกล้อิสอัคบิดาของตน อิสอัคคลำตัวเขาแล้วพูดว่า "เสียงก็เป็นเสียงของยาโคบ แต่มือเป็นมือของเอชาว"
- ๒๔** ท่านก็ไม่ได้สังเกต เพราะมือของเขามีขนดกเหมือนมือเอชาวพี่ชายของเขา ท่านจึงวยพรแก่เขา
- ๒๕** ท่านถามว่า "เจ้าเป็นเอชาวบุตรชายของพ่อจริงหรือ" เขาตอบว่า "ใช่ครับ"
- ๒๖** ท่านจึงว่า "นาแกงมาให้พ่อ พ่อจะได้กินเนื้อที่บุตรชายของพ่อกินมา เพื่อจิตวิญญาณของพ่อจะวยพรแก่เจ้า" ยาโคบจึงนำมันมาให้ท่าน ท่านก็รับประทาน ยาโคบนำน้าองุ่นมาให้ท่านและท่านก็ดื่ม
- ๒๗** แล้วอิสอัคบิดาของเขาจึงพูดกับเขาว่า "ลูกเอ๋ย เข้ามาใกล้และจูบพ่อ"
- ๒๘** เขาจึงเข้ามาใกล้และจูบท่าน และท่านก็ดมกลิ่นที่เสื้อของเขา และวยพรเขาว่า "ดูซิ กลิ่นลูกชายข้าเหมือนกลิ่นท้องทุ่ง ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงวยพรพระ
- ๒๙** ดังนั้นขอพระเจ้าทรงประทานน้ำค้างจากฟ้าแก่เจ้า และประทานความอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดินทั้งข้าวและน้ำองุ่นมากมายแก่เจ้า
- ๓๐** ขอให้ชนชาติทั้งหลายรับใช้เจ้า และให้ประชาชาติกราบไหว้เจ้า ขอให้เป็นเจ้านายเหนือพี่น้อง และบุตรชายมารดาของเจ้ากราบไหว้เจ้า ผู้ใดสาปแช่งเจ้าก็ขอให้ผู้นั้นถูกสาปและผู้ใดวยพรเจ้าก็ขอให้ผู้นั้นได้รับพร"
- ๓๑** และต่อมาพออิสอัควยพรยาโคบเสร็จแล้ว เมื่อยาโคบพึงออกไปจากหน้าอิสอัคบิดา เอชาวพี่ชายก็กลับจากการล่าเนื้อ
- ๓๒** และเขาเตรียมอาหารอร่อยนำมาให้บิดาด้วย และพูดกับบิดาว่า "ขอท่านลุกขึ้นรับประทานเนื้อที่ลูกชายหามา เพื่อ

จิตวิญญาณของท่านจะได้วยพรลูก"

32 อิสอัคบิดาพูดกับเขาว่า "เจ้าคือใคร" เขาตอบว่า "ข้าพเจ้าคือเอชาวบุตรชายของท่าน เป็นบุตรหัวปีของท่าน"

33 อิสอัคก็หัวสั่นมากพูดว่า "ใครเล่า คือผู้นั้นอยู่ที่ไหน ที่ไปล่าเนื้อ แล้วนำมาให้พ่อ พ่อกินหมดแล้วก่อนเจ้ามาถึง และพ่ออวยพรเขาแล้ว เป็นที่แน่ว่าผู้นั้นจะได้รับพร"

34 เมื่อเอชาวได้ยินคำกล่าวของบิดาก็ร้องออกมาเสียงดังด้วยความขมขื่น และพูดกับบิดาว่า "บิดาเจ้าข้า ขออวยพรข้าพเจ้า ขออวยพรข้าพเจ้าด้วยเถิด"

35 แต่ท่านพูดว่า "น้องชายเจ้าเข้ามาหลอกพ่อ และเอาพรของเจ้าไปเสียแล้ว"

36 เอชาวพูดว่า "เขามีชื่อว่ายาโคบก็ถูกต้องแล้วมิใช่หรือ เพราะว่าเขาแกล้งให้ข้าพเจ้าเสียเปรียบสองครั้งแล้ว เขาเอาสิทธิบุตรหัวปีของข้าพเจ้าไป และดูเถิด คราวนี้เขาเอาพรของข้าพเจ้าไปอีกด้วย" แล้วเขาพูดว่า "ท่านมิได้สงวนพรไว้ให้ข้าพเจ้าบ้างหรือ"

37 อิสอัคตอบเอชาวว่า "ดูเถิด พ่อตั้งให้เขาเป็นนายเหนือเจ้า และมอบบรรดาพี่น้องของเขาให้เป็นคนใช้ของเขา ทั้งข้าวและน้ำองุ่นพ่อก็จัดให้เขา ลูกเอ๋ย พ่อจะทำอะไรให้เจ้าได้อีกเล่า"

38 เอชาวพูดกับบิดาว่า "บิดาเจ้าข้า ท่านมีพรแต่เพียงพรเดียวเท่านั้นหรือ บิดาเจ้าข้า ขออวยพรลูก ขออวยพรลูกด้วยเถิด" แล้วเอชาวก็ตะเบ็งเสียงร้องไห้

39 อิสอัคบิดาของเขาจึงตอบเขาว่า "ดูเถิด เจ้าจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินอันอุดมบริบูรณ์ มีน้ำค้างลงมาจากฟ้า

40 แต่เจ้าจะมีชีวิตอยู่ด้วยดาบและเจ้าจะรับใช้น้องชายของเจ้า แต่ต่อมาเมื่อเจ้ามีกำลังขึ้นเจ้าจะหักแอกของน้องเสียจากคอของตน"

41 ฝ่ายเอชาวก็เกลียดชังยาโคบเพราะเหตุพรที่บิดาได้ให้แก่เขา นั้น เอชาวรำพึงในใจว่า "วันไว้ทุกข์พ่อใกล้เข้ามาแล้ว หลังจากนั้นข้าจะฆ่ายาโคบน้องชายของข้าเสีย"

42 แต่คำของเอชาวบุตรชายคนโตไปถึงหูของนางเรเบคาห์ นางให้คนไปเรียกยาโคบบุตรชายคนเล็กของนางมา และพูดกับเขาว่า "ดูเถิด เอชาวพี่ชายของเจ้าปลอบใจตนเองด้วยแผนการจะฆ่าเจ้า

43 เพราะฉะนั้น ลูกเอ๋ย บัดนี้ฟังเสียงของแม่เถิด จงลุกขึ้นหนีไปหาลาบันพี่ชายของแม่ที่เมืองฮาราน

44 และอยู่กับเขาชั่วคราวจนกว่าความเกรี้ยวกราดของพี่ชายเจ้าจะคลายลง

45 จนกว่าความโกรธของพี่ชายเจ้าจะคลายลง และเขาลืมสิ่งที่เจ้าได้ทำแก่เขา แล้วแม่จะส่งให้คนไปพาเจ้ากลับมาจากที่นั่น แม่ต้องสูญเสียลูกทั้งสองคนในวันเดียวกันทำไมเล่า"

46 นางเรเบคาห์พูดกับอิสอัคว่า "ข้าพเจ้าเมื่อชีวิตของข้าพเจ้าเหลือเกิน เพราะบุตรสาวของคนเฮท ถ้ายาโคบแต่งงานกับบุตรสาวคนเฮท ซึ่งเป็นหญิงแผ่นดินนี้ ชีวิตข้าพเจ้าจะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าพเจ้าเล่า"

บท 28

1 แล้วอิสอัคก็เรียกยาโคบมาอวยพรให้ และกำชับเขาว่า "เจ้าอย่าแต่งงานกับหญิงคานาอัน

2 แต่ลุกขึ้นไปเมืองปัดดานอารัม ไปยังบ้านเบธูเอลบิดาของแม่เจ้า ที่นั่นเจ้าจงแต่งงานกับบุตรสาวคนหนึ่งของลาบันพี่ชายแม่ของเจ้า

3 ขอพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงอวยพระพรแก่เจ้า และโปรดให้เจ้ามีลูกดกทวียิ่งขึ้น จนได้เป็นมวลชนชาติทั้งหลาย

4 ขอพระองค์ทรงประทานพรของอับราฮัมแก่เจ้า และแก่เชื้อสายของเจ้าด้วย เพื่อเจ้าจะได้รับเป็นมรดกแผ่นดินนี้ที่เจ้าอาศัยอยู่เป็นคนต่างด้าว ซึ่งพระเจ้าได้ประทานแก่อับราฮัมแล้ว"

5 อิสอัคก็ส่งยาโคบไป ยาโคบก็ไปปัดดานอารัมไปหาลาบัน บุตรชายของเบธูเอลคนซีเรียพี่ชายของนางเรเบคาห์มารดาของยาโคบและเอชาว

6 ฝ่ายเอชาวเมื่อเห็นว่าอิสอัคอวยพรยาโคบ และส่งเขาไปยังปัดดานอารัมเพื่อหาภรรยาจากที่นั่น และเห็นว่าเมื่ออิสอัคอวยพรเขานั้นท่านกำชับเขาว่า "เจ้าอย่าแต่งงานกับหญิงคานาอันเลย"

7 และเห็นว่ายาโคบเชื้อฟิงบิดามารดา และไปยังปัดดานอารัม

8 เมื่อเอชาวเห็นว่าหญิงคานาอันไม่เป็นที่พอใจอิสอัคบิดาของตน

9 เอชาวจึงไปหาอิซมาเอลและรับมาหะลัทบุตรสาวของอิซมาเอลบุตรชายของอับราฮัมน้องสาวของเนบาโยทมาเป็นภรรยา นอกเหนือภรรยาซึ่งเขามีอยู่แล้ว

10 ยาโคบออกจากเมืองเบเออร์เซบาเดินไปยังเมืองฮาราน

- 11 เขามาถึงที่แห่งหนึ่ง และพักอยู่ที่นั่นในคืนนั้น เพราะดวงอาทิตย์ตกแล้ว เขาเอาหินจากที่นั่นมาเป็นหมอนหนุนศีรษะ แล้วนอนลงที่นั่น
- 12 เขาฝัน และดูเกิด มีบันไดอันหนึ่งตั้งขึ้นบนแผ่นดินโลก ยอติถึงฟ้าสวรรค์ ดูเกิด พุทธสวรรค์ทั้งหลายของพระเจ้ากำลังขึ้นลงอยู่บนนั้น
- 13 และดูเกิด พระเยโฮวาห์ประทับยืนอยู่เหนือบันได และตรัสว่า "เราคือเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัม บรรพบุรุษของเจ้า และพระเจ้าของอิสอัค แผ่นดินซึ่งเจ้านอนอยู่นั้นเราจะให้แก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้า
- 14 เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเหมือนผงคลื่นบนแผ่นดิน และเจ้าจะแผ่กว้างออกไปทิศตะวันตกและทิศตะวันออก ทางทิศเหนือและทิศใต้ บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพรเพราะเจ้าและเพราะเชื้อสายของเจ้า
- 15 ดูเกิด เราอยู่กับเจ้า และจะพิทักษ์รักษาเจ้าทุกแห่งหนที่เจ้าไป และจะนำเจ้ากลับมายังแผ่นดินนี้ เพราะเราจะไม่ทอดทิ้งเจ้าจนกว่าเราจะได้ทำสิ่งซึ่งเราพูดกับเจ้าไว้แล้ว"
- 16 ยาโคบตื่นขึ้นและพูดว่า "พระเยโฮวาห์ทรงสถิต ณ ที่นี้แน่ทีเดียว แต่ข้าหาไม่รู้ไม่"
- 17 เขากลับและพูดว่า "สถานที่ที่นั่นน่าับถือ สถานที่นี้มีชื่ออย่างอื่น แต่เป็นพระนิเวศของพระเจ้าและประตูฟ้าสวรรค์"
- 18 ยาโคบจึงลุกขึ้นแต่เช้ามืด เอาก้อนหินที่ทำหมอนหนุนศีรษะ ตั้งขึ้นเป็นเสาสำคัญ และเทน้ำมันบนยอดเสานั้น
- 19 เขาเรียกสถานที่นั้นว่า เบธเอล แต่ก่อนเมืองนั้นชื่อ ลูส
- 20 แล้วยาโคบปฏิญาณว่า "ถ้าพระเจ้าจะทรงอยู่กับข้าพระองค์ และจะทรงพิทักษ์รักษาในทางที่ข้าพระองค์ไป และจะประทานอาหารให้ข้าพระองค์รับประทาน และเสื้อผ้าให้ข้าพระองค์สวม
- 21 จนข้าพระองค์กลับมามีบ้านบิดาของข้าพระองค์โดยสันติภาพแล้ว พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์
- 22 และก้อนหินซึ่งข้าพระองค์ตั้งไว้เป็นเสาสำคัญ จะเป็นพระนิเวศของพระเจ้า และทุกสิ่งซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายหนึ่งในสิบแก่พระองค์"

บท 29

ยาโคบเดินทางมาถึงแผ่นดินของประชาชนชาวตะวันออก

- 2 เขาก็มองไป และเห็นบ่อน้ำปศุสัตว์ในทุ่งนา ดูเกิด มีฝูงแกะสามฝูงนอนอยู่ข้างบ่อนั้น เพราะคนเลี้ยงแกะเคยตักน้ำจากบ่อนั้นให้ฝูงแกะกิน และหินใหญ่ก็ปิดปากบ่อนั้น
- 3 และฝูงแกะมาพร้อมกันที่นั่น แล้วคนเลี้ยงแกะก็กลิ้งหินออกจากปากบ่อนั้นให้ฝูงแกะกิน แล้วเอาหินปิดปากบ่อนั้นเสียดังเดิม
- 4 ยาโคบถามเขาทั้งหลายว่า "พี่น้องเอ๋ย ท่านมาจากไหน" เขาตอบว่า "เรามาจากเมืองฮาราน"
- 5 ยาโคบจึงถามเขาทั้งหลายว่า "ท่านรู้จักลาบันบุตรชายนาโฮร์หรือไม่" เขาตอบว่า "รู้จัก"
- 6 ยาโคบถามเขาทั้งหลายว่า "ลาบันสบายดีหรือไม่" เขาตอบว่า "สบายดี ดูเกิด บุตรสาวของเขาชื่อราเชลกำลังมาพร้อมกับฝูงแกะ"
- 7 ยาโคบจึงว่า "ดูเกิด เวลานี้ยังวันอยู่มาก ยังไม่ถึงเวลาที่จะให้ฝูงแกะมาวมารวมกัน จงเอาน้ำให้แกะเหล่านั้นกินแล้วให้ไปกินหญ้าอีก"
- 8 แต่เขาทั้งหลายตอบว่า "เราทำไม่ได้ จนกว่าแกะทุกฝูงจะมาพร้อมกัน และเขากลิ้งหินออกจากปากบ่อน้ำก่อน แล้วเราจึงจะเอาน้ำให้ฝูงแกะกิน"
- 9 เมื่อยาโคบกำลังพูดกับเขาทั้งหลายอยู่ ราเชลก็มาถึงพร้อมกับฝูงแกะของบิดา เพราะนางเป็นผู้เลี้ยงมັນ
- 10 และต่อมารันยาโคบแลเห็นราเชลบุตรสาวของลาบันพี่ชายมารดาของตน และฝูงแกะของลาบันพี่ชายมารดาของตน ยาโคบก็เข้าไปกลิ้งหินออกจากปากบ่อน้ำ เอาน้ำให้ฝูงแกะของลาบันพี่ชายมารดาของตนกิน
- 11 ยาโคบจูราเชลแล้วร้องไห้ด้วยเสียงดัง
- 12 ยาโคบบอกราเชลว่าเธอเป็นหลานบิดาของนาง และเป็นบุตรชายของนางเรเบคาห์ นางก็วิ่งไปบอกบิดาของนาง
- 13 ต่อมารันลาบันได้ยินข่าวถึงยาโคบบุตรชายน้องสาวของตน เขาก็วิ่งไปพบและกอดจูบยาโคบและพามาบ้านของเขา ยาโคบก็เล่าเรื่องเหล่านี้ทั้งหมดให้ลาบันฟัง
- 14 ลาบันจึงพูดกับเขาว่า "เจ้าเป็นกระดูกและเนื้อของเราแท้ๆ" ยาโคบก็พักอยู่กับเขาเดือนหนึ่ง
- 15 แล้วลาบันพูดกับยาโคบว่า "เพราะเจ้าเป็นหลานของเรา จึงไม่ควรที่เจ้าจะทำงานให้เราเปล่าๆ เจ้าจะเรียกค่าจ้างเท่าไร จงบอกมาเถิด"

- 16 ลานันมีบุตรสาวสองคน พี่สาวชื่อเลอาห์ น้องสาวชื่อราเซล
- 17 นางสาวเลอาห์นั้นตาบอดแต่แรกแต่นางสาวราเซลนั้นสวยและงามน่าดู
- 18 ยาโคบก็รักนางสาวราเซล และพูดว่า "ข้าพเจ้าจะรับใช้การงานให้ท่านเจ็ดปี เพื่อได้ราเซลบุตรสาวคนเล็กของท่าน"
- 19 ลานันจึงว่า "ให้เรายกบุตรสาวให้แก่นั้นดีกว่าจะยกให้คนอื่น จงอยู่กับเราเถิด"
- 20 ยาโคบก็รับใช้อยู่เจ็ดปีเพื่อได้นางสาวราเซล เห็นเป็นเหมือนน้อยวันเพราะความรักที่เขามีต่อนาง
- 21 ยาโคบบอกลานันว่า "เวลาที่กำหนดไว้ก็ครบแล้ว ขอให้ภรรยาข้าพเจ้าเกิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้เข้าไปหาเธอ"
- 22 ลานันจึงเชิญบรรดาชาวบ้านมาพร้อมกัน แล้วจัดการเลี้ยง
- 23 และต่อมาครั้นเวลาค่ำ ลานันก็พาเลอาห์บุตรสาวของตนมามอบให้แก่ยาโคบ และยาโคบก็เข้าไปหานาง
- 24 ลานันยกศิลปาสาวใช้ของตนให้เป็นสาวใช้ของนางเลอาห์
- 25 และต่อมาพอรุ่งขึ้น ดุเลิด เป็นนางเลอาห์ ยาโคบจึงกล่าวแก่ลานันว่า "ลูงทำอะไรกับข้าพเจ้าเล่า ข้าพเจ้ารับใช้ลูงเพื่อได้ราเซลมิใช่หรือ ทำไมลูงจึงล่อลวงข้าพเจ้าเล่า"
- 26 ลานันจึงตอบว่า "ในแผ่นดินเราไม่มีธรรมเนียมที่จะยกน้องสาวให้ก่อนพี่หว่าปี
- 27 ขอให้ครบเจ็ดวันของหญิงนี้ก่อน แล้วเราจะยกคนนั้นให้ด้วย เพื่อตอบแทนที่เจ้าจะได้รับใช้ลูงอีกเจ็ดปี"
- 28 ยาโคบก็ยอม และรอจนครบเจ็ดวันของนางแล้วลานันก็ยกราเซลบุตรสาวให้เป็นภรรยาด้วย
- 29 ลานันยกบิลฮาห์สาวใช้ของตนให้เป็นสาวใช้ของนางราเซล
- 30 ฝ่ายยาโคบก็เข้าไปหาราเซลด้วย และเขารักราเซลมากกว่าเลอาห์ เขาจึงรับใช้ลานันต่อไปอีกเจ็ดปี
- 31 เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงเห็นว่ายาโคบชังเลอาห์ พระองค์จึงทรงเปิดครรภ์ของนาง แต่ราเซลนั้นเป็นหมัน
- 32 นางเลอาห์ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย และตั้งชื่อว่ารูเบน ด้วยนางว่า "เพราะพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรความทุกข์ใจของข้าพเจ้าแน่ๆ บัดนี้สามิจึงจะรักข้าพเจ้า"
- 33 นางเลอาห์ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชายอีกคนหนึ่งและว่า "เหตุพระเยโฮวาห์ทรงได้ยินว่าข้าพเจ้าเป็นที่ชัง พระองค์จึงทรงประทานบุตรชายคนนี้ให้แก่ข้าพเจ้าด้วย" นางตั้งชื่อเขาว่า สิเมโอน
- 34 นางตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชายอีกคนหนึ่ง และกล่าวว่า "ครั้งนี้สามิจะสนิทสนมกับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้คลอดบุตรเป็นชายสามคนให้เขาแล้ว" เหตุนี้จึงตั้งชื่อเขาว่า เลวี
- 35 นางตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชายอีกคนหนึ่ง นางกล่าวว่า "ครั้งนี้ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์" เหตุนี้นางจึงตั้งชื่อเขาว่า ยูดาห์ ต่อไปนางก็หยดมีบุตร

บท 30

1 เมื่อนางราเซลเห็นว่าตนไม่มีบุตรกับยาโคบ ราเซลก็อิจฉาพี่สาว และพูดกับยาโคบว่า "ขอให้ข้าพเจ้ามีบุตรด้วย หากไม่ข้าพเจ้าจะตาย"

- 2 ยาโคบโกรธนางราเซล เขาจึงว่า "เราเป็นเหมือนพระเจ้า ผู้ไม่ให้เจ้ามีผู้บังเกิดจากครรภ์หรือ"
- 3 นางจึงบอกว่า "ดูเถิด บิลฮาห์สาวใช้ของข้าพเจ้า จงเข้าไปหานางเถิด นางจะได้มีบุตรเลี้ยงไว้ที่ตักของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีบุตรด้วยอาศัยหญิงคนนี้"
- 4 นางจึงยกบิลฮาห์สาวใช้ของตนให้เป็นภรรยาของยาโคบ ยาโคบก็เข้าไปหานาง
- 5 บิลฮาห์ก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายให้แก่ยาโคบ
- 6 นางราเซลว่า "พระเจ้าได้ทรงตัดสินเรื่องข้าพเจ้า และได้ทรงสดับฟังเสียงทูลของข้าพเจ้าจึงประทานบุตรชายแก่ข้าพเจ้า" เหตุฉะนั้นนางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า ดาน
- 7 บิลฮาห์สาวใช้ของนางราเซลตั้งครรภ์อีก และคลอดบุตรชายคนที่สองให้แก่ยาโคบ
- 8 นางราเซลจึงว่า "ข้าพเจ้าปสาส์นกับพี่สาวของข้าพเจ้าเสียใหญ่โต และข้าพเจ้าได้ชัยชนะแล้ว" นางจึงให้ชื่อบุตรนั้นว่า นัฟทาลี
- 9 เมื่อนางเลอาห์เห็นว่าตนหยดคลอดบุตร นางจึงยกศิลปาสาวใช้ของตนให้เป็นภรรยาของยาโคบ
- 10 ศิลปาสาวใช้ของเลอาห์ก็คลอดบุตรชายให้แก่ยาโคบ
- 11 นางเลอาห์ว่า "กองทหารกำลังมา" จึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า กาด

- 12 แล้วสืลป้าห้สาวใช้ของเลอาห์ ก็คลอดบุตรชายคนที่สองให้แก่ยาโคบ
- 13 นางเลอาห์ก็ว่า "ข้าพเจ้ามีความสุขเพราะพวกบุตรสาวจะเรียกข้าพเจ้าว่าเป็นสุข" นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า อาเซอร์
- 14 ในฤดูเกี่ยวข้าวสาลี รูเบนออกไปที่นาพบมะเขือดูดาอิม จึงเก็บผลมาให้นางเลอาห์มารดา ราเชลจึงพูดกับเลอาห์ว่า "ขอมะเขือดูดาอิมของบุตรชายของพี่ให้ข้าพเจ้าบ้าง"
- 15 นางเลอาห์ตอบนางว่า "ที่น้องแย่งสามีของข้าพเจ้าไปแล้วนั้นยังน้อยไปหรือจึงจะมาเอามะเขือดูดาอิมของบุตรชายข้าพเจ้าด้วย" ราเชลตอบว่า "ฉะนั้นถ้าให้มะเขือดูดาอิมของบุตรชายแก่ข้าพเจ้า คืนวันนี้เขาจะไปนอนกับพี่"
- 16 และยาโคบกลับมาจากนาเวลาเย็น นางเลอาห์ก็ออกไปต้อนรับเขาบอกว่า "จงเข้ามาหาข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าให้มะเขือดูดาอิมของบุตรชายเป็นสินจ้างท่านแล้ว" คืนวันนั้นยาโคบก็นอนกับนาง
- 17 พระเจ้าทรงสดับฟังนางเลอาห์ นางก็ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนที่ห้าให้แก่ยาโคบ
- 18 ฝ่ายนางเลอาห์พูดว่า "พระเจ้าทรงประทานสินจ้างนั้นให้แก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ายกหญิงคนใช้ให้สามี" นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า อิสสาคาร์
- 19 นางเลอาห์ก็ตั้งครรภ์อีก และคลอดบุตรชายคนที่หกให้แก่ยาโคบ
- 20 แล้วนางเลอาห์จึงว่า "พระเจ้าทรงประทานของดีให้ข้าพเจ้า บัดนี้สามีจะอาศัยอยู่กับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้ให้บุตรชายแก่เขาทุกคนแล้ว" นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เศบูลุน
- 21 ต่อมาภายหลังนางก็คลอดบุตรสาวคนหนึ่งตั้งชื่อว่า ดีนาห์
- 22 พระเจ้าทรงระลึกถึงนางราเชล และพระเจ้าทรงสดับฟังนาง ทรงเปิดครรภ์ของนาง
- 23 นางก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย จึงกล่าวว่า "พระเจ้าทรงโปรดยกความอดสูของข้าพเจ้าไปเสีย"
- 24 นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า โยเซฟ กล่าวว่า "พระเยโฮวาห์จะทรงโปรดเพิ่มบุตรชายอีกคนหนึ่งให้ข้าพเจ้า"
- 25 และต่อมาเมื่อนางราเชลคลอดโยเซฟแล้ว ยาโคบก็พูดกับลาบั่นว่า "ขอให้ข้าพเจ้ากลับไปบ้านเกิดและแผ่นดินของข้าพเจ้า
- 26 ขอมอบภรรยา กับบุตรให้ข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ทำงานรับใช้ท่านเพื่อเขาแล้ว และให้ข้าพเจ้าไปเถิด เพราะท่านรู้ว่าข้าพเจ้าได้รับใช้ท่านแล้ว"
- 27 แต่ลาบั่นตอบเขาว่า "ถ้าลุงเป็นที่พอใจเจ้าแล้ว จงอยู่ต่อเถิด เพราะลุงเรียนรู้จากประสบการณ์ว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพรเราเพราะเจ้า"
- 28 และเขาพูดว่า "เจ้าจะเรียกค่าจ้างเท่าไรก็บอกมาเถิด ลุงจะให้"
- 29 ยาโคบตอบเขาว่า "ข้าพเจ้ารับใช้ลุงอย่างไร และสัตว์ของลุงอยู่กับข้าพเจ้าอย่างไร ลุงก็ทราบอยู่แล้ว
- 30 เพราะว่าก่อนข้าพเจ้ามานั้นลุงมีแต่เนื้อ แต่บัดนี้ก็มีทวีขึ้นเป็นอันมาก ตั้งแต่ข้าพเจ้ามาถึง พระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพรพระพรแก่ลุง และบัดนี้เมื่อไรข้าพเจ้าจะบำรุงครอบครัวของตนเองได้บ้างเล่า"
- 31 ลาบั่นจึงถามว่า "ลุงควรจะให้อะไรเจ้า" ยาโคบตอบว่า "ลุงไม่ต้องให้อะไรข้าพเจ้าดอก แต่หากว่าลุงจะทำสิ่งนี้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเลี้ยงระวังสัตว์ของลุงต่อไป
- 32 คือวันนี้ข้าพเจ้าจะไปตรวจดูฝูงสัตว์ของลุงทั้งฝูง ข้าพเจ้าจะคัดแกะที่มีจุดและต่างทุกตัวออกจากฝูง และคัดแกะดำทุกตัวออกจากฝูงแกะ และแพะดำกับที่มีจุดออกจากฝูงแพะ ให้สัตว์เหล่านี้เป็นค่าจ้างของข้าพเจ้า
- 33 ดังนั้นความชอบธรรมของข้าพเจ้าจะเป็นคำตอบของข้าพเจ้าในเวลาภายหลัง คือเมื่อลุงมาตรวจดูค่าจ้างของข้าพเจ้า ถ้าพบตัวไม่มีจุดและไม่ต่างอยู่ในฝูงแพะและตัวที่ไม่ดำในฝูงแกะ ก็ให้ถือเสียว่าข้าพเจ้ายกยอกสัตว์เหล่านี้มา"
- 34 ลาบั่นจึงตอบว่า "ดูเถิด ลุงตกลงตามที่เจ้าพูดนั้นเถิด"
- 35 วันนั้นเขาก็คัดแพะตัวผู้ที่ลายและที่ต่าง และแพะตัวเมียที่มีจุดและที่ต่าง แพะที่ขาวบ้างทั้งหมดและแกะดำทั้งหมด มามอบให้บุตรชายของเขา
- 36 เขาแยกสัตว์ออกไปทั้งหมดห่างจากยาโคบเป็นระยะทางสามวัน ฝูงสัตว์ของลาบั่นที่เหลืออยู่นั้นยาโคบก็เลี้ยงไว้
- 37 ยาโคบเอากิ่งไม้สดจากต้นไค้ ต้นเสลา และต้นเปลง มาปอกเปลือกออกเป็นรอยขาวๆ ให้เห็นไม้สีขาว
- 38 เขาวางไม้ที่ปอกเปลือกไว้ในร่องตรงหน้าฝูงสัตว์คือในรางน้ำที่ฝูงสัตว์มากินน้ำ เพื่อเมื่อมันมากินน้ำ มันจะตั้งท้อง
- 39 ฝูงสัตว์ก็ตั้งท้องตรงหน้าไม้ นั้น ดังนั้นฝูงสัตว์จึงมีลูกที่มีลายมีจุดและต่าง
- 40 ยาโคบก็แยกลูกแกะและให้ฝูงแพะแกะนั้นอยู่ตรงหน้าแกะที่มีลาย และแกะดำทุกตัวในฝูงของลาบั่น แต่ฝูงแพะแกะของตนนั้นอยู่ต่างหาก ไม่ให้ปะปนกับฝูงสัตว์ของลาบั่น

- 41 อยู่มาเมื่อสัตว์ที่แข็งแรงในฝูงจะตั้งท้อง ยาโคบก็จัดไม่วางไว้ที่รางน้ำให้ฝูงสัตว์เห็นเพื่อให้มันตั้งท้องกลางไม้นั้น
- 42 และเมื่อสัตว์อ่อนแอ ยาโคบก็ไม่ใส่ไม้นั้นไว้ เหตุฉะนั้นสัตว์ที่อ่อนแอจึงตกเป็นของลาบัน แต่สัตว์ที่แข็งแรงเป็นของยาโคบ
- 43 ยาโคบก็มั่งมีมากขึ้น มีฝูงแพะแกะฝูงใหญ่ คนใช้ชายหญิง และฝูงอูฐฝูงลา

บท 31

ยาโคบได้ยินบุตรชายของลาบันพูดว่า "ยาโคบได้แย่งทรัพย์ของบิดาเราไปหมด เขาได้ทรัพย์สมบัติทั้งหมดนี้มาจากบิดาเรา"

- 2 ยาโคบได้สังเกตดูสีหน้าของลาบัน และดูเถิด เห็นว่าไม่เหมือนแต่ก่อน
- 3 พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งยาโคบว่า "จงกลับไปยังแผ่นดินบิดาและญาติพี่น้องของเจ้าเกิด และเราจะอยู่กับเจ้า"
- 4 ยาโคบก็ให้คนไปเรียกนางราเชลและนางเลอาห์ให้มาที่ทุ่งนาที่เลี้ยงฝูงสัตว์
- 5 แล้วบอกนางทั้งสองว่า "ข้าพเจ้าเห็นว่าสีหน้าบิดาเจ้าไม่เหมือนแต่ก่อน แต่พระเจ้าของบิดาข้าพเจ้าทรงสถิตอยู่กับข้าพเจ้า
- 6 เจ้าทั้งสองรู้แล้วว่าข้าพเจ้ารับใช้บิดาของเจ้าด้วยเต็มกำลัง
- 7 บิดาของเจ้ายังโกงข้าพเจ้า และเปลี่ยนค่าจ้างของข้าพเจ้าเสียสิบครั้งแล้ว แต่พระเจ้ามิได้ทรงอนุญาตให้เขาทำความเสียหายแก่ข้าพเจ้า
- 8 ถ้าบิดาบอกว่า 'สัตว์ที่มีจุดจะเป็นค่าจ้างของเจ้า' สัตว์ทุกตัวก็มีลูกมีจุด และถ้าบิดาบอกว่า 'สัตว์ตัวที่ลายเป็นค่าจ้างของเจ้า' สัตว์ทุกตัวก็มีลูกลายหมด
- 9 ดังนั้นแหละพระเจ้าจึงทรงยกสัตว์ของบิดาเจ้าประทานให้แก่ข้าพเจ้า
- 10 ครั้นมาในฤดูที่สัตว์เหล่านั้นตั้งท้อง ข้าพเจ้าแหงนหน้าขึ้นดู ก็เห็นในความฝันว่า ดูเถิด แพะตัวผู้ที่สมจรรกับฝูงสัตว์นั้นเป็นแพะลาย แพะจุด และแพะลายเป็นแถบๆ
- 11 ในความฝันนั้นทูตสวรรค์ของพระเจ้าเรียกข้าพเจ้าว่า 'ยาโคบเอ๋ย' ข้าพเจ้าตอบว่า 'ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า'
- 12 พระองค์ตรัสว่า 'เงยหน้าขึ้นดู แพะตัวผู้ทุกตัวที่สมจรรกับฝูงสัตว์นั้น เป็นสัตว์ลายและมีจุดและลายเป็นแถบๆ เพราะเราเห็นทุกสิ่งที่ลาบันทำกับเจ้า
- 13 เราเป็นพระเจ้าแห่งเบธเอลที่เจ้าเจิมเสาสำคัญไว้และปฏิญาณต่อเรา บัดนี้จงลุกขึ้นออกจากแผ่นดินนี้ และกลับไปยังแผ่นดินพี่น้องของเจ้า"
- 14 นางราเชลกับนางเลอาห์จึงตอบเขาว่า "เรายังมีส่วนทรัพย์มรดกในบ้านบิดาเราอีกหรือไม่
- 15 บิดานับเราเหมือนคนต่างด้าวมิใช่หรือ เพราะบิดาขายเรา ทั้งยังกินเงินของเราเกือบหมด
- 16 ทรัพย์สมบัติทั้งปวงที่พระเจ้าทรงเอามาจากบิดาของเรา นั้นแหละเป็นของของเรากับลูกหลานของเรา บัดนี้พระเจ้าตรัสสั่งท่านอย่างไร ก็ขอให้ทำอย่างนั้นเถิด"
- 17 ดังนั้น ยาโคบจึงลุกขึ้นให้บุตรภรรยาขึ้นขี่อูฐ
- 18 แล้วเขาต้อนสัตว์เลี้ยงทั้งหมดของเขาไป ขนข้าวของทั้งสิ้นที่เขาได้กำไรมา สัตว์เลี้ยงที่เป็นกรรมสิทธิ์ของเขา ที่เขามาได้ในเมืองปัดดานอารัม เพื่อเดินทางกลับไปหาอิสอัคบิดาของเขาในแผ่นดินคานาอัน
- 19 และลาบันออกไปตัดขนแกะ ฝ่ายนางราเชลก็สักรูปเคารพของบิดาไปด้วย
- 20 ฝ่ายยาโคบก็หลบหนีไปมิได้บอกลาบันชาวซีเรียให้รู้ว่าตนจะหนีไป
- 21 ยาโคบเอาทรัพย์สมบัติทั้งหมดลุกขึ้นหนีข้ามแม่น้ำบายหน้าไปยังถิ่นเทือกเขากิเลอาด
- 22 ครั้นถึงวันที่สาม มีคนไปบอกลาบันว่ายาโคบหนีไปแล้ว
- 23 ลาบันก็พาญาติพี่น้องออกติดตามไปเจ็ดวันก็ทันยาโคบในถิ่นเทือกเขากิเลอาด
- 24 แต่ในกลางคืนพระเจ้าทรงมาปรากฏแก่ลาบันคนซีเรียในความฝัน ตรัสแก่เขาว่า "จงระวังตัว อย่าพูดดีหรือร้ายแก่ยาโคบเลย"
- 25 แล้วลาบันตามมาทันยาโคบ ยาโคบตั้งเต็นท์อยู่ที่ถิ่นเทือกเขา ส่วนลาบันกับญาติพี่น้องตั้งอยู่ถิ่นเทือกเขากิเลอาด
- 26 ลาบันกล่าวกับยาโคบว่า "เจ้าทำอะไรเล่า หนีบุตรสาวของเราไป ไม่บอกให้เรารู้ ทำเหมือนเขลยที่จับได้ด้วยดาบ
- 27 เหตุไฉนเจ้าได้หลบหนีมาอย่างลับๆ และแอบมาโดยไม่บอกให้เรารู้ ถ้าเรารู้เราก็จะจัดส่งเจ้าไปด้วยความร่าเริง

ยินดี โดยให้มีการขับร้องด้วยรำมะนาและพิณเขาคู

28 ทำไมเจ้าไม่ยอมให้เราจับบุตรชายและบุตรสาวของเราเล่า นี่เจ้าทำอย่างโง่เขลาแท้ๆ

29 เรามีกำลังพอที่จะทำอันตรายแก่เจ้าได้ แต่ในเวลากลางคืนเวลานี้พระเจ้าแห่งบิดาเจ้ามาตรัสห้ามเราไว้ว่า 'จงระวังตัว อย่าพูดดีหรือร้ายแก่ยาโคบเลย'

30 บัดนี้ แม้ว่าเจ้าจะไปเพราะคิดถึงบ้านบิดามาก ทำไมจึงลักพระของเรามาด้วยเล่า"

31 ยาโคบจึงตอบลาบั่นว่า "เพราะว่าข้าพเจ้ากลัว ข้าพเจ้าจึงว่า 'บางทีท่านจะริบบุตรสาวของท่านคืนจากข้าพเจ้าเสีย'

32 ส่วนพระของท่านนั้นถ้าพบที่คนไหน ก็อย่าไว้ชีวิตผู้นั้นเลย ค้นดูต่อหน้าญาติพี่น้องของเรา ท่านพบสิ่งใดที่เป็นของท่านกับข้าพเจ้า ก็เอาไปเถิด" เพราะยาโคบไม่รู้ว่านางราเชลได้ลักรูปเหล่านั้นมา

33 ลาบั่นจึงเข้าไปในเต็นท์ของยาโคบ เต็นท์ของนางเลอาห์และเต็นท์สาวใช้ทั้งสองคนนั้น แต่หาไม่พบ จึงออกจากเต็นท์ของนางเลอาห์ แล้วเข้าไปในเต็นท์ของนางราเชล

34 ส่วนนางราเชลเอารูปเคารพเหล่านั้นซ่อนไว้ในอุบอธูและนั่งทับไว้ ลาบั่นได้ค้นดูทั่วเต็นท์ก็หาไม่พบ

35 นางราเชลก็พูดกับบิดาของตนว่า "ขอนายยาโครเถลยที่ข้าพเจ้าลักขึ้นตอนรับไม่ได้ ด้วยว่าธรรมดาที่ผู้หญิงเคยมีกำลังเป็นอยู่กับข้าพเจ้า" ลาบั่นก็ค้นดูแล้ว แต่ไม่พบรูปเคารพนั้นเลย

36 ส่วนยาโคบก็โกรธและต่อว่าลาบั่น ยาโคบกล่าวกับลาบั่นว่า "ข้าพเจ้าทำการละเมิดต่อท่านประการใด ข้าพเจ้าทำบาปอะไรท่านจึงรีบติดตามข้าพเจ้ามาดังนี้

37 ท่านค้นดูของของข้าพเจ้าทั้งหมดแล้ว ท่านพบอะไรที่เป็นของมาจากบ้านของท่าน ก็เอามาตั้งไว้ที่นี่ตรงหน้าญาติพี่น้องทั้งสองฝ่าย ให้เขาตัดสินความระหว่างเราทั้งสอง

38 ข้าพเจ้าอยู่กับท่านมายี่สิบปีแล้ว แกะตัวเมียและแพะตัวเมียมิได้แทงลูก และแกะตัวผู้ในฝูงของท่าน ข้าพเจ้าก็มีได้กินเลย

39 ที่สัตว์ร้ายกัดฉีกกินเสีย ข้าพเจ้าก็มีได้นำมาให้ท่าน ข้าพเจ้าเองสู้ใช้ให้ ที่ถูกขโมยไปในเวลากลางวันหรือกลางคืน ท่านก็หักจากข้าพเจ้าทั้งนั้น

40 ข้าพเจ้าเคยเป็นเช่นนี้ เวลากลางวัน แดดก็เผาข้าพเจ้า เวลากลางคืนน้ำค้างแข็งก็ผลาญข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้านอนไม่หลับ

41 ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในเรือนของท่านเช่นนี้ยี่สิบปีแล้ว ข้าพเจ้าได้รับใช้ท่านสิบสี่ปีเพื่อได้บุตรสาวสองคนของท่าน และรับใช้ท่านหกปีเพื่อได้ฝูงสัตว์ของท่าน ท่านยังได้เปลี่ยนค่าจ้างของข้าพเจ้าสิบครั้ง

42 ถ้าแม้พระเจ้าของบิดาข้าพเจ้า พระเจ้าของอับราฮัมและซึ่งอิสอัคยาเกรง ไม่ทรงสถิตอยู่กับข้าพเจ้าแล้ว ครั้งนี้ท่านจะให้ข้าพเจ้าไปตัวเปล่าเป็นแน่ พระเจ้าทรงเห็นความทุกข์ใจของข้าพเจ้าและการงานตรากตรำที่มีต่อข้าพเจ้าทำ จึงทรงห้ามท่านเมื่อคืนวานนี้"

43 แล้วลาบั่นตอบยาโคบว่า "บุตรสาวเหล่านี้ก็เป็นบุตรสาวของเรา เด็กเหล่านี้ก็เป็นเด็กของเรา ฝูงสัตว์ทั้งฝูงนี้ก็เป็นฝูงสัตว์ของเรา ของทั้งสิ้นที่เจ้าเห็นก็เป็นของเรา วันนี้เราจะทำอะไรแก่บุตรสาวของเราหรือแก่เด็กที่เกิดมาจากเขา

44 ฉะนั้นมาเถิด บัดนี้ให้เราทำพันธสัญญา ทั้งเรากับเจ้า ให้เป็นพยานระหว่างเรากับเจ้า"

45 ฝ่ายยาโคบก็เอาศิลาก้อนหนึ่งตั้งไว้เป็นเสาสำคัญ

46 แล้วยาโคบจึงพูดกับญาติพี่น้องว่า "เก็บก้อนหินมา" เขาเก็บก้อนหินมากองสุมไว้ แล้วก็กินเลี้ยงกันที่กองหินนั้น

47 ลาบั่นจึงตั้งชื่อกองหินนั้นว่า เยการ์สทูธา แต่ยาโคบตั้งชื่อว่า กาเลเอด

48 ลาบั่นกล่าวว่า "วันนี้กองหินนี้จะพยานระหว่างเรากับเจ้า" เหตุฉะนั้นเขาจึงตั้งชื่อว่า กาเลเอด

49 และมีสปาห์ เพราะเขากล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ทรงเฝ้าอยู่ระหว่างเรากับเจ้า เมื่อเราจากกันไป

50 ถ้าเจ้าข่มเหงบุตรสาวของเรา หรือถ้าเจ้าได้ภรรยาอื่นนอกจากบุตรสาวของเรา ถึงไม่มีใครอยู่กับเราด้วย จงรู้เถิดว่า พระเจ้าทรงเป็นพยานระหว่างเรากับเจ้า"

51 ลาบั่นบอกยาโคบว่า "จงดูกองหินและเสาหินนี้ที่เราได้ตั้งไว้ระหว่างเรากับเจ้า

52 หินกองนี้เป็นพยาน และเสาหินนี้เป็นพยานว่า เราจะไม่ข้ามกองหินนี้ไปหาเจ้า และเจ้าจะไม่ข้ามกองหินนี้และเสานี้มาหาเรา เพื่อทำอันตรายกัน

53 ให้พระเจ้าของอับราฮัมและพระเจ้าของนาโฮอร์ ซึ่งเป็นพระเจ้าของบิดาของท่านทรงตัดสินความระหว่างเรา" ยาโคบก็ปฏิญาณโดยอ้างถึงผู้ที่อิสอัคบิดาของตนยาเกรง

54 แล้วยาโคบถวายเครื่องบูชาบนถินเทือกเขา และเรียกญาติพี่น้องของตนมารับประทานขนมปัง พวกเขา
รับประทานขนมปังและอยู่บนถินเทือกเขาตลอดคืนวันนั้น

55 ลานตื่นขึ้นแต่เช้ามืด จูบลานและบุตรสาว อวยพรแก่พวกเขา แล้วลานก็ออกเดินทางกลับไปบ้าน

บท 32

ยาโคบก็เดินทางไปแล้วเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าพบเขา

2 เมื่อยาโคบเห็นทูตสวรรค์เหล่านั้นเขาจึงว่า "นี่เป็นกองทัพของพระเจ้า" เขาจึงเรียกสถานที่นั้นว่า มาทะนาอิม

3 ยาโคบส่งผู้สื่อสารหลายคนล่วงหน้าไปหาเชวาที่ชายของตนที่แผ่นดินเฮอีร์ที่เมืองเอโดมตั้งอยู่

4 และสั่งเขาว่า "จงไปบอกเชวานายของเราว่า ยาโคบผู้รับใช้ของท่านกล่าวดังนี้ `ข้าพเจ้าไปอาศัยอยู่กับลานจน
บัดนี้

5 ข้าพเจ้ามีฝูงวัว ฝูงลา ฝูงแพะแกะ มีคนใช้ชายหญิง ข้าพเจ้าใช้คนมาเรียนนายของข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะได้รับความ
กรุณาในสายตาของท่าน"

6 ผู้สื่อสารนั้นกลับมาบอกยาโคบว่า "ข้าพเจ้าไปพบเชวาที่ชายของท่านแล้ว เขากำลังจะมาพบท่านด้วย มีพวกผู้ชาย
มากับเขาสี่ร้อยคน"

7 ยาโคบมีความกลัวและเป็นทุกข์ยิ่งนัก เขาจึงแบ่งคนทั้งหลายที่มาด้วยเขา และฝูงแพะแกะ ฝูงวัว ฝูงอูฐ ออกเป็น
สองพวก

8 คิดว่า "ถ้าเชวามาตีพวกหนึ่ง อีกพวกหนึ่งที่เหลือจะหนีไปได้"

9 ยาโคบอธิษฐานว่า "โอพระเจ้าของอับราฮัมปู่ของข้าพระองค์ และพระเจ้าของอิสอัคบิดาของข้าพระองค์ ข้าแต่พระ
เยโฮวาห์ผู้ตรัสสั่งข้าพระองค์ไว้ว่า `กลับไปยังแผ่นดินและยังญาติพี่น้องของเจ้า และเราจะกระทำการดีแก่เจ้า'"

10 ข้าพระองค์ไม่สมควรจะรับบรรดาพระกรุณาและความจริงแม้เล็กน้อยที่สุด ที่พระองค์ได้ทรงโปรดสำแดงแก่ผู้
รับใช้ของพระองค์ ด้วยว่าข้าพระองค์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้เมื่อมีแต่ไม้เท้า และบัดนี้ข้าพระองค์มีผู้คนเป็นสองพวก

11 ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากเงื้อมมือที่ชายข้าพระองค์ คือจากเงื้อมมือของเชวา เพราะข้า
พระองค์กลัวเขา เกรงว่าเขาจะมาตีข้าพระองค์ ทั้งมารดากับลูกด้วย

12 แต่พระองค์ตรัสไว้แล้วว่า `เราจะกระทำการดีแก่เจ้าและทำให้เชื้อสายของเจ้าดุจเม็ดทรายที่ทะเล ซึ่งจะมากมาย
จนนับไม่ถ้วน"

13 คืนวันนั้นยาโคบพักอยู่ที่นั่นและคัดเอาของที่มียู่นั้นให้เป็นของกำนัลแก่เชวาที่ชายของตน

14 คือแพะตัวเมียสองร้อย แพะตัวผู้ยี่สิบ แกะตัวเมียสองร้อย และแกะตัวผู้ยี่สิบ

15 อูฐแม่ลูกอ่อนสามสิบกับลูกวัวตัวเมียสี่สิบ วัวตัวผู้สิบ ลาตัวเมียยี่สิบ และลูกลาสิบ

16 ยาโคบมอบสิ่งเหล่านี้ไว้ในความดูแลของคนใช้ แต่ละฝูงอยู่ต่างหาก และสั่งพวกคนใช้ว่า "ล่วงหน้าไปก่อนเรา
และให้หมูสัตว์นี้เว้นระยะห่างกันหน่อย"

17 ยาโคบสั่งหมูที่ขึ้นหน้าว่า "เมื่อเชวาที่ชายของเรามาพบเจ้าและถามเจ้าว่า `เจ้าเป็นคนของใคร เจ้าไปไหน และ
ของที่อยู่ข้างหน้าเจ้านี้เป็นของใคร'

18 เจ้าจงตอบว่า `ของเหล่านี้เป็นของยาโคบผู้รับใช้ของท่าน เป็นของกำนัลส่งมาให้เชวานายของข้าพเจ้า และดูเถิด
ยาโคบตามมาข้างหลัง"

19 ยาโคบสั่งหมูที่สองและหมูที่สาม และบรรดาผู้ที่ติดตามหมูเหล่านั้นทนนองเดียวกันว่า "เมื่อเจ้าพบเชวา จงกล่าว
แก่เขาเช่นเดียวกัน

20 และเสริมว่า `ดูเถิด ยาโคบผู้รับใช้ของท่านกำลังตามมาข้างหลังพวกเรา'" เพราะยาโคบคิดว่า "ข้าจะรับความ
โกรธของเชวาได้ด้วยของกำนัลที่ส่งล่วงหน้าไป และภายหลังข้าจะเห็นหน้าเขา บางทีเขาจะยอมรับข้า"

21 ดังนั้น ของกำนัลต่างๆจึงล่วงหน้าไปก่อนเขา ส่วนตัวเขาคืนนั้นยังค้างอยู่ในค่าย

22 กลางคืนนั้นเอง ยาโคบก็ลุกขึ้น พากรรยาทั้งสอง สาวใช้ทั้งสองและบุตรชายสิบเอ็ดคนข้ามลำธารที่ชื่อยับบอไป

23 ยาโคบส่งครอบครัวข้ามลำธารไป และส่งของทั้งหมดของตนข้ามไปด้วย

24 ยาโคบอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว มีบุรุษผู้หนึ่งมาปล้ำกับเขาจนเวลารุ่งสาง

25 เมื่อบุรุษผู้นั้นเห็นว่าเอาชนะยาโคบไม่ได้ ก็ถูกต้องที่ข้อต่อโศกของยาโคบ ข้อต่อโศกของยาโคบก็เคล็ด
เมื่อปล้ำสู้กันอยู่

- 26 บุรุษนั้นจึงว่า "ปล่อยให้เราไปเกิดเพราะใกล้สว่างแล้ว" แต่ยาโคบตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ท่านไป นอกจากท่านจะอวยพรแก่ข้าพเจ้า"
- 27 บุรุษผู้นั้นจึงถามยาโคบว่า "เจ้าชื่ออะไร" ยาโคบตอบว่า "ข้าพเจ้าชื่อยาโคบ"
- 28 บุรุษนั้นจึงว่า "เขาจะไม่เรียกเจ้าว่ายาโคบต่อไป แต่จะเรียกว่า อิสราเอล เพราะเจ้าเหมือนเจ้าชายได้สู้กับพระเจ้า และมนุษย์ และได้ชัยชนะ"
- 29 ยาโคบจึงถามบุรุษผู้นั้นว่า "ขอท่านบอกข้าพเจ้าว่าท่านชื่ออะไร" แต่บุรุษนั้นกล่าวว่า "เหตุไฉนเจ้าจึงถามชื่อเรา" แล้วก็อวยพรยาโคบที่นั่น
- 30 ยาโคบจึงเรียกสถานที่นั้นว่า เปนีเอล กล่าวว่า "เพราะข้าพเจ้าได้เห็นพระพักตร์พระเจ้า แล้วยังมีชีวิตอยู่"
- 31 เมื่อยาโคบผ่านเปนีเอล ดวงอาทิตย์ขึ้นแล้วเขาเดินโซซัดโซเซไป
- 32 เหตุฉะนั้น คนอิสราเอลจึงไม่กินเส้นเอ็นที่ตะโพก ซึ่งอยู่ที่ข้อต่อตะโพกนั้นจนทุกวันนี้ เพราะพระองค์ทรงถูกต้องข้อต่อตะโพกของยาโคบตรงเส้นเอ็นที่ตะโพก

บท 33

ยาโคบเงยหน้าขึ้นดู และดูเถิด เขาที่กำลังมาพร้อมกับพวกผู้ชายสี่ร้อยคน ยาโคบจึงแบ่งลูกๆ ให้นางเลอาห์ นางราเชลและสาวใช้ทั้งสอง

- 2 เขาให้สาวใช้ทั้งสองกับลูกอยู่ข้างหน้า ถัดมานางเลอาห์กับลูก ส่วนนางราเชลกับโยเซฟอยู่ท้ายสุด
- 3 ตัวเขาเองเดินออกหน้าไปก่อน กราบลงถึงดินเจ็ดหน จนเข้ามาใกล้พี่ชายของเขา
- 4 แต่เขาวางมือออกไปต้อนรับเขา กอดและซบหน้าลงที่คอจูบเขา ต่างก็ร้องไห้
- 5 เขาวกเงยหน้าขึ้นแลเห็นพวกผู้หญิงกับลูกๆ จึงถามว่า "คนที่อยู่กับเจ้านี้คือใคร" ยาโคบตอบว่า "คือลูกๆ ที่พระเจ้าโปรดประทานให้แก่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่าน"
- 6 แล้วสาวใช้ทั้งสองคนกับลูกๆ ก็เข้ามาใกล้และกราบลง
- 7 นางเลอาห์กับลูกของเขาก็เข้ามาใกล้และกราบลงด้วย ภายหลังโยเซฟและนางราเชลก็เข้ามาใกล้และกราบลง
- 8 เขาวลถามว่า "ขบวนผู้คนและฝูงสัตว์ทั้งหมดที่เราพบนี้มีความหมายอย่างไร" ยาโคบตอบว่า "เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับ ความกรุณาในสายตาของนายข้าพเจ้า"
- 9 เขาวลพูดว่า "น้องเอ๋ย ข้ามีพออยู่แล้ว เก็บของๆ เจ้าไว้เองเถิด"
- 10 ยาโคบตอบว่า "มิได้ ข้าพเจ้าขอร้องท่านเถิด ถ้าข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่านแล้วขอรับของกำนัล นั้นจากมือข้าพเจ้า เพราะเหตุว่าข้าพเจ้าได้เห็นหน้าท่านก็เหมือนเห็นพระพักตร์ของพระเจ้า และท่านได้โปรดข้าพเจ้า แล้ว
- 11 ข้าพเจ้าอ่อนวอน ขอท่านรับของขวัญที่นำมาให้ท่าน เพราะพระเจ้าทรงโปรดกรุณาข้าพเจ้าและข้าพเจ้าก็มีพอเพียง แล้ว" เข้อ่อนวอนและเขาวลจึงรับไว้
- 12 เขาวลพูดว่า "ให้เราเดินทางไปกับเถิด ให้เราไปกันและข้าจะนำหน้าเจ้า"
- 13 แต่ยาโคบตอบเขาวลว่า "นายท่านยอมทราบอยู่แล้วว่าเด็กๆ นั้นอ่อนแอ และข้าพเจ้ายังมีฝูงแพะแกะและโคที่มีลูกอ่อนยังกินนมอยู่ ถ้าจะต้อนให้เดินเกินไปสักวันหนึ่งฝูงสัตว์ก็จะตายหมด
- 14 ขอนายท่านล่วงหน้าผู้รับใช้ของท่านไปก่อนเถิด ข้าพเจ้าจะตามไปช้าๆ ตามกำลังของสัตว์ซึ่งอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้าและตามที่ได้เจ้กุนหนได้ จนกว่าข้าพเจ้าจะไปพบนายท่านที่เสอีร์"
- 15 เขาวลจึงกล่าวว่า "บัดนี้ขอให้คนที่มากับเราไปกับเจ้าบ้าง" ยาโคบตอบว่า "มีความจำเป็นอะไรหรือ ขอให้ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของนายท่านเถิด"
- 16 ในวันนั้น เขาวลก็กลับไปทางเสอีร์
- 17 ส่วนยาโคบเดินทางไปถึงสุคคท เขาสร้างบ้านอยู่ที่นั่น และสร้างเพิงให้สัตว์ของเขา ฉะนั้นจึงเรียกที่นั่นว่า สุคคท
- 18 เมื่อยาโคบเดินทางจากปัดดานอารัมก็มาถึงเมืองเชเลมซึ่งเป็นเมืองของเชเคมในแผ่นดินคานาอัน เขาตั้งเต็นท์อยู่หน้าเมืองนั้น
- 19 ยาโคบซื้อที่ดินแปลงหนึ่งที่ตั้งเต็นท์อยู่นั้น จากบุตรชายของฮาโมร์บิดาของเชเคมเป็นเงินหนึ่งร้อยเหรียญ
- 20 ยาโคบสร้างแท่นบูชาที่นั่น เรียกแท่นนั้นว่า เอลเอิลเอฮิสราเอล

ฝ่ายดินาห์บุตรสาวของนางเลอาห์ซึ่งนางบังเกิดให้กับยาโคบนั้นออกไปเยี่ยมผู้หญิงในแผ่นดินนั้น

2 เมื่อเซเคนบุตรชายฮาโมร์คนอีไวต์ผู้เป็นเจ้าของเมืองเห็นนางสาวดินาห์ เขาก็เอนางไปหลับนอนและทำอนาจารต่อนาง

3 จิตใจของเซเคนก็ผูกพันอยู่กับนางสาวดินาห์บุตรสาวยาโคบ และเขารักนางพูดจาเล้าโลมเอาใจนาง

4 เซเคนจึงพูดกับฮาโมร์บิดาของตนว่า "จงขอหญิงสาวนี้ให้เป็นภรรยาข้าพเจ้าเถิด"

5 ยาโคบได้ยินข่าวว่าผู้นั้นทำการอนาจารกับนางสาวดินาห์บุตรสาวของตน เวลานั้นพวกบุตรชายของท่านอยู่กับฝูงสัตว์ที่ในนา ยาโคบจึงนิ่งคอยจนพวกบุตรชายกลับมามีบ้าน

6 ฮาโมร์บิดาของเซเคนก็ไปหายาโคบเพื่อปรึกษากับท่าน

7 เมื่อพวกบุตรชายของยาโคบได้ยินข่าวนั้นก็กลับมาจากนา ต่างก็โศกเศร้าและโกรธยิ่งนักเพราะเซเคนได้กระทำความโง่เขลาในพวกอิสราเอล โดยข่มขืนบุตรสาวของยาโคบ ซึ่งเป็นการไม่สมควร

8 ฮาโมร์ก็ปรึกษากับพวกเขาว่า "จิตใจเซเคนบุตรชายของเรานี้ผูกพันรักใคร่บุตรสาวของท่านมาก ขอหญิงนั้นเป็นภรรยาบุตรชายของเราเถิด"

9 และเชิญพวกท่านจงทำการสมรสกับพวกเรา ยกบุตรสาวของท่านให้พวกเรา และรับบุตรสาวของเราให้พวกท่าน

10 ท่านทั้งหลายจะได้อยู่กับพวกเรา แผ่นดินนี้จะอยู่ตรงหน้าท่าน จงอาศัยเป็นที่ค้าขายและจงได้สมบัติมากในแผ่นดินนี้"

11 เซเคนบอกบิดาและพวกพี่ชายของหญิงนั้นว่า "จงเห็นแก่ข้าพเจ้าเถิด และท่านจะเรียกเท่าไร ข้าพเจ้าก็จะให้"

12 ท่านจะเอาเงินสินสอดและของขวัญสักเท่าไรก็ตามใจ ท่านจะเรียกเท่าไร ข้าพเจ้าจะให้ แต่ขอยกหญิงนั้นเป็นภรรยาข้าพเจ้า"

13 ฝ่ายบุตรชายของยาโคบก็ตอบแก่เซเคนและฮาโมร์บิดาของเซเคนเป็นกลอุบาย เพราะเหตุเขาทำอนาจารแก่นางสาวดินาห์น้องสาวนั้น จึงกล่าวว่า

14 โดยบอกเขาว่า "เราทำสิ่งนี้ไม่ได้ คือยกน้องสาวของเราให้แก่คนที่ยังไม่ได้เข้าสู่หนัดนั้น เพราะจะเป็นที่อัปยศขายหน้าแก่เรา"

15 แต่เราจะยอมดังนี้ ถ้าท่านจะยอมเป็นเหมือนพวกเรา โดยให้ผู้ชายทุกคนของท่านเข้าสู่หนัด

16 เราจึงจะยอมยกบุตรสาวของเราให้แก่พวกท่าน และเราจะรับบุตรสาวของพวกท่านเป็นภรรยาของพวกเรา และเราจะอยู่กับท่านและจะเป็นชนชาติเดียวกัน

17 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ฟังคำเรา ไม่เข้าสู่หนัด เราจะเอาบุตรสาวของเราไปเสีย"

18 ถ้อยคำของเขาเป็นที่พอใจฮาโมร์ และเซเคนบุตรชายของฮาโมร์

19 หมู่คนนั้นไม่รีรอที่จะทำตาม เพราะเขามีความรักใคร่ในบุตรสาวของยาโคบ เขาเป็นคนน่ารักพินิจถือมากกว่าใครๆในครอบครัวของบิดา

20 ฮาโมร์กับเซเคนบุตรชายจึงออกไปที่ประตูเมือง และปรึกษากับชาวเมืองนั้นว่า

21 "คนเหล่านี้เป็นมิตรกับพวกเรา เพราะฉะนั้นจงให้เขาอาศัยค้าขายในแผ่นดินนี้ เพราะดูเถิด แผ่นดินนี้กว้างขวางพอให้เขาอยู่ได้ ให้เรารับบุตรสาวของเขาเป็นภรรยาพวกเราและยกบุตรสาวของเราให้เขา"

22 เพียงแต่เราที่เป็นชายทุกคนจะยอมเข้าสู่หนัดเหมือนเขา ถ้ายอมกระทำดังนี้พวกนั้นจะอาศัยอยู่เป็นชนชาติเดียวกับเรา

23 ฝูงสัตว์เลี้ยงและทรัพย์สมบัติของเขา กับฝูงสัตว์ทั้งสิ้นของเขาก็จะเป็นของเราด้วยมีชีหรือ ขอแต่ให้เรายอมกระทำดังนี้เขาจะยอมอยู่กับเรา"

24 บรรดาชาวเมืองที่ออกไปจากประตูเมืองก็เห็นชอบด้วยฮาโมร์และเซเคนบุตรชาย และผู้ชายทั้งปวงที่ออกไปจากประตูเมืองก็เข้าสู่หนัด

25 ครั้นอยู่มาถึงวันที่สาม เมื่อคนเหล่านั้นกำลังเฝ้าอยู่ บุตรชายสองคนของยาโคบชื่อสิเมโอนและเลวี เป็นพี่ชายนางสาวดินาห์ ก็ถือดาบเข้าไปในเมืองด้วยใจกล้าหาญฆ่าผู้ชายในเมืองนั้นเสียสิ้น

26 เขาฆ่าฮาโมร์และเซเคนบุตรชายเสียด้วยคมดาบ และพานางสาวดินาห์ออกจากบ้านเซเคนไปเสีย

27 พวกบุตรชายของยาโคบเข้าไปตามบ้านคนตาย และปล้นเมืองนั้น เพราะคนเหล่านั้นได้ทำอนาจารต่อน้องสาวของเขา

- 28 เขาริบเอาฝูงแกะ ฝูงวัว ฝูงลา และข้าวของทั้งปวงในเมืองและในนาไป
- 29 เอาทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของเขาไป และจับบุตรภรรยาของคนเหล่านั้นไปเป็นเชลย และริบของในบ้านไปเสียทั้งสิ้น
- 30 ฝ่ายยาโคบจึงพูดกับสิเมโอนและเลวีว่า "เจ้าทำให้เราลำบากใจ โดยทำให้เราเป็นที่เกลียดชังแก่คนแผ่นดินนี้ คือคนคานาอันกับคนเปรีซี เรามีผู้คนน้อยนัก เขาทั้งหลายจะรวมกันมาฆ่าเราเสีย จะทำให้เราและครอบครัวพินาศสิ้น"
- 31 แต่เขาตอบว่า "มันจะเท่ากับน้องสาวเราเหมือนหญิงแพศยาได้หรือ"

บท 35

- พระเจ้าตรัสแก่ยาโคบว่า "จงลุกขึ้นแล้วขึ้นไปยังเบธเอล และอาศัยอยู่ที่นั่น ทำแท่นที่นั่นบูชาพระเจ้าผู้สำแดงพระองค์แก่เจ้าเมื่อเจ้าหนีไปจากหน้าเอชาวพี่ชายของเจ้า"
- 2 ดังนั้นยาโคบจึงบอกครอบครัวของตน และคนทั้งปวงที่อยู่ด้วยกันว่า "จงตั้งพระแท่นที่อยู่ที่ท่ามกลางเจ้าเสียให้หมด ชำระตัว และเปลี่ยนเครื่องนุ่งห่ม
- 3 และให้พวกเราลุกขึ้นแล้วขึ้นไปยังเบธเอล ที่นั่นข้าจะทำแท่นบูชาแด่พระเจ้า ผู้ทรงตอบข้าในวันที่ข้ามีความทุกข์ใจ และทรงอยู่กับข้าในทางที่ข้าไปนั้น"
- 4 คนทั้งหลายเอาพระแท่นที่มียู กับคัมภีร์ที่หุ้มของเขามาให้ยาโคบ ยาโคบก็ซ่อนไว้ใต้ต้นโอ๊กที่อยู่ใกล้เมืองเชเคม
- 5 พวกเขา ก็ยกเดินไป เมืองต่างๆที่อยู่รอบข้างต่างมีความเกรงกลัวพระเจ้า ชาวเมืองจึงมิได้ไล่ตามบรรดาบุตรชายของยาโคบ
- 6 ดังนั้นยาโคบมาถึงตำบลลูส คือเบธเอล ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอัน ทั้งตัวเขาและทุกคนที่อยู่กับเขา
- 7 ที่นั่นยาโคบสร้างแท่นบูชาไว้ และเรียกตำบลนั้นว่าเอลเบธเอล เหตุว่าที่นั่นพระเจ้าทรงสำแดงพระองค์แก่ยาโคบ เมื่อครั้งยาโคบหนีไปจากหน้าพี่ชาย
- 8 ฝ่ายพี่เลี้ยงของนางเรเบการ์ ชื่อเดโบราห์ก็ถึงแก่ความตาย เขาฝังศพไว้ใต้ต้นโอ๊กใต้เบธเอล เขาเรียกต้นไม้ต้นนั้นว่าอัลโลนบาคุท
- 9 เมื่อยาโคบออกจากปัดดานอารัมพระเจ้าก็ทรงสำแดงพระองค์แก่ยาโคบอีก และทรงอวยพรเขา
- 10 พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า "เจ้ามีชื่อว่ายาโคบ เขาจะไม่เรียกเจ้าว่ายาโคบต่อไปแต่จะมีชื่อว่าอิสราเอล" ดังนั้นพระองค์จึงเรียกเขาว่า อิสราเอล
- 11 พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า "เราเป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เจ้าจึงเกิดผู้คนทวีมากขึ้น ประชาชาติหนึ่งและหลายประชาชาติจะเกิดมาจากเจ้า กษัตริย์หลายองค์จะออกมาจากบั้นเอวของเจ้า
- 12 แผ่นดินที่เราให้แก่อับราฮัมและอิสอัคแล้วเราจะให้แก่เจ้า และเราจะให้แผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า"
- 13 พระเจ้าเสด็จขึ้นไปจากยาโคบ ณ ที่ที่พระองค์ตรัสแก่เขา
- 14 ยาโคบก็ปักเสาสำคัญไว้ที่นั่นที่พระองค์ตรัสแก่ตน เป็นเสาหิน เขาก็เอาเครื่องดีบุกษาเทลงบนเสา และเทน้ำมันบนนั้น
- 15 ยาโคบเรียกตำบลที่พระเจ้าตรัสแก่ตนว่า เบธเอล
- 16 เขาทั้งหลายไปจากเบธเอลใกล้จะถึงเอเฟราธาห์ นางราเชลจะคลอดบุตรก็เจ็บครรภ์นัก
- 17 ต่อมาขณะที่นางเจ็บครรภ์นัก หญิงผดุงครรภ์บอกนางว่า "อย่ากลัว ท่านจะได้บุตรชายคนนี้ด้วย"
- 18 อยู่มาเมื่อชีวิตใกล้ดับ (เพราะนางถึงแก่ความตาย) นางเรียกบุตรนั้นว่า เบนโอนี แต่บิดาเรียกเขาว่า เบนยามิน
- 19 นางราเชลก็สิ้นชีวิต เขาฝังศพไว้ริมทางที่จะไปบ้านเอเฟราธาห์ซึ่งคือเบธเลเฮม
- 20 ยาโคบเอาเสาหินปักไว้ ณ ที่ฝังศพซึ่งเป็นเสาหิน ณ ที่ฝังศพนางราเชลจนทุกวันนี้
- 21 อิสราเอลก็ยกเดินต่อไปอีกไปตั้งเต็นท์อยู่เลยหอคอยแห่งเอเดอร์
- 22 อยู่มาเมื่ออิสราเอลอาศัยอยู่ที่แผ่นดินนั้น รูเบนไปนอนกับนางบิลฮาห์ ภรรยาของบิดา อิสราเอลก็ได้ยินเรื่องนี้ ฝ่ายบุตรชายของยาโคบมีสิบสองคน
- 23 บุตรชายของนางเลอาห์ชื่อ รูเบน เป็นบุตรหัวปีของยาโคบ สิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์และเศบูลุน
- 24 บุตรชายของนางราเชลชื่อ โยเซฟ และเบนยามิน

- 25 บุตรชายของนางบิลฮาห์ สาวใช้ของนางราเชลชื่อ ดาน และนัฟทาลี
- 26 บุตรชายของนางลีลาห์ สาวใช้ของนางเลอาห์ชื่อ กาด และอาเซอร์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของยาโคบ ซึ่งเกิดที่ปิตดานอารัม
- 27 ฝ่ายยาโคบกลับมาหาอิสอัคบิดาของตนที่มัมเร คือที่เมืองอารบา คือเฮโบรน ที่อับราฮัมและอิสอัคเคยอาศัยก่อน
- 28 อิสอัคมีอายุหนึ่งร้อยแปดสิบปี
- 29 อิสอัคก็สิ้นลมหายใจ ท่านชราและแก่หง่อมมากเมื่อสิ้นชีวิต และไปอยู่ร่วมบรรพบุรุษของท่าน เอซาวและยาโคบ บุตรชายของตนก็นำท่านไปฝังเสีย

บท 36

ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเอซาวคือเอโดม

- 2 เอซาวได้หญิงคนคานาอันมาเป็นภรรยา คืออาด้าบุตรสาวเอโลนคนฮิตไทต์ และโฮลีลิบามัท บุตรสาวอานาห์ผู้เป็นบุตรสาวติเบโอนคนฮิไวด์
- 3 กับบาเสมห์ บุตรสาวอิซมาเอลเป็นน้องสาวของเนบาโยท
- 4 ฝ่ายนางอาด้าคลอดบุตรให้เอซาวชื่อเอลีฟัส นางบาเสมห์คลอดบุตรชื่อเรอูเอล
- 5 และนางโฮลีลิบามัทคลอดบุตรชื่อเยอูช ยาลาม และโคราห์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของเอซาวที่เกิดในแผ่นดินคานาอัน
- 6 เอซาวพาภรรยาบุตรชายหญิงและคนทั้งปวงในครอบครัวของตน กับฝูงสัตว์ บรรดาสัตว์ใช้งาน และทรัพย์สิ่งของทั้งหมดที่ได้มาในแผ่นดินคานาอัน หนีจากหน้ายาโคบน้องชายไปที่เมืองอื่น
- 7 เพราะทรัพย์สมบัติของทั้งสองมีมาก จะอยู่ด้วยกันมิได้ ดินแดนที่เขาอาศัยนั้นไม่พอให้เขาเลี้ยงฝูงสัตว์
- 8 เอซาวจึงไปอยู่ในถิ่นเทือกเขาเสอีร์ เอซาวคือเอโดม
- 9 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเอซาว บิดาคนเอโดม ชาวเมืองเทือกเขาเสอีร์
- 10 ชื่อบุตรชายของเอซาว คือเอลีฟัสบุตรชายนางอาด้า ภรรยาเอซาว เรอูเอลบุตรชายนางบาเสมห์ ภรรยาเอซาว
- 11 ฝ่ายบุตรชายของเอลีฟัสชื่อเทมาน โอมาร์ เเศโฟ กาทาม และเคนัส
- 12 ทิมนาเป็นภรณาน้อยของเอลีฟัสบุตรชายเอซาว นางคลอดบุตรให้เอลีฟัสชื่ออามาเลซ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของอาด้าภรรยาเอซาว
- 13 ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเรอูเอล คือนาหัท เศ-ราห์ ชัมมาห์ และมิสซาห์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของบาเสมห์ภรรยาของเอซาว
- 14 ต่อไปนี้เป็นบุตรชายภรรยาของเอซาว คือนางโฮลีลิบามัท บุตรสาวของอานาห์ผู้เป็นบุตรสาวติเบโอน นางคลอดบุตรให้เอซาวชื่อเยอูช ยาลาม และโคราห์
- 15 ต่อไปนี้เป็นเจ้านายในบรรดาบุตรชายของเอซาว บรรดาบุตรชายของเอลีฟัส บุตรชายหัวปีของเอซาว คือเจ้านายเทมาน เจ้านายโอมาร์ เจ้านายเศโฟ เจ้านายเคนัส
- 16 เจ้านายโคราห์ เจ้านายกาทาม เจ้านายอามาเลซ คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเอลีฟัสในแผ่นดินเอโดม พวกเขาเป็นลูกหลานของนางอาด้า
- 17 ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเรอูเอลผู้เป็นบุตรชายของเอซาว คือเจ้านายนาหัท เจ้านายเศ-ราห์ เจ้านายชัมมาห์และเจ้านายมิสซาห์ คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเรอูเอลในแผ่นดินเอโดม พวกเขาเป็นลูกหลานของนางบาเสมห์ภรรยาของเอซาว
- 18 ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของนางโฮลีลิบามัทภรรยาของเอซาว คือเจ้านายเยอูช เจ้านายยาลาม และเจ้านายโคราห์ คนเหล่านี้เป็นเจ้านายเกิดจากนางโฮลีลิบามัทบุตรสาวของอานาห์ ภรรยาเอซาว
- 19 คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของเอซาวคือเอโดมและคนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเขา
- 20 ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเสอีร์คนโฮรี ชาวแผ่นดินนั้นคือโลทาน โชบาล ติเบโอน อานาห์
- 21 ดีโชน เอเซอร์และดีซาน คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของคนโฮรี ผู้เป็นบุตรของเสอีร์ในแผ่นดินเอโดม
- 22 บุตรชายโลทานชื่อโฮรีและเฮมาน และน้องสาวของโลทานชื่อทิมนา
- 23 ต่อไปนี้เป็นบุตรของโชบาล คือฮัลวาน มานาซท เอบาล เซโฟ และโอนัม
- 24 ต่อไปนี้เป็นบุตรของติเบโอนคืออัยยาร์ และอานาห์ อานาห์นั้นเป็นผู้ที่ได้พบฝูงล่อในถิ่นทุรกันดาร เมื่อเลี้ยงฝูง

ลาของศิเบโอนบิดาของเขา

- 25 ต่อไปนี้เป็นบุตรของอานาห์ คือดีโชน และโอโฮลีบามาห์ผู้เป็นบุตรสาวของอานาห์
- 26 ต่อไปนี้เป็นบุตรของดีโชน คือเฮมดาน เอชบาน อิธราน และเคราน
- 27 ต่อไปนี้เป็นบุตรของเอเซอร์ คือบิลซาน ศาวาน และอาซาน
- 28 ต่อไปนี้เป็นบุตรของดีซาน คืออูศและอารัน
- 29 ต่อไปนี้เป็นเจ้านายของชนโฮรี คือเจ้านายโลทาน เจ้านายโซบาล เจ้านายศิเบโอน เจ้านายอานาห์
- 30 เจ้านายดีโชน เจ้านายเอเซอร์ เจ้านายดีซาน คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของชนโฮรีตามพวกเจ้านายของเขาในแผ่นดินเสอีร์
- 31 ต่อไปนี้เป็นกษัตริย์ที่ครอบครองในแผ่นดินเอโดม ก่อนที่คนอิสราเอลมีกษัตริย์ครอบครอง
- 32 เบลาบุตรชายเบโอร์ครอบครองในเอโดม เมืองหลวงของท่านชื่อดินฮาบาห์
- 33 เมื่อเบลาสิ้นพระชนม์แล้ว โยบับบุตรชายเศ-ราห์ชาวเมืองโบสร่าห์ขึ้นครอบครองแทน
- 34 เมื่อโยบับสิ้นพระชนม์แล้ว หุซามชาวแผ่นดินของคนเทมานขึ้นครอบครองแทน
- 35 เมื่อหุซามสิ้นพระชนม์แล้ว ฮาดีบุตรชายของเบดัดผู้รบชนะคนมีเดียนในทุ่งแห่งโมอัซขึ้นครอบครองแทน เมืองหลวงของท่านชื่ออาวีท
- 36 เมื่อฮาดีสิ้นพระชนม์แล้ว สัมลาห์ชาวเมืองมัสเรคาห์ขึ้นครอบครองแทน
- 37 เมื่อสัมลาห์สิ้นพระชนม์แล้ว ชาอูลชาวเมืองเรโหโบทอยู่ที่แม่น้ำขึ้นครอบครองแทน
- 38 เมื่อชาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว บาอัลฮานันบุตรชายอักโบร์ขึ้นครอบครองแทน
- 39 เมื่อบาอัลฮานันบุตรชายอักโบร์สิ้นพระชนม์แล้ว ฮาตาร์ขึ้นครอบครองแทน เมืองหลวงของท่านชื่อปาอู และเมเหลีของท่านมีพระนามว่า เมเททาเบล ธิดาของมัทเรด ธิดาของเมซาหับ
- 40 ต่อไปนี้เป็นชื่อเจ้านายของเอชาว ตามครอบครัว ตามที่ ตามชื่อ คือเจ้านายทิมนา เจ้านายอัลวาท เจ้านายเยเซท
- 41 เจ้านายโอโฮลีบามาห์ เจ้านายเอลาห์ เจ้านายปีโนน
- 42 เจ้านายเคนัส เจ้านายเทมาน เจ้านายมิบซาร์
- 43 เจ้านายมกดีเอล และเจ้านายอิราม คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเอโดม คือเอชาวบิดาของคนเอโดม ตามที่อยู่ของท่าน ในแผ่นดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน

บท 37

ฟ่ายยาโคบมาอยู่ในดินแดนที่บิดาของท่านเคยอาศัยเป็นคนต่างด้าว นั่นคือ แผ่นดินคานาอัน

- 2 ต่อไปนี้เป็นประวัติพงศ์พันธุ์ของยาโคบ เมื่อโยเซฟอายุได้สิบเจ็ดปีไปเลี้ยงสัตว์อยู่กับพวกพี่ชาย เด็กหนุ่มนั้นอยู่กับบุตรชายของนางบิลฮาห์และกับบุตรชายของนางสิลปัทภรรยาบิดาของตน โยเซฟเอาความผิดของพี่ชายมาเล่าให้บิดาฟัง
- 3 ฝ่ายอิสราเอลรักโยเซฟมากกว่าบุตรทั้งหมดของท่าน เพราะโยเซฟเป็นบุตรชายที่เกิดมาเมื่อบิดาแก่แล้ว บิดาทำเลื่อยาหลายกลสีให้แก่โยเซฟ
- 4 เมื่อพวกพี่ชายเห็นว่าบิดารักโยเซฟมากกว่าบรรดาพี่ชาย ก็ชังโยเซฟ และพูดดีกับเขาไม่ได้
- 5 คราวหนึ่งโยเซฟฝัน แล้วเล่าให้พวกพี่ชายฟัง พวกพี่ชายยิ่งชังโยเซฟมากขึ้น
- 6 โยเซฟเล่าว่า "ฝันความฝันซึ่งข้าพเจ้าฝันเห็นซี
- 7 ดูเถิด พวกเรากำลังมัดฟ่อนข้าวอยู่ในนา ทันใดนั้น ฟ่อนข้าวของข้าพเจ้าตั้งขึ้นยืนตรง และดูเถิด ฟ่อนข้าวของพวกพี่ๆ มาแวดล้อมกราบไหว้ฟ่อนข้าวของข้าพเจ้า"
- 8 พวกพี่ชายจึงถามโยเซฟว่า "เจ้าจะปกครองเรากระนั้นหรือ เจ้าจะมีอำนาจครอบครองเราหรือ" พวกพี่ชายก็ยังชังโยเซฟมากขึ้นอีกเพราะความฝัน และเพราะคำของเขา
- 9 ต่อมาโยเซฟก็ฝันอีก จึงเล่าให้พวกพี่ชายฟังว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าฝันอีกครั้งหนึ่ง เห็นดวงอาทิตย์ดวงจันทร์ และดาวสิบเอ็ดดวงกำลังกราบไหว้ข้าพเจ้า"
- 10 เมื่อเล่าให้บิดาและพวกพี่ชายฟัง บิดาก็อวกล่าวโยเซฟว่า "ความฝันที่เจ้าได้ฝันเห็นนั้นนั้นหมายความว่าอะไร เรากับมารดาและพวกพี่ชายของเจ้าจะมาขอบหน้าลงถึงดินกราบไหว้เจ้ากระนั้นหรือ"
- 11 พวกพี่ชายอิจฉาโยเซฟ บิดาก็นิ่งตรองเรื่องนี้อยู่แต่ในใจ

- 12 ฝ่ายพวกพี่ชายพากันไปเลี้ยงแพะแกะของบิดาที่เมืองเซเคม
- 13 อิสราเอลจึงพูดกับโยเซฟว่า "พี่ชายของเจ้าเลี้ยงแพะแกะอยู่ที่เมืองเซเคมมิใช่หรือ มาพอจะใช้เจ้าไปหาพี่ชาย" โยเซฟตอบว่า "ข้าพเจ้าพร้อมแล้ว"
- 14 บิดาจึงพูดกับเขาว่า "เราขอร้องเจ้าให้ไปดูพี่ชายของเจ้าและฝูงสัตว์ว่า สบายดีหรือไม่ แล้วกลับมาบอกพ่อ" บิดาใช้เขาไปจากที่ราบเฮโบรน เขาก็มายังเมืองเซเคม
- 15 ดุเลิด ชายคนหนึ่งพบโยเซฟเดินไปเดินมาในท้องนาจึงถามว่า "เจ้าหาอะไร"
- 16 โยเซฟตอบว่า "ข้าพเจ้าหาพี่ชายของข้าพเจ้า โปรดบอกข้าพเจ้าที่ว่า เขาเลี้ยงสัตว์อยู่ที่ไหน"
- 17 คนนั้นตอบว่า "เขาไปแล้วเพราะเราได้ยินเขาพูดกันว่า 'ให้เราไปเมืองโดธานกันเถิด'" โยเซฟตามไปพบพวกพี่ชายที่เมืองโดธาน
- 18 เมื่อพวกพี่ชายเห็นโยเซฟแต่ไกลยังไม่ถึง เขาก็พากันคิดปองร้ายจะฆ่าเสีย
- 19 เขาพูดกันว่า "ดูเถิด เจ้าช่างฝันมาแล้ว"
- 20 บัดนี้ มาเถิด ให้พวกเราฆ่ามันเสีย แล้วทิ้งลงไว้ในบ่อปอหนึ่ง เราจะว่า 'สัตว์ร้ายกัดกินมันเสีย' แล้วเราจะดูว่าความฝันนั้นจะเป็นจริงได้อย่างไร"
- 21 ฝ่ายรูเบนพอได้ยินดังนั้น ก็อยากช่วยโยเซฟให้พ้นมือพวกพี่ชายจึงพูดว่า "เราอย่าฆ่ามันเลย"
- 22 รูเบนเตือนเขาว่า "อย่าทำให้โลหิตไหล จงทิ้งมันในบ่อนี้ในถิ่นทุรกันดาร อย่าแตะต้องน้องเลย" ทั้งนี้เพื่อจะช่วยน้องให้พ้นมือเขา แล้วจะได้ส่งกลับไปยังบิดา
- 23 ต่อมา ครั้นโยเซฟมาถึงพวกพี่ชาย เขาก็จับโยเซฟถอดเสื้อออกเสีย คือเสื้อยาวหลากสีที่สวมอยู่
- 24 แล้วเอาโยเซฟไปทิ้งลงในบ่อ บ่อนั้นว่างเปล่าไม่มีน้ำ
- 25 ขณะที่นั่งรับประทานอยู่เขาเงยหน้าขึ้น ดูเถิด เห็นหมู่คนอิซมาเอลมาจากเมืองกิเลอาด มีฝูงอูฐบรรทุกขมิ้น พิมเสนและมดยอบเอาเดินทางลงไปยังอียิปต์
- 26 ยูดาห์จึงพูดกับพี่น้องว่า "หากเราฆ่าน้องและซ่อนโลหิตไว้จะมีประโยชน์อันใดเล่า"
- 27 มาเถิด ให้เราขายน้องแก่พวกอิซมาเอลโดยไม่แตะต้องเขา เพราะเขาก็เป็นน้องและเป็นเลือดเนื้อของเราเหมือนกัน" พี่น้องทั้งปวงก็พอใจ
- 28 ขณะนั้นพวกพ่อค้าชาวมีเดียนกำลังผ่านมา พวกพี่ชายก็จุดโยเซฟขึ้นจากบ่อ ขายให้แก่คนอิซมาเอลเป็นเงินยี่สิบเหรียญ คนอิซมาเอลก็พาโยเซฟไปยังอียิปต์
- 29 ฝ่ายรูเบนเมื่อกลับมาถึงบ่อนั้น และดูเถิด โยเซฟมิได้อยู่ในบ่อนั้น จึงฉีกเสื้อผ้าของตน
- 30 แล้วกลับไปหาพวกน้องบอกว่า "เด็กนั้นหายไปเสียแล้ว แล้วข้าพเจ้าจะไปที่ไหนเล่า"
- 31 พวกเขาถือเอาเสื้อของโยเซฟมา และฆ่าลูกแพะผู้ตัวหนึ่ง จุ่มเสื้อของโยเซฟลงในเลือด
- 32 แล้วก็ส่งเสื้อยาวหลากสีนั้นไปยังบิดา บอกว่า "พวกเราได้พบเสื้อตัวนี้ ขอพองพิจารณาดูว่าใช่เสื้อลูกของพ่อหรือไม่"
- 33 บิดารู้จักแล้วร้องว่า "นี่เป็นเสื้อลูกเรา สัตว์ร้ายกัดกินเขาเสียแล้ว โยเซฟย่อยยับเสียแล้วเป็นแน่"
- 34 ยาโคบก็ฉีกเสื้อผ้าเอาผ้ากระสอบคาดเอว ไว้ทุกข์ให้บุตรชายหลายวัน
- 35 ฝ่ายบุตรชายหญิงทั้งหมดก็พากันมาปลอบโยนบิดา แต่ท่านไม่ยอมรับการปลอบโยนกล่าวว่า "เราจะโศกเศร้าถึงลูกเราจนกว่าเราจะตามลงไปยังหลุมฝังศพ" บิดาของเขาจึงให้คิดถึงเขาดังนี้
- 36 แล้วคนมีเดียนก็ขายโยเซฟในอียิปต์ไว้กับโปทิฟาร์ข้าราชการสำนักของฟาโรห์ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์

บท 38

ต่อมา ครั้งนั้นยูดาห์ลงไปจากพวกพี่น้อง ไปอาศัยอยู่กับคนอดุลลามคนหนึ่งชื่อฮิราห์

- 2 ยูดาห์เห็นบุตรสาวของคนคานาอันคนหนึ่งทีนั้น บิดาหญิงนั้นชื่อชูวา จึงแต่งงานกับหญิงนั้นและเข้าไปหานาง
- 3 หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชาย บิดาจึงตั้งชื่อว่า เอร์
- 4 หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์อีกคลอดบุตรชาย ตั้งชื่อว่า โอนัน
- 5 นางตั้งครรภ์อีกคลอดบุตรชาย ตั้งชื่อว่า เช-ลาห์ นางอยู่ที่เคซิบเมื่อนางให้กำเนิดเขา
- 6 ยูดาห์ก็ได้หาหญิงคนหนึ่งชื่อทามาร์ให้เป็นภรรยาเอร์บุตรหัวปีของตน

- 7 เอรบุตรหัวปีของยูดาห์เป็นคนชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จึงทรงประหารเขาเสีย
- 8 ยูดาห์จึงบอกโอณันว่า "เข้าไปหาภรรยาพี่ชายของเจ้าเถิด และแต่งงานกับนาง เพื่อจะได้สืบเชื้อสายพี่ชายไว้"
- 9 โอณันรู้ว่าเชื้อสายจะไม่ได้สืบเป็นของตน ต่อมา เมื่อเขาเข้าไปหาภรรยาของพี่ชาย จึงทำให้น้ำกามตกดินเสียด้วยเกรงว่าจะสืบเชื้อสายให้แก่พี่ชาย
- 10 สิ่งทีโอณันกระทำนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ พระองค์จึงทรงประหารชีวิตเขาเสีย
- 11 ยูดาห์จึงบอกทามารบุตรสะโลห์ว่า "กลับไปเป็นหญิงม่ายที่บ้านบิดาจนกว่าเซ-ลาห์บุตรชายของเราจะโต" ยูดาห์กล่าวว่าเขาจะตายเสียเหมือนพี่ชาย นางทามารจึงไปอาศัยอยู่ในบ้านบิดา
- 12 อยู่มาภรรยาของยูดาห์ ผู้เป็นบุตรสาวชู้วาก็ตาย เมื่อยูดาห์ถ้อยบรรเทาความโศก จึงขึ้นไปหาคนตัดขนแกะของตนที่บ้านทิมนาท กับเพื่อนชื่ออีราห์ เป็นคนอดุลลาม
- 13 มีคนมาบอกนางทามารว่า "ดูเถิด พ่อผัวของเจ้าไปบ้านทิมนาทจะตัดขนแกะ"
- 14 นางจึงผลิตเสื้อสำหรับหญิงม่ายออกเสีย เอาผ้าคลุมหน้าห่มตัวไว้ไปนั่งอยู่ที่สถานที่กลางแจ้งริมทางที่จะไปบ้านทิมนาท ด้วยนางเห็นว่าเซ-ลาห์โตขึ้นแล้ว แต่นางยังมิได้เป็นภรรยาของเขา
- 15 เมื่อยูดาห์เห็นนางก็คิดว่าเป็นหญิงโสเภณี เพราะนางได้เอาผ้าคลุมหน้าไว้
- 16 ยูดาห์จึงได้เข้าไปพูดกับหญิงริมทางนั้นว่า "มาเถิด ให้เราเข้านอนด้วย" (เพราะไม่ทราบว่าเป็นสะโลห์ของตน) นางจึงว่า "ท่านจะให้อะไรสำหรับการที่เข้าหาข้าพเจ้า"
- 17 ยูดาห์ตอบว่า "เราจะส่งลูกแพะจากฝูงมาให้เจ้าตัวหนึ่ง" นางก็ถามว่า "ท่านจะให้ของมัดจำไว้ก่อนจนกว่าจะส่งลูกแพะนั้นมาได้ไหม"
- 18 ยูดาห์ถามว่า "เจ้าจะเอาอะไรเป็นของมัดจำ" นางจึงตอบว่า "จะขอแหวนตรากับเชือก ทั้งไม้พลองที่มีมือท่านด้วย" ยูดาห์ก็ให้ และเข้าไปหานาง นางก็ตั้งครรภ์กับเขา
- 19 นางจึงลุกขึ้นไปเสียและเอาผ้าคลุมหน้านั้นออก นุ่งห่มเสื้อผ้าสำหรับหญิงม่ายอีก
- 20 ฝ่ายยูดาห์ฝากลูกแพะมาพร้อมกับเพื่อนคนอดุลลามให้ใส่ของมัดจำจากมือหญิงนั้น แต่เขาหานางไม่พบ
- 21 เขาจึงถามคนที่อยู่ตามล้นันว่า "หญิงโสเภณีอยู่ที่สถานที่กลางแจ้งริมทางนี้ไปไหน" เขาตอบว่า "หญิงโสเภณีที่นี่ไม่มี"
- 22 เพื่อนก็กลับไปบอกยูดาห์ว่า "ข้าพเจ้าหาไม่พบ ทั้งชาวตามล้นันก็ว่า 'หญิงโสเภณีที่นี่ไม่มี'"
- 23 ยูดาห์จึงว่า "ให้หญิงนั้นเก็บของนั้นไว้เถิด มิฉะนั้นเราจะละอายใจ ดูเถิด เราฝากลูกแพะตัวนี้ไปให้ แต่ท่านก็หาหญิงนั้นไม่พบ"
- 24 อยู่มาอีกประมาณสามเดือน มีคนมาบอกยูดาห์ว่า "ทามารบุตรสะโลห์ของท่านเป็นหญิงแพศยา ยิ่งกว่านั้นอีก ดูเถิดนางมีครรภ์เพราะการแพศยาแล้ว" ยูดาห์จึงสั่งว่า "พานางออกมาจับคลอกไฟเสีย"
- 25 เมื่อเขากำลังพานางออกมา นางก็ส่งคนไปหาพ่อผัวบอกว่า "ข้าพเจ้ามีครรภ์กับคนที่ป็นเจ้าของสิ่งนี้" และนางว่า "ขอท่านพิจารณาดูแหวนตรา เชือก และไม้พลองเหล่านี้ว่าเป็นของผู้ใด"
- 26 ยูดาห์รับไปพิจารณาดูแล้วก็ว่า "หญิงคนนี้ชอบธรรมยิ่งกว่าเรา เหตุว่าเรามีได้ยกเขาให้แก่เซ-ลาห์บุตรชายของเรา" ฝ่ายยูดาห์ก็มิได้สมสู่กับนางต่อไปอีก
- 27 อยู่มาเมื่อถึงเวลากำหนดคลอดบุตร ดูเถิด ก็มีลูกแฝดอยู่ในครรภ์
- 28 ต่อมาเมื่อจะคลอดนั้นบุตรคนหนึ่งยื่นมือออกมาก่อน หญิงผดุงครรภ์จึงเอาด้ายแดงผูกไว้ที่ข้อมือและกล่าวว่า "คนนี่คลอดก่อน"
- 29 ต่อมาเมื่อบุตรนั้นหัดมือเข้าไป ดูเถิด บุตรอีกคนหนึ่งก็คลอดออกมาก่อน หญิงผดุงครรภ์จึงร้องว่า "เจ้าแหวกออกมาได้อย่างไร เจ้าได้แหวกออกมา" เหตุฉะนั้นจึงเรียกบุตรนั้นว่า เปเรศ
- 30 ภายหลังน้องชายเปเรศที่มีด้ายแดงผูกข้อมือนั้นก็คลอด จึงให้ชื่อว่า เซ-ราห์

บท 39

โยเซฟถูกพาไปยังอียิปต์แล้วไปทูลฟารอห์สำหรับของฟาโรห์ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ เป็นคนอียิปต์ ชื่อโยเซฟไว้จากมือคนอิชมาเอลผู้พาเขาลงมาที่นั่น

2 พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ โยเซฟจึงเจริญรวดเร็ว เขาอยู่ในบ้านคนอียิปต์นายของเขา

3 นายก็เห็นว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้การทำงานทุกอย่างที่กระทำเจริญขึ้น

มากในมือของโยเซฟ

- 4 โยเซฟได้รับความกรุณาในสายตาของนายและรับใช้ท่าน นายก็ตั้งให้ดูแลการงานในบ้านของท่าน และทุกสิ่งที่ท่านครอบครองอยู่ท่านก็มอบไว้ในมือของโยเซฟทั้งสิ้น
- 5 ต่อมาตั้งแต่โบทิฟาร์ตั้งโยเซฟให้เป็นผู้ดูแลการงานในบ้าน และทรัพย์สินของทั้งปวงของท่านแล้ว พระเยโฮวาห์ก็ได้ทรงอำนวยการให้แก่นครบครัวของคนอียิปต์นั้นเพราะเห็นแก่โยเซฟ ทั้งพระเยโฮวาห์ทรงอวยพรให้สิ่งของทั้งปวงซึ่งเขามีอยู่ในบ้านและในนาให้เจริญขึ้น
- 6 นายได้มอบของสารพัดไว้ในมือโยเซฟ มิได้เอาใจใส่สิ่งของอะไรเลย เว้นแต่อาหารการกิน โยเซฟนั้นเป็นคนรูปงามและเป็นທີ່โปรดปราน
- 7 อยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ภรรยาของนายมองดูโยเซฟด้วยความเสนาหาและชวนว่า "มานอนกับเราเถิด"
- 8 แต่โยเซฟไม่ยอม จึงตอบแก่ภรรยาของนายว่า "คิดดูเถิด นายก็มีได้ห้วงสิ่งใดซึ่งอยู่ในบ้านเรือน ได้มอบของทุกอย่างที่มีอยู่ไว้ในมือข้าพเจ้า
- 9 ในบ้านนี้ไม่มีใครใหญ่กว่าข้าพเจ้า นายมิได้ห้วงสิ่งใดจากข้าพเจ้า ยกเสียแต่ตัวท่านเพราะเป็นภรรยาของนาย ข้าพเจ้าจะทำความผิดใหญ่หลวงนี้อันเป็นบาปต่อพระเจ้าอย่างไรได้"
- 10 ต่อมาเมื่อนางชวนโยเซฟวันแล้ววันเล่า โยเซฟก็ไม่ยอมฟังนาง ไม่ว่าจะนอนกับนางหรืออยู่ด้วยกัน
- 11 อยู่มาคราวนั้นโยเซฟเข้าไปในบ้านเพื่อทำธุระการงานของเขา ไม่มีชายประจำบ้านคนใดอยู่
- 12 นางก็คว้าเสื้อผ้าโยเซฟเหนี่ยวรั้งไว้ แล้วพูดว่า "มานอนอยู่กับเราเถิด" แต่โยเซฟทิ้งเสื้อผ้าไว้ในมือนางหนีไปข้างนอก
- 13 ต่อมาเมื่อนางเห็นว่าโยเซฟทิ้งเสื้อผ้าไว้ในมือของนาง หนีไปข้างนอกแล้ว
- 14 นางก็ร้องเรียกชายประจำบ้านของตนมาบอกว่า "ดูซิ นายเอาคนชาติอียิปต์มาไว้ทำความหยาบคายแก่เรา มันเข้ามาหาจะนอนกับข้า แต่ข้าร้องเสียงดัง
- 15 อยู่มาเมื่อมันได้ยินข้าร้องขึ้น มันก็ทิ้งเสื้อผ้าไว้กับข้าหนีไปข้างนอก"
- 16 แล้วนางก็เก็บเสื้อผ้าไว้ใกล้ตัวจนนายกลับมามีบ้าน
- 17 แล้วนางก็บอกกับนายดังนี้ว่า "อ้ายบ่าวชาติอียิปต์ที่ท่านนำมาไว้นั้นเข้ามาหาจะทำหยาบคายแก่ข้าพเจ้า
- 18 ต่อมาเมื่อข้าพเจ้าร้องขึ้นมันก็ทิ้งเสื้อผ้าไว้กับข้าพเจ้าหนีไปข้างนอก"
- 19 ต่อมาครั้นนายได้ฟังคำภรรยาบอกว่า "ป่าวของท่านทำกับข้าพเจ้าดังนั้น" ก็โกรธนัก
- 20 จึงเอาโยเซฟไปจำไว้ในคุกที่ที่ซึ่งนักโทษหลวง โยเซฟก็ต้องจำอยู่ที่นี่
- 21 แต่พระเจ้าเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และทรงสำแดงพระเมตตาแก่เขา ทรงให้เขาเป็นที่โปรดปรานในสายตาของผู้คุมเรือนจำ
- 22 ผู้คุมเรือนจำก็มอบนักโทษทั้งปวงที่อยู่ในเรือนจำไว้ในความดูแลของโยเซฟ การงานที่ทำในที่นั้นทุกอย่างโยเซฟเป็นผู้กระทำ
- 23 ผู้คุมเรือนจำไม่ได้เอาใจใส่การงานใดๆที่โยเซฟดูแล เพราะเหตุพระเจ้าเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับท่าน และการงานใดๆที่ท่านกระทำพระเจ้าเยโฮวาห์ก็ทรงโปรดให้เจริญ

บท 40

- 1 ๓๐ ต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พนักงานน้ำองุ่นของกษัตริย์แห่งอียิปต์ และพนักงานขนมของพระองค์ทำผิดต่อเจ้านาย คือกษัตริย์แห่งอียิปต์
- 2 ฟาโรห์ทรงกริ้วข้าราชการทั้งสองนั้น คือหัวหน้าพนักงานน้ำองุ่น และหัวหน้าพนักงานขนม
- 3 จึงให้จำคุกไว้ในบ้านของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ในคุกที่โยเซฟติดอยู่นั้น
- 4 ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์สั่งโยเซฟให้รับใช้สองคนนั้น โยเซฟก็ปรนนิบัติเขา พนักงานทั้งสองติดคุกอยู่พักหนึ่ง
- 5 คืนหนึ่งข้าราชการทั้งสองนั้นฝันไป คือพนักงานน้ำองุ่นและพนักงานขนมของกษัตริย์อียิปต์ที่ต้องจำอยู่ในคุกนั้นต่างคนต่างฝันคนละเรื่อง ความฝันของต่างคนก็มีความหมายต่างกัน
- 6 ครั้นเวลาเช้า โยเซฟเข้ามาหา เห็นข้าราชการทั้งสองนั้น ดูเถิด เขามีหน้าโศกเศร้า
- 7 จึงถามข้าราชการของฟาโรห์ที่ถูกจำอยู่ในคุกที่บ้านนายของตนว่า "ทำไมวันนี้ท่านจึงหน้าเศร้า"

- 8 เขาตอบว่า "เราทั้งสองฝันไปและไม่มีความฝันใด" โยเซฟบอกเขาว่า "พระเจ้าท่านนั้นแก้ฝันได้มิใช่หรือ ท่านเล่าให้ข้าพเจ้าฟังเถิด"
- 9 หัวหน้าพนักงานนำอู๋นั้นก็เล่าความฝันของตนให้โยเซฟฟังว่า "ดูเถิด เราฝันเห็นเถาอู๋งุ่นอยู่ตรงหน้า
- 10 เถาอู๋งุ่นนั้นมีสามกิ่ง พองอกใบอ่อนดอกตูม ก็มีดอกบานออกมา และอู๋งุ่นก็สุก
- 11 ถ้วยของฟาโรห์อยู่ในมือเรา แล้วเราเก็บลูกอู๋งุ่นนั้นบีบให้น้ำลงในถ้วยของฟาโรห์ และวางถ้วยนั้นในพระหัตถ์ของฟาโรห์"
- 12 โยเซฟบอกข้าราชการนั้นว่า "ขอแก้ฝันดังนี้ คือกิ่งสามกิ่งนั้นได้แก่สามวัน
- 13 ภายในสามวันฟาโรห์จะทรงยกศีรษะของท่านขึ้น และจะทรงตั้งท่านไว้ในตำแหน่งเหมือนแต่ก่อน ท่านจะได้ถวายถ้วยนั้นแก่ฟาโรห์อีก ดังที่ได้กระทำมาแต่ก่อนเมื่อเป็นพนักงานนำอู๋งุ่น
- 14 เมื่อท่านมีความสุขแล้วขอให้ระลึกถึงข้าพเจ้าและแสดงความเมตตาปราณีแก่ข้าพเจ้า ช่วยทูลฟาโรห์ให้ข้าพเจ้าได้ออกจากบ้านนี้
- 15 เพราะอันที่จริงเขาสักข้าพเจ้ามาจากแคว้นอียิปต์ และที่นี้ก็เหมือนกันข้าพเจ้าไม่ได้ทำผิดอะไรที่ควรต้องติดคุกที่ดินนี้"
- 16 เมื่อหัวหน้าพนักงานขนมเห็นว่า คำแก้ความฝันนั้นดี จึงเล่าให้โยเซฟฟังว่า "เราฝันด้วย ดูเถิด เห็นมีกระจาดขนมชาวสามใบ ตั้งอยู่บนศีรษะเรา
- 17 ในกระจาดใบบนนั้นมีขนมสารพัดสำหรับฟาโรห์ แล้วมีนกมากินของในกระจาดที่ตั้งอยู่บนศีรษะเรา"
- 18 โยเซฟตอบว่า "ขอแก้ฝันดังนี้ คือกระจาดสามใบนั้นได้แก่สามวัน
- 19 ภายในสามวันฟาโรห์จะทรงยกศีรษะของท่านขึ้นให้พ้นตัว และแขวนท่านไว้ที่ต้นไม้ ผูกนกจะมากินเนื้อท่าน"
- 20 ครั้นถึงวันที่สามเป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษาของฟาโรห์ พระองค์จึงทรงจัดการเลี้ยงข้าราชการทั้งปวงของพระองค์ แล้วทรงยกศีรษะหัวหน้าพนักงานนำอู๋งุ่น และหัวหน้าพนักงานขนมเข้ามาอยู่ท่ามกลางพวกข้าราชการ
- 21 ฝ่ายหัวหน้าพนักงานนำอู๋งุ่นนั้นได้รับการแต่งตั้งในตำแหน่งเดิม เขาก็วางถ้วยในพระหัตถ์ของฟาโรห์เช่นแต่ก่อน
- 22 ส่วนหัวหน้าพนักงานขนมนั้นก็ให้แขวนคอเสีย สมจริงดังที่โยเซฟแก้ฝันไว้
- 23 แต่หัวหน้าพนักงานนำอู๋งุ่นนั้นมิได้ระลึกถึงโยเซฟ กลับลืมเขาเสีย

บท 41

- 8 ครั้นอยู่มาอีกสองปีเต็ม ฟาโรห์ก็สุบิน และดูเถิด พระองค์ทรงฝันอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำ
- 2 ดูเถิด มีวัวเจ็ดตัวอ้วนเฟื่องมาจากริมฝั่งแม่น้ำนั้น เลี้ยงหญ้าอยู่ในทุ่งหญ้าแห่งหนึ่ง
- 3 แล้วดูเถิด มีวัวอีกเจ็ดตัวซูบผอมมาเกลียดตามขึ้นมาจากแม่น้ำ มายืนอยู่กับวัวอื่นๆที่ริมฝั่งแม่น้ำ
- 4 วัวที่ซูบผอมมาเกลียดก็กินวัวอ้วนเฟื่องมาจากริมฝั่งแม่น้ำเสีย แล้วฟาโรห์ก็ตื่นบรรทม
- 5 พระองค์ก็บรรทมหลับไปและสุบินครั้งที่สอง และดูเถิด ต้นข้าวต้นเดียวมีรวงเจ็ดรวงเป็นข้าวเมล็ดเต่งงามดี
- 6 แล้วดูเถิด มีรวงข้าวเจ็ดรวงงอกขึ้นมาภายหลัง เป็นข้าวลีบและเกรียมเพราะลมตะวันออก
- 7 รวงข้าวลีบเจ็ดรวงนั้นได้กลืนกินรวงข้าวเมล็ดเต่งงามดีเจ็ดรวงนั้นเสีย แล้วฟาโรห์ก็ตื่นบรรทม และดูเถิด ว่าเป็นพระสุบิน
- 8 ครั้นต่อมาเวลารุ่งเช้าพระองค์มีพระทัยปั่นป่วน จึงรับสั่งให้เรียกโหรและปราชญ์ทั้งปวงของอียิปต์มาเฝ้า แล้วฟาโรห์ทรงเล่าพระสุบินให้เขาฟัง แต่ไม่มีใครใดทูลแก้พระสุบินนั้นถวายแก่ฟาโรห์ได้
- 9 ครั้นนั้นหัวหน้าพนักงานนำอู๋งุ่นจึงทูลฟาโรห์ว่า "วันนี้อันที่ข้าพระองค์ระลึกถึงความผิดพลั้งของข้าพระองค์ได้
- 10 คือฟาโรห์ทรงพระพิโรธแก่ข้าราชการของพระองค์ และทรงจำข้าพระองค์ไว้ในคุกที่บานผู้บัญชาการทวารรักษาพระองค์ ทั้งข้าพระองค์กับหัวหน้าพนักงานขนม
- 11 ข้าพระองค์ทั้งสองฝันในคืนเดียวกัน ทั้งข้าพระองค์และเขา ความฝันของต่างคนมีความหมายต่างกัน
- 12 มีชายหนุ่มชาติอียิปต์คนหนึ่งเป็นบ่าวของผู้บัญชาการทวารรักษาพระองค์ อยู่ที่นี่ด้วยกับข้าพเจ้า และข้าพระองค์ทั้งสองเล่าความฝันให้เขาฟัง ชายนั้นก็แก้ฝันให้ข้าพระองค์ทั้งสอง เขาแก้ฝันให้แก่แต่ละคนตามความฝันของตน
- 13 และต่อมาที่เขาแก้ฝันให้ข้าพระองค์ทั้งสองอย่างไรก็เป็นไปอย่างนั้น คือฟาโรห์ทรงตั้งข้าพระองค์ไว้ในตำแหน่งเดิม แต่ฝ่ายเขานั้นถูกแขวนคอเสีย"
- 14 ฟาโรห์จึงรับสั่งให้เรียกโยเซฟมา เขาก็รีบไปเบิกตัวโยเซฟออกมาจากคุกใต้ดิน โยเซฟโกนหนวดผลัดเสื้อผ้าแล้ว

ก็เข้าเฝ้าฟาโรห์

15 ฟาโรห์ตรัสแก่โยเซฟว่า "เราฝันไป และหาผู้ใดแก้ฝันได้ไม่ เราได้ยินถึงเจ้าว่าเจ้าสามารถเข้าใจความฝันเพื่อแก้ฝันนั้นได้"

16 โยเซฟจึงทูลตอบฟาโรห์ว่า "การแก้ฝันมิได้อยู่ที่ข้าพระองค์ พระเจ้าต่างหากจะประทานคำตอบอันเป็นสุขแก่ฟาโรห์"

17 ฟาโรห์จึงตรัสแก่โยเซฟว่า "ในความฝันของเรานั้น ดูเถิด เรายืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ

18 และดูเถิด มีวัวเจ็ดตัวอ้วนพีงามนาดูขึ้นมาจากแม่น้ำ เลี้ยงหญ้าอยู่ในทุ่งหญ้าแห่งหนึ่ง

19 แล้วดูเถิด วัวอีกเจ็ดตัวตามขึ้นมาไม่งาม นากเลียดมากและซูบผอม เราไม่เคยเห็นมีวัวเลวอย่างนี้ทั่วแผ่นดินอียิปต์เลย

20 วัวที่ซูบผอมไม่งามนั้นกินวัวอ้วนพีเจ็ดตัวแรกนั้นเสียหมด

21 เมื่อกินหมดแล้วหาผู้ใดรู้ว่ามันกินเข้าไปไม่ เพราะยังผอมอยู่เหมือนแต่ก่อน แล้วเราก็ตื่นขึ้น

22 เราเห็นในความฝันของเรา ดูเถิด ต้นข้าวต้นหนึ่ง มีรวงเจ็ดรวงงอกขึ้นมา เป็นข้าวเมล็ดเต่งและงามดี

23 และดูเถิด ข้าวอีกเจ็ดรวงงอกขึ้นมาภายหลังเป็นข้าวเหี่ยวลีบ และเกรียมเพราะลมตะวันออก

24 รวงข้าวลีบนั้นกลืนกินรวงข้าวดีเจ็ดรวงนั้นเสีย เราเล่าความฝันนี้ให้โหราจารย์ แต่ไม่มีใครสามารถอธิบายให้เราได้"

25 โยเซฟจึงทูลฟาโรห์ว่า "พระสุบินของฟาโรห์มีความหมายอันเดียวกัน พระเจ้าทรงสำแดงให้ฟาโรห์ทราบถึงสิ่งที่พระองค์จะทรงกระทำ

26 วัวอ้วนพีเจ็ดตัวนั้นคือเจ็ดปี และรวงข้าวดีเจ็ดรวงนั้นก็คือเจ็ดปี เป็นความฝันอันเดียวกัน

27 วัวเจ็ดตัวซูบผอมนากเลียดที่ขึ้นมาภายหลังคือเจ็ดปี กับรวงข้าวเจ็ดรวงลีบและเกรียมเพราะลมตะวันออกนั้น คือเจ็ดปีที่กันดารอาหาร

28 นี่คือสิ่งที่ข้าพระองค์ทูลฟาโรห์ คือพระเจ้าทรงสำแดงให้ฟาโรห์รู้สิ่งที่พระองค์จะทรงกระทำ

29 ดูเถิด จะมีอาหารบริบูรณ์ทั่วประเทศอียิปต์ถึงเจ็ดปี

30 หลังจากนั้นจะบังเกิดการกันดารอาหารอีกเจ็ดปี จนจะลิดความอุดมสมบูรณ์ในประเทศอียิปต์เสีย การกันดารอาหารจะล้างผลาญแผ่นดิน

31 ทำให้จำความอุดมสมบูรณ์ในแผ่นดินไม่ได้ เพราะเหตุการณ์กันดารอาหารที่เกิดขึ้นตามหลังนี้ ด้วยว่าการกันดารอาหารนั้นจะรุนแรงนัก

32 ที่ฟาโรห์สุบินสองครั้งนั้น ก็หมายว่าสิ่งนั้นพระเจ้าทรงกำหนดไว้แล้ว และพระเจ้าจะทรงให้บังเกิดในเร็ววันนี้

33 เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอฟาโรห์เลือกคนที่มีความคิดดี มีปัญญา ตั้งให้ดูแลประเทศอียิปต์

34 ขอฟาโรห์หาตั้งนี้และให้คนนั้นจัดพนักงานไว้ทั่วแผ่นดิน และเก็บผลหนึ่งในห้าส่วนแห่งประเทศอียิปต์ไว้ตลอดเจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์นั้น

35 ให้คนเหล่านั้นรวบรวมอาหารในปีที่อุดมเหล่านั้นซึ่งจะมาถึงนั้นไว้ และสะสมข้าวด้วยอำนาจของฟาโรห์ไว้และให้เก็บอาหารไว้ในเมืองต่างๆ

36 อาหารนี้จะได้เป็นเสบียงสำรองในแผ่นดินสำหรับเจ็ดปีที่กันดารอาหาร ซึ่งจะเกิดขึ้นในประเทศอียิปต์ เพื่อแผ่นดินจะไม่พินาศเสียไปเพราะกันดารอาหาร"

37 ข้อเสนอนี้เป็นที่เห็นชอบในสายพระเนตรของฟาโรห์ และในสายตาของข้าราชการทั้งปวงของพระองค์

38 ฟาโรห์ตรัสกับบรรดาข้าราชการว่า "เราจะหาคนที่มีความวิญญานของพระเจ้าอยู่ในตัวเหมือนคนนี้ได้หรือ"

39 ฟาโรห์จึงตรัสกับโยเซฟว่า "เพราะพระเจ้าได้ทรงสำแดงเรื่องนี้ทั้งสิ้นแก่ท่าน จะหาผู้ใดที่มีความคิดดีและมีปัญญาเหมือนท่านก็ไม่ได้

40 ท่านจะดูแลราชสำนักของเรา และประชาชนทั้งหลายของเราจะปฏิบัติตามคำของท่าน เว้นแต่ฝ่ายพระที่นั่งเท่านั้น เราจะเป็นใหญ่กว่าท่าน"

41 ฟาโรห์ตรัสกับโยเซฟว่า "ดูเถิด เราตั้งท่านให้ดูแลทั่วประเทศอียิปต์แล้ว"

42 ฟาโรห์ทรงถอดอัครราชโอรสออกจากพระหัตถ์ของพระองค์ สวมที่มือโยเซฟ กับให้สวมเสื้อผ้าป่านเนื้อละเอียด และสวมสร้อยทองคำให้ที่คอ

43 ให้โยเซฟใช้รถหลวงคันที่สองซึ่งฟาโรห์มีอยู่ และมีคนร้องประกาศข้างหน้าท่านว่า "คุกเข่าลงเถิด" ดังนั้นแหละพระองค์ทรงตั้งท่านให้ดูแลทั่วประเทศอียิปต์

44 ฟาโรห์จึงตรัสกับโยเซฟว่า "เราคือฟาโรห์ ไม่มีคนทั่วแผ่นดินอียิปต์จะยกมือยกเท้าได้เว้นแต่ท่านจะอนุญาต"

- 45 ฟาโรห์เรียกนามโยเซฟว่า ศาเฟนาทพาเนอาห์ และประทานอาสน์ทบุตรสาวโปทิเฟราปุโรหิตเมืองโอนให้เป็นภรรยา โยเซฟก็ออกไปสำรวจทั่วประเทศอียิปต์
- 46 เมื่อโยเซฟเข้าเฝ้าฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์นั้น ท่านอายุได้สามสิบปี แล้วโยเซฟก็ออกจากที่เข้าเฝ้าฟาโรห์เที่ยวไปทั่วประเทศอียิปต์
- 47 ในเจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์นั้น แผ่นดินก็ออกผลมากมาย
- 48 โยเซฟรวบรวมอาหารทั้งเจ็ดปีซึ่งมีอยู่ในประเทศอียิปต์ไว้หมด สะสมอาหารไว้ในเมืองต่างๆ ผลที่เกิดขึ้นในรอบเมืองใดก็เก็บไว้ในเมืองนั้นๆ
- 49 โยเซฟสะสมข้าวไว้จุเมล็ดทรายในทะเลมากมายจนต้องหยุดคิดบัญชี เพราะนับไม่ถ้วน
- 50 ก่อนถึงปีกันดารอาหาร มีบุตรชายสองคนเกิดแก่โยเซฟ ซึ่งนางอาสน์ทบุตรสาวโปทิเฟราปุโรหิตเมืองโอนบังเกิดให้ท่าน
- 51 โยเซฟเรียกบุตรหัวปีว่า มนัสเสห์ กล่าวว่า "เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้าล้มความยากลำบากทั้งปวง และวงศ์วานทั้งสิ้นของบิดาเสีย"
- 52 บุตรที่สองท่านเรียกชื่อว่า เอฟราอิม "เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้ามีเชื้อสายทวีขึ้นในแผ่นดินที่ข้าพเจ้าได้รับความทุกข์ใจ"
- 53 เจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์ในประเทศอียิปต์ก็ล่วงไป
- 54 จึงเกิดกันดารอาหารเจ็ดปี ดังที่โยเซฟกล่าวไว้ การกันดารอาหารนั้นเกิดทั่วแผ่นดินทั้งหลาย แต่ทั่วประเทศอียิปต์ยังมีอาหารอยู่
- 55 เมื่อชาวอียิปต์อดอยากอาหาร ประชาชนก็ร้องทูลขออาหารต่อฟาโรห์ ฟาโรห์ก็รับสั่งแก่ชาวอียิปต์ทั้งหลายว่า "ไปหาโยเซฟ ท่านบอกอะไร ก็จงทำตาม"
- 56 การกันดารอาหารแผ่ไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก โยเซฟก็เปิดฉางออกขายข้าวแก่ชาวอียิปต์ และการกันดารอาหารในแผ่นดินอียิปต์รุนแรงมาก
- 57 และประเทศทั้งปวงก็มายังประเทศอียิปต์หาโยเซฟเพื่อซื้อข้าว เพราะการกันดารอาหารร้ายแรงในทุกประเทศ

บท 42

- 1 เมื่อยาโคบรู้ว่ามิชวามในอียิปต์ ยาโคบจึงพูดกับพวกบุตรชายของตนว่า "มานั่งมองดูกันอยู่ทำไมเล่า"
- 2 ท่านพูดว่า "ดูเถิด เราได้ยินว่ามีข้าวในอียิปต์ ลงไปซื้อข้าวจากที่นั่นมาให้พวกเรา เพื่อพวกเราจะได้มีชีวิตและไม่อดตาย"
- 3 พี่ชายของโยเซฟสิบคนก็ลงไปซื้อข้าวที่อียิปต์
- 4 แต่เบนยามินน้องชายของโยเซฟนั้นยาโคบไม่ให้ไปกับพวกพี่ชาย ด้วยท่านกล่าวว่า "เกรงว่าอาจจะเกิดอันตรายแก่เขา"
- 5 บรรดาบุตรชายของอิสราเอลก็ไปซื้อข้าวพร้อมกับคนทั้งหลายที่ไป เพราะการกันดารอาหารก็เกิดในแผ่นดินคานาอัน
- 6 ฝ่ายโยเซฟเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน ท่านเป็นผู้ที่ขายข้าวให้แก่บรรดาประชาชนแห่งแผ่นดิน พวกพี่ชายของโยเซฟก็มาราบไถรื้อท่าน ก้มหน้าลงถึงดิน
- 7 โยเซฟเห็นพวกพี่ชายของตนและรู้จักเขาแต่ทำเป็นไม่รู้จักเขา และพูดจาดุ้นกับเขา ท่านถามเขาว่า "พวกเจ้ามาจากไหน" เขาตอบว่า "มาจากแผ่นดินคานาอันเพื่อซื้ออาหาร"
- 8 โยเซฟรู้จักพวกพี่ชาย แต่พวกพี่หารู้จักท่านไม่
- 9 โยเซฟระลึกถึงความฝันที่ท่านเคยฝันถึงพวกพี่ๆ และกล่าวแก่พวกเขาว่า "พวกเจ้าเป็นคนสอดแนม แอบมาดูจุดอ่อนของบ้านเมือง"
- 10 พวกเขาจึงตอบท่านว่า "นายเจ้าข้า มิใช่เช่นนั้น แต่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านมาซื้ออาหาร"
- 11 ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกัน เป็นคนสัตย์จริง ผู้รับใช้ของท่านมิใช่คนสอดแนม"
- 12 โยเซฟบอกเขาอีกว่า "มิใช่ แต่พวกเจ้ามาเพื่อดูจุดอ่อนของบ้านเมือง"
- 13 พวกพี่จึงตอบว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านเป็นพี่น้องสิบสองคน เป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกันอยู่ในแผ่นดินคานาอัน ดูเถิด วันนี้น้องสุดท้องยังอยู่กับบิดา แต่น้องอีกคนหนึ่งเสียไปแล้ว"

- 14 โยเซฟตอบเขาว่า "ที่เราว่า 'พวกเจ้าเป็นคนสอดแนม' นั้นจริงแน่ๆ
- 15 พวกเจ้าจะถูกทดลองดังนี้ โดยพระชนม์ฟาโรห์พวกเจ้าจะไปจากที่นี่ไม่ได้ เว้นแต่น้องชายสุดท้องมาที่นี่
- 16 พวกเจ้าต้องอยู่ในคุกก่อน ให้คนหนึ่งในพวกเจ้าไปพาน้องชายมา เพื่อพิสูจน์ถ้อยคำของเจ้าว่าเจ้าพูดจริงหรือไม่ มิฉะนั้นโดยพระชนม์ฟาโรห์ พวกเจ้าเป็นคนสอดแนมแน่"
- 17 แล้วโยเซฟก็ชิงพวกพี่ชายไว้ด้วยกันในคุกสามวัน
- 18 ในวันที่สามโยเซฟบอกเขาว่า "ทำดังนี้แล้วจะรอดชีวิต เพราะเรายาเกรงพระเจ้า
- 19 ถ้าพวกเจ้าเป็นคนสัตย์จริง จงให้คนหนึ่งในพวกเจ้าถูกจำอยู่ที่ห้องเล็กในคุก คนอื่นนำข้าวไปเพื่อบรรเทาการกันดารอาหารที่บ้านของเจ้า
- 20 แล้วพาน้องชายสุดท้องมาหาเรา ดังนั้นจึงจะเห็นได้ว่าพวกเจ้าพูดจริง แล้วพวกเจ้าจะไม่ตาย" พวกพี่ชายก็ทำดังนี้
- 21 พวกพี่ชายจึงพูดกันว่า "ที่จริงเรามีความผิดเรื่องน้องชายเรา เพราะเราได้เห็นความทุกข์ใจของน้องเมื่อเขาอ่อนน้อมเราแต่แล้วมิได้ฟัง เพราะฉะนั้นความทุกข์ใจทั้งนี้จึงบังเกิดแก่เรา"
- 22 ฝ่ายรูเบนพูดกับน้องทั้งหลายว่า "ข้าห้ามเจ้าแล้วมิใช่หรือว่า 'อย่าทำบาปผิดต่อเด็กนั้น' แต่พวกเจ้าไม่ฟัง เหตุฉะนั้น ดูเถิด การพิพากษาเรื่องโลหิตของน้องจึงมาถึง"
- 23 พวกพี่ชายไม่รู้ว่โยเซฟฟังออก เพราะว่าท่านพูดกับเขาโดยใช้สาม
- 24 โยเซฟก็หันไปจากเขาและร้องไห้ แล้วกลับมาพูดกับเขาก่อน และเอาสิเมโอนออกมามัดไว้ต่อหน้าต่อตาพวกเขา
- 25 แล้วโยเซฟบัญชาให้ใส่ข้าวในถุงของพี่ชายให้เต็มและใส่เงินของแต่ละคนไว้ในกระสอบของทุกคน และให้เสบียงไปกินกลางทาง ท่านก็ทำต่อเขาดังนี้
- 26 พวกเขามอบข้าวใส่หลังลาแล้วก็ออกเดินทางไป
- 27 ครั้นคนหนึ่งเปิดกระสอบออกจะเอาข้าวให้ลากิน ณ ที่หยุดพัก ดูเถิด เขาก็เห็นเงินของเขาอยู่ที่ปากกระสอบนั้น
- 28 ผู้นั้นจึงบอกแก่พี่น้องว่า "เงินของข้าพเจ้ากลับคืนมา ดูเถิด เงินนั้นอยู่ที่ปากกระสอบของข้าพเจ้า" พี่น้องตกใจกลัวจนตัวสั่น พูดกันว่า "ที่พระเจ้าทรงกระทำดังนี้แก่เราจะเป็นอย่างไรหนอ"
- 29 เขาก็กลับไปหาโยโคบบิดาของเขาในแผ่นดินคานาอัน แล้วเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นแก่ตนให้บิดาฟังว่า
- 30 "ท่านผู้นั้นที่เป็นเจ้านายของประเทศพูดจาตัดสินกับพวกข้าพเจ้า เหมาะอาว่าพวกข้าพเจ้าเป็นผู้สอดแนมดูบ้านเมือง
- 31 พวกข้าพเจ้าเรียนท่านว่า 'ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นคนสัตย์จริง หาได้เป็นคนสอดแนมไม่
- 32 ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกัน มีพี่น้องสิบสองคน น้องคนหนึ่งเสียไปแล้ว น้องสุดท้องยังอยู่กับบิดาในแผ่นดินคานาอัน'
- 33 แล้วท่านผู้เป็นเจ้านายของประเทศนั้นตอบแก่เราว่า 'เพื่อเราจะรู้ว่าพวกเจ้าเป็นคนสัตย์จริง คือให้คนหนึ่งในพวกพี่น้องอยู่กับเรา พวกเจ้าเอาข้าวไปเพื่อบรรเทาการกันดารอาหารที่บ้านของเจ้า แล้วออกเดินทางไปเถิด
- 34 แล้วจงพาน้องชายสุดท้องมาหาเรา เราจึงจะรู้แน่ว่าพวกเจ้ามิได้เป็นคนสอดแนม แต่เป็นคนสัตย์จริง แล้วเราจะปล่อยพี่ชายไป พวกเจ้ายังจะได้ค้าขายในประเทศนี้"
- 35 และต่อมาครั้งพวกเขาแก่กระสอบข้าวออก ดูเถิด เห็นห่อเงินของแต่ละคนอยู่ในกระสอบของตน เมื่อเวลาพวกเขาบิดาเห็นห่อเงินดังนั้นก็กลัว
- 36 ฝ่ายโยโคบบิดาของเขาจึงว่า "พวกเจ้าทำให้เราพลัดพรากจากลูกของเรา โยเซฟก็เสียไปแล้ว สิเมโอนก็เสียไปแล้ว แล้วพวกเจ้ายังจะเอาเบนยามินไปอีกคน สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดทำให้เรามีความทุกข์"
- 37 รูเบนจึงบอกบิดาของตนว่า "ถ้าลูกไม่พาเบนยามินกลับมาให้พ่อ พ่อจงเอาบุตรชายทั้งสองคนของลูกฆ่าเสีย จงมอบเบนยามินไว้ในความดูแลของลูกเถิด แล้วลูกจะนำเขากลับมาหาพ่ออีก"
- 38 ยาโคบบอกว่า "ลูกของเราจะไม่ลงไปกับเจ้า เพราะพี่ชายของเขาก็ตายเสียแล้ว เหลือแต่เบนยามินคนเดียว ถ้าเกิดอันตรายแก่เขาในเวลาเดินทางไปกับเจ้า เจ้าจะพาผมหงอกของเราลงสู่หลุมฝังศพด้วยความทุกข์"

การกั้นดารอาหารในแผ่นดินร้ายแรงยิ่ง

- ² และต่อมาเมื่อครอบครัวยาโคบกินข้าวที่ได้มาจากประเทศอียิปต์หมดแล้ว บิดาเขาจึงบอกแก่บุตรชายว่า "ไปซื้ออาหารมาอีกหน่อย"
- ³ แต่ยูดาห์ตอบบิดาว่า "ท่านกำชับพวกลูกอย่างเด็ดขาดว่า `ถ้าไม่ได้พาน้องชายมาด้วย พวกเราจะไม่เห็นหน้าเราอีก'
- ⁴ ถ้าพ่อใช้ให้น้องชายไปกับพวกลูก ลูกจะลงไปซื้ออาหารให้พ่อ
- ⁵ แต่ถ้าแม่พ่อไม่ให้น้องไป พวกลูกจะไม่ลงไป เพราะเจ้านายท่านบัญชาแก่พวกลูกว่า `ถ้าไม่ได้พาน้องชายมาด้วย พวกเราจะไม่เห็นหน้าเราอีก'"
- ⁶ อิสราเอลจึงว่า "เหตุใดเจ้าจึงไปบอกท่านว่ามีน้องชายอีกคนหนึ่ง ทำให้เราได้รับความเข้าใจเช่นนั้น"
- ⁷ เขาจึงตอบว่า "เจ้านายท่านซักไซ้ไต่ถามถึงพวกลูก และญาติพี่น้องของพวกลูกว่า `บิดายังอยู่หรือ เจ้ามีน้องชายอีกหรือเปล่า' พวกลูกก็ตอบตามคำถามนั้น จะล่วงรู้ได้อย่างไรว่าท่านจะสั่งว่า `พาน้องชายของเจ้ามา'"
- ⁸ ยูดาห์จึงพูดกับอิสราเอลบิดาของเขาว่า "ขอพ่อให้เด็กนั้นไปกับข้าพเจ้า เราจะได้ลุกขึ้นออกเดินทางไปเพื่อจะได้มีชีวิตและไม่ตาย ทั้งพวกลูกและพ่อกับลูกอ่อนทั้งหลายของเราด้วย
- ⁹ ลูกรับประกันน้องคนนี้ พ่อจะเรียกร้องให้ลูกรับผิดชอบได้ ถ้าลูกไม่นำเขากลับมาหาพ่อและส่งเขาต่อหน้าพ่อ ก็ขอให้ลูกรับผิดชอบพ่อตลอดไปเป็นนิรันดร์
- ¹⁰ ด้วยว่าถ้าพวกลูกไม่เชื่อเช่นนั้น ก็จะได้กลับมาเป็นครั้งที่สองแล้วเป็นแน่"
- ¹¹ ฝ่ายอิสราเอลบิดาของพวกเขาก็บอกบุตรชายทั้งหลายว่า "ถ้าอย่างนั้นให้ทำดังนี้ คือเอาผลผลิตผลอย่างดีที่สุดที่มีในแผ่นดินนี้ คือทิมเสนบ้าง น้ำผึ้งบ้าง ยางไม้และมดยอบ ลูกนัทและลูกอัลมอนด์ ใส่ภาชนะไปเป็นของกำนัลแก่ท่าน
- ¹² เอาเงินติดมือเจ้าไปสองเท่า คือเงินที่ติดมาในปากกระสอบของเจ้านั้นก็ให้ติดมือกลับไปด้วย เพราะบางทีเขาจะเปลวไป
- ¹³ จงพาน้องชายของเจ้าด้วย แล้วลุกขึ้นกลับไปหาท่านนั้นอีก
- ¹⁴ ขอพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์โปรดกรุณาพวกเจ้าต่อหน้าท่านนั้น เพื่อท่านจะปล่อยพี่ชายกับเบนยามินกลับมา หากว่าเราจะต้องพลัดพรากจากบุตรไปก็ตามเถิด"
- ¹⁵ คนเหล่านั้นก็เอาของกำนัลและเงินสองเท่าติดมือไปพร้อมกับเบนยามิน แล้วลุกขึ้นพากันเดินทางลงไปยังประเทศอียิปต์ และเข้าเฝ้าโยเซฟ
- ¹⁶ เมื่อโยเซฟเห็นเบนยามินมากับพี่ชาย ท่านจึงสั่งคนต้นเรือนว่า "จงพาคนเหล่านี้เข้าไปในบ้าน ให้ฆ่าสัตว์และจัดโต๊ะไว้ เพราะคนเหล่านี้จะมารับประทานอาหารด้วยกันกับเราในเวลาเที่ยง"
- ¹⁷ คนต้นเรือนก็ทำตามคำโยเซฟสั่ง และพาคนเหล่านั้นเข้าไปในบ้านโยเซฟ
- ¹⁸ คนเหล่านั้นก็กลัวเพราะเขาพาเข้าไปในบ้านโยเซฟ จึงพูดกันว่า "เพราะเหตุเงินที่ติดมาในกระสอบของเราครั้งก่อนนั้น เขาจึงพาพวกเรามาที่นี่ เพื่อท่านจะหาเหตุใส่เราจับกุมเรา จับเราเป็นทาส ทั้งจะริบเอาลาด้วย"
- ¹⁹ พวกเขาเข้าไปหาคนต้นเรือนของโยเซฟ และพูดกับเขาที่ประตูบ้าน
- ²⁰ และกล่าวว่า "นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายลงมากครั้งก่อนเพื่อซื้ออาหาร
- ²¹ และต่อมารั้งข้าพเจ้าทั้งหลายไปถึงที่พัก เราเปิดกระสอบของเราออก และดูเถิด เงินของแต่ละคนก็อยู่ในปากกระสอบของตน เงินนั้นยังอยู่ครบถ้วน ข้าพเจ้าจึงได้นำเงินนั้นติดมือกลับมา
- ²² ข้าพเจ้าเอาเงินอีกส่วนหนึ่งติดมือมาเพื่อจะซื้ออาหารอีก เงินที่อยู่ในกระสอบของเรานั้นผู้ใดใส่ไว้ข้าพเจ้าไม่ทราบเลย"
- ²³ คนต้นเรือนจึงตอบว่า "จงเป็นสุขเถิด อย่ากลัวเลย พระเจ้าของท่านและพระเจ้าของบิดาท่านบันดาลให้มีทรัพย์อยู่ในกระสอบเพื่อท่าน เงินของท่านนั้นเราได้รับแล้ว" คนต้นเรือนก็พาสิเมโอนออกมาหาเขา
- ²⁴ คนต้นเรือนพาคนเหล่านั้นเข้าไปในบ้านของโยเซฟ แล้วเอาน้ำให้เขา เขาก็ล้างเท้าและคนต้นเรือนจัดหญ้าฟางให้ลาเขากิน
- ²⁵ พวกพี่ชายก็จัดเตรียมของกำนัลไว้คอยท่าโยเซฟซึ่งจะมาในเวลาเที่ยง เพราะเขาได้ยืมว่าเขาจะรับประทานอาหารกันที่นั่น
- ²⁶ เมื่อโยเซฟกลับมาบ้าน เขาก็ยกของกำนัลที่ติดมือนั้นมาให้โยเซฟในบ้านแล้วกราบลงถึงดินต่อท่าน
- ²⁷ โยเซฟถามถึงทุกข์สุขของเขาและกล่าวว่า "บิดาของเจ้าผู้ชราที่พวกเจ้ากล่าวถึงครั้งก่อนนั้นสบายดีหรือ บิดายังมีชีวิตอยู่หรือ"
- ²⁸ เขาตอบว่า "บิดาของข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านอยู่สบายดี ท่านยังมีชีวิตอยู่" แล้วเขาก็โน้มลงกราบไหว้อีก

- 29 โยเซฟเงยหน้าดูเห็นเบนยามินน้องชายมารดาเดียวกัน แล้วถามว่า "คนนี้เป็นน้องชายสุดท้องที่พวกเจ้าบอกแก่เราครั้งแรกหรือ" โยเซฟกล่าวว่า "ลูกเอ๋ย ขอให้พระเจ้าทรงเมตตาแก่เจ้า"
- 30 แล้วโยเซฟรีบไป เพราะรักน้องจนกลืนน้ำตาไว้ไม่ได้ ท่านก็หาที่ที่จะร้องไห้ ท่านจึงเข้าไปในห้องร้องไห้อยู่ที่นั่น
- 31 โยเซฟล้างหน้าแล้วกลับออกมาแข็งใจกลืนน้ำตาสั่งว่า "ยกอาหารมาเถิด"
- 32 พวกคนใช้ก็ยกส่วนของโยเซฟมาตั้งไว้เฉพาะท่าน ส่วนของพี่น้องก็เฉพาะพี่น้อง ส่วนของคนอียิปต์ที่จะมารับประทานด้วยนั้นก็เฉพาะเขา เพราะคนอียิปต์จะไม่รับประทานอาหารร่วมกับคนฮีบรู ด้วยว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจสำหรับคนอียิปต์
- 33 พวกพี่น้องก็นั่งตรงหน้าโยเซฟ เรียงตั้งแต่พี่ใหญ่ผู้มีสิทธิบุตรหัวปี ลงมาถึงน้องสุดท้องตามวัย พี่น้องทั้งหลายมองดูตากันด้วยความประหลาดใจ
- 34 แล้วโยเซฟก็ส่งของรับประทานให้พี่น้องเหล่านั้นต่อหน้าท่าน แต่ของที่ส่งให้เบนยามินนั้นมากกว่าของพี่ชายถึงห้าเท่า พวกเขาก็กินดื่มกับโยเซฟจนสำราญใจ

บท 44

- โยเซฟสั่งคนต้นเรือนของท่านว่า "จัดอาหารใส่กระสอบของคนเหล่านี้ให้เต็มตามที่จะขนไปได้ และเอาเงินของเขาใส่ไว้ในปากกระสอบของทุกคน"
- 2 ใส่ด้วยของเรา คือด้วยเงินนั้นไว้ในปากกระสอบของคนสุดท้องกับเงินค่าข้าวของเขาด้วย" คนต้นเรือนก็ทำตามคำที่โยเซฟสั่ง
- 3 ครั้นเวลารุ่งเช้าคนต้นเรือนก็ให้คนเหล่านั้นออกเดินไปพร้อมกับลาของเขา
- 4 เมื่อพี่น้องออกไปจากเมืองยังไม่สู้ไกลนักโยเซฟสั่งคนต้นเรือนว่า "ลุกขึ้นไปตามคนเหล่านั้น เมื่อไปทันแล้วให้ถามพวกเขาว่า `ทำไมพวกเจ้าจึงทำความชั่วต่อความดีเล่า
- 5 ถ้วยนี้เป็นถ้วยเฉพาะที่เจ้านายของข้าใช้ดื่ม และใช้ท่านายมิใช่หรือ เจ้าทำเช่นนั้นผิดมาก"
- 6 คนต้นเรือนตามพวกเขาไปทัน แล้วว่าแก่พี่น้องตามคำที่โยเซฟบอก
- 7 คนเหล่านั้นจึงตอบเขาว่า "เหตุไฉนเจ้านายของข้าพเจ้าจึงว่าอย่างนี้ พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ผู้รับใช้ของท่านกระทำเรื่องเช่นนั้นเลย
- 8 ดูเถิด เงินที่ข้าพเจ้าพบในปากกระสอบของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ายังได้นำมาจากแผ่นดินคานาอันคืนแก่ท่าน ข้าพเจ้าทั้งหลายจะลักเงินทองไปจากบ้านนายของท่านได้อย่างไรเล่า
- 9 หากท่านพบของนั้นที่ใครในพวกข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านก็ให้ผู้นั้นตายเถิด และข้าพเจ้าทั้งหลายจะเป็นทาสเจ้านายของข้าพเจ้าด้วย"
- 10 คนต้นเรือนจึงว่า "บัดนี้ให้เป็นไปตามคำที่ท่านว่า ถ้าเราพบของนั้นที่ผู้ใด ผู้นั้นจะต้องเป็นทาสของเรา แต่ท่านทั้งหลายหามีความผิดไม่"
- 11 พวกเขาทุกคนจึงรีบยกกระสอบของตนวางลงบนดินและเปิดกระสอบของตนออก
- 12 คนต้นเรือนก็ค้นดูตั้งแต่คนหัวปีจนถึงคนสุดท้อง ก็พบถ้วยนั้นในกระสอบของเบนยามิน
- 13 พวกเขาก็ฉีกเสื้อผ้าของตน และบรรทุกขึ้นหลังลากลับมายังเมือง
- 14 ฝ่ายยูดาห์กับพวกพี่น้องก็มาบ้านโยเซฟ โยเซฟยังอยู่ที่นั่น พวกเขากราบลงถึงดินต่อหน้าท่าน
- 15 โยเซฟจึงถามเขาว่า "พวกเจ้าทำอะไรนี้ พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าคนอย่างเราท่านายได้"
- 16 ยูดาห์ตอบว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายจะตอบอย่างไรกับนายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะพูดอย่างไร หรือข้าพเจ้าจะแก้ตัวอย่างไรได้ พระเจ้าทรงทราบความชั่วช้าของพวกข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านแล้ว ข้าแต่ท่าน ดูเถิด พวกข้าพเจ้าเป็นทาสของท่าน ทั้งข้าพเจ้าทั้งหลายกับคนที่เขาพบถ้วยอยู่นั้นด้วย"
- 17 แต่โยเซฟตอบว่า "พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้เรากระทำเช่นนั้น เฉพาะคนที่เขาพบถ้วยในมือนั้นจะเป็นทาสของเรา ส่วนพวกเจ้าจงกลับไปหาบิดาโดยสันติสุขเถิด"
- 18 ยูดาห์จึงเข้าไปใกล้โยเซฟ เรียกว่า "โอ นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านขอกราบเรียนท่านสักคำหนึ่ง ขอท่านอย่าได้ถือโทษข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านเลย เพราะท่านก็เป็นเหมือนฟาโรห์
- 19 นายของข้าพเจ้าถามข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านว่า `เจ้ายังมีบิดาหรือน้องชายอยู่หรือ'
- 20 พวกข้าพเจ้าตอบนายของข้าพเจ้าว่า `ข้าพเจ้าทั้งหลายมีบิดาที่ชราแล้ว มีบุตรคนหนึ่งเกิดเมื่อบิดาชรา เป็นน้องเล็ก

พี่ชายของเด็กนั้นตายเสียแล้ว บุตรของมารดานั้นยังอยู่แต่คนเดียวและบิดารักเด็กคนนั้นมาก'

21 แล้วท่านสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านว่า 'พาน้องคนนั้นมาที่นี่ให้เราดู'

22 ข้าพเจ้าทั้งหลายเรียนนายของข้าพเจ้าว่า 'เด็กหนุ่มคนนี้จะพรากจากบิดาไม่ได้เพราะถ้าจากบิดาไป บิดาจะตาย'

23 ท่านบอกข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านว่า 'ถ้าเจ้าทั้งหลายไม่พาน้องชายสุดท้องมาด้วยกัน เจ้าจะไม่เห็นหน้าเราอีกเลย'

24 และต่อมาครั้นข้าพเจ้าไปหาบิดาผู้รับใช้ของท่านแล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายก็นำถ้อยคำของนายของข้าพเจ้าไปเล่าให้บิดาฟัง

25 และบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลายสั่งว่า 'จงกลับไปอีกซื้ออาหารมาให้พวกเราหน่อย'

26 ข้าพเจ้าทั้งหลายว่า 'เราลงไปไม่ได้ ถ้าน้องชายสุดท้องไปด้วยเราจึงจะลงไป เพราะเราจะเห็นหน้าท่านนั้นไม่ได้ เว้นแต่น้องชายสุดท้องอยู่กับเรา'

27 บิดาผู้รับใช้ของท่านจึงบอกข้าพเจ้าทั้งหลายว่า 'เจ้ารู้ว่าภรรยาของเราคลอดบุตรชายให้เราสองคน

28 บุตรคนหนึ่งก็จากเราไปแล้ว เราจึงว่า "สัตว์ร้ายกัดกินเขาเสียเป็นแน่" เราไม่ได้เห็นบุตรนั้นจนบัดนี้

29 ถ้าพวกเจ้าเอาเด็กคนนี้อย่างเราด้วย และเขาเป็นอันตรายนั่น พวกเจ้าก็จะทำให้เราซึ่งมีผมหงอกลงสู่หลุมฝังศพด้วยความทุกข์'

30 เหตุฉะนั้นบัดนี้เมื่อข้าพเจ้ากลับไปหาบิดาผู้รับใช้ของท่าน และเด็กหนุ่มนั้นมิได้กลับไปกับข้าพเจ้า เพราะชีวิตของท่านติดอยู่กับชีวิตของเด็ก

31 และต่อมาเมื่อบิดาเห็นว่าเด็กนั้นไม่อยู่กับพวกข้าพเจ้า บิดาก็จะตาย ผู้รับใช้ของท่านจะเป็นเหตุให้บิดาผู้รับใช้ของท่านผู้มีผมหงอกลงสู่หลุมฝังศพด้วยความทุกข์

32 เพราะข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านรับประกันน้องไว้ต่อบิดาของข้าพเจ้าว่า 'ถ้าข้าพเจ้าไม่พาน้องกลับมาหาบิดา ข้าพเจ้าจะรับผิดชอบต่อบิดาตลอดไป'

33 เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอโปรดให้ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านอยู่แทนน้องโดยเป็นทาสของนายของข้าพเจ้า ขอให้น้องกลับไปกับพวกพี่ของตถาคตเถิด

34 ด้วยว่าถ้าน้องมิได้อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับไปหาบิดาของข้าพเจ้าอย่างไรได้ นากลัวว่าจะเห็นเหตุร้ายอุบัติขึ้นแก่บิดาข้าพเจ้า"

บท 45

โยเซฟอดกลั่นต่อหน้าบรรดาผู้ที่ยืนอยู่ต่อไปอีกมิได้ ท่านก็ร้องสั่งว่า "ให้ทุกคนออกไปเสียเถิด" จึงไม่มีผู้ใดยืนอยู่กับท่านด้วย ขณะที่โยเซฟแจ้งให้พี่น้องรู้จักตัวท่าน

2 แล้วโยเซฟร้องให้เสียงดัง คนอียิปต์ทั้งหลายและคนในสำนักพระราชวังฟาโรห์ก็ได้ยิน

3 โยเซฟบอกพวกพี่น้องของตนว่า "เราคือโยเซฟ บิดาเรายังมีชีวิตอยู่หรือ" ฝ่ายพวกพี่น้องไม่รู้ที่จะตอบประการใด เพราะตกใจกลัวที่เผชิญหน้ากับโยเซฟ

4 โยเซฟจึงบอกพี่น้องของตนว่า "เชิญเข้ามาใกล้เราเถิด" เขาก็เข้ามาใกล้แล้วโยเซฟว่า "เราคือโยเซฟพี่น้องที่พี่ชายมายังอียิปต์

5 แต่บัดนี้อย่าเสียใจไปเลย อย่าโกรธตัวเองที่ขายเรามาที่นี่ เพราะว่าพระเจ้าทรงใช้เราให้มาก่อนหน้าที่เพื่อจะได้ช่วยชีวิต

6 เพราะมีการกันดารอาหารในแผ่นดินสองปีแล้ว ยังอีกห้าปีจะทำนาหรือเกี่ยวข้าวไม่ได้เลย

7 พระเจ้าทรงใช้เรามาก่อนที่ เพื่อสงวนหมู่คนจากพวกที่ไว้บนแผ่นดิน และช่วยชีวิตของพี่ด้วยการช่วยให้พ้นอันใหญ่หลวง

8 ฉะนั้นบัดนี้มิใช่พี่เป็นผู้ให้เรามาที่นี่ แต่พระเจ้าทรงให้มา พระองค์ทรงโปรดให้เราเป็นเหมือนบิดาแก่ฟาโรห์ เป็นเจ้าในราชวังทั้งสิ้น และเป็นผู้ครอบครองประเทศอียิปต์ทั้งหมด

9 เจ้าจงรีบขึ้นไปหาบิดาเราบอกท่านว่า 'โยเซฟบุตรชายของท่านพูดดังนี้ว่า "พระเจ้าทรงโปรดให้ลูกเป็นเจ้าเหนืออียิปต์ทั้งสิ้น ขอลงมาหาลูก อย่าได้ช้า

10 พ่อจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชน และพ่อจะได้อยู่ใกล้ลูก ทั้งตัวพ่อกับลูกหลานและฝูงแพะแกะ ฝูงวัว และทรัพย์ทั้งหมดของพ่อ

- 11 ลูกจะบำรุงรักษาพ่อที่นั่น ด้วยยังจะกันดารอาหารอีกห้าปี มิฉะนั้นพ่อและครอบครัวของพ่อและผู้ที่พ่อมืออยู่จะยากจนไป"
- 12 ดูเถิด นัยน์ตาพี่และนัยน์ตาของเบนยามินน้องชายของข้าพเจ้าได้เห็นว่าเป็นปากของข้าพเจ้าเองที่ได้พูดกับพี่
- 13 พี่จงเล่าให้บิดาของเราฟังถึงยศศักดิ์ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ในอียิปต์และที่พี่ได้เห็นนั้นทุกประการ พี่จงรีบพาบิดาเราลงมาที่นี้เถิด"
- 14 โยเซฟทอดคอเบนยามินผู้น้องแล้วร้องไห้ เบนยามินก็ทอดคอโยเซฟร้องไห้เหมือนกัน
- 15 ยิ่งกว่านั้นโยเซฟจึงจับพี่ชายทั้งปวงและร้องไห้ หลังจากนั้นพี่น้องของท่านก็สนทนากับโยเซฟ
- 16 ชาวว่า "พี่น้องของโยเซฟมา" ไปถึงราชวังฟาโรห์ ฟาโรห์กับข้าราชการของพระองค์ก็พากันยินดี
- 17 ฟาโรห์รับสั่งกับโยเซฟว่า "พูดกับพี่น้องของท่านว่า `ทำดังนี้ คือเอาของบรรทุกสัตว์กลับไปแผ่นดินคานาอัน
- 18 พาบิดาและครอบครัวของเจ้ามาหาเรา เราจะประทานของดีที่สุดในแผ่นดินอียิปต์ให้พวกเจ้า พวกเจ้าจะได้รับประทานผลอันอุดมบริบูรณ์ของประเทศนี้'
- 19 เราสั่งเจ้าแล้ว จงทำดังนี้ เอรอบรรทุกจากประเทศอียิปต์ไปรับเด็กเล็กและภรรยาของเจ้ากับนาบิดาของเจ้ามา
- 20 อย่าเสียดายทรัพย์สมบัติเลย เพราะของดีที่สุดทั่วประเทศอียิปต์เป็นของเจ้าแล้ว"
- 21 บรรดาบุตรของอิสราเอลก็ทำตาม โยเซฟจัดรถบรรทุกให้เขาตามรับสั่งของฟาโรห์ กับให้เสบียงรับประทานตามทาง
- 22 โยเซฟให้เสื้อผ้าคนละสำหรับ แต่ให้เงินแก่เบนยามินสามร้อยเหรียญกับเสื้อผ้าสำหรับ
- 23 โยเซฟฝากของต่อไปนี้ให้บิดา คือลาสิบตัวบรรทุกของดีที่สุดในประเทศอียิปต์ และลาตัวเมียอีกสิบตัวบรรทุกข้าวขนมปัง และเสบียงอาหารสำหรับให้บิดารับประทานตามทาง
- 24 ดังนั้นโยเซฟส่งพี่น้องไป แล้วเขาก็ออกไป แล้วท่านสั่งเขาว่า "จงระวังให้ดีอย่าได้วิวาทกันตามทาง"
- 25 พวกพี่น้องก็พากันขึ้นไปจากอียิปต์เข้าไปในแผ่นดินคานาอันไปหายาโคบบิดาของตน
- 26 บอกลูกบิดาว่า "โยเซฟยังมีชีวิตอยู่ ท่านเป็นผู้ครอบครองประเทศอียิปต์ทั้งหมด" แต่จิตใจยาโคบงงงันเพราะยังไม่เชื่อเขา
- 27 เขาจึงเล่าคำของโยเซฟให้บิดาฟังทุกประการ คือคำที่โยเซฟส่งพวกเขาไว้ เมื่อยาโคบเห็นรถบรรทุกที่โยเซฟส่งมารับตน จิตใจของท่านก็พินแฟ้มขึ้นขึ้น
- 28 อิสราเอลจึงว่า "เราอึ้งใจแล้ว โยเซฟลูกเรายังมีชีวิตอยู่ เราจะไปเห็นลูกก่อนเราตาย"

บท 46

- 1 อิสราเอลเดินทางไปพร้อมกับทรัพย์ทั้งหมด มาถึงเมืองเบเออร์เซบา และถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของอิสราเอลบิดาของตน
- 2 พระเจ้าตรัสแก่อิสราเอลโดยนิมิตในเวลากลางคืนว่า "ยาโคบ ยาโคบเอ๋ย" ยาโคบทูลว่า "ข้าพระองค์อยู่ที่นี้พระเจ้าข้า"
- 3 พระองค์จึงตรัสว่า "เราคือพระเจ้า คือพระเจ้าของบิดาเจ้า อย่ากลัวที่จะลงไปยังอียิปต์เพราะเราจะให้เจ้าเป็นประชาชาติใหญ่ที่นั่น
- 4 เราจะลงไปกับเจ้าถึงอียิปต์ และเราจะพาเจ้าขึ้นมาอีกด้วยแน และโยเซฟจะวางมือบนตาเจ้า"
- 5 ยาโคบก็ยกไปจากเบเออร์เซบา บรรดาบุตรชายอิสราเอลก็พายาโคบบิดาขึ้นรถบรรทุกที่ฟาโรห์ส่งมารับไปกับลูกหลานเล็กและภรรยาของเขา
- 6 เขาพาฝูงสัตว์ของตนและทรัพย์ที่เขาได้มาในแผ่นดินคานาอันนั้นไปอียิปต์ ทั้งยาโคบกับบรรดาเชื้อสายของท่าน
- 7 คือลูกหลานชายหญิงและเชื้อสายทั้งหมดของท่านเข้าไปในอียิปต์
- 8 ต่อไปนี้เป็นชื่อลูกหลานของอิสราเอลที่เข้าไปในอียิปต์ ทั้งยาโคบและบุตรชายของท่านคือ รูเบน บุตรหัวปีของยาโคบ
- 9 และบุตรชายของรูเบน คือ ฮาโนค โปลลู เฮสโรน และการ์มี
- 10 บุตรชายของสิเมโอน คือ เยมุเอล ยามีน โอหาด ยาซีน และโศหาร์ กับชาอูล บุตรชายของหญิงคนคานาอัน
- 11 บุตรชายของเลวี คือ เกอร์โชน โคฮาต และเมรารี
- 12 บุตรชายของยูดาห์คือ เออร์ โอนัน เซ-ลาห์ เปเรศ เศ-ราห์ แต่เออร์และโอนันได้ถึงแก่ความตายในแผ่นดินคานาอัน

บุตรชายของเปเรศคือ เฮสโรน และฮามูล

13 บุตรชายของอิสสาคาร์ คือ โทลา ปูวาร์ โยบ และชิมโรน

14 บุตรชายของเศบูลุน คือ เสเรด เอโกลน และยาเลเอล

15 พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางเลอาห์ ซึ่งนางคลอดให้ยาโคบในปัทดานอารัม กับบุตรสาวชื่อ ดีน่าห์ บุตรชายหญิงหมดด้วยกันมีสามสิบสามคน

16 บุตรชายของกาด คือ ศิฟโอน ฮักกี ชูนิ เอสโบน เอรี อาโรดี และอาเรลี

17 บุตรชายของอาเซอร์ คือ ยิมนาห์ อิซอูอาห์ อิซอูไอ และเบรีอาห์ กับเสราห์น้องสาวของเขา และบุตรชายของเบรีอาห์คือ เฮเบอร์และมัลคีเอล

18 พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางสิลปาห์ ผู้ที่ลาบั่นยกให้แก่นางเลอาห์บุตรสาวของตน และบุตรสิบหกคนนี้นางคลอดให้ยาโคบ

19 บุตรชายของนางราเชลภรรยายาโคบคือ โยเซฟและเบนยามิน

20 มนัสเสห์กับเอฟราอิม เกิดแก่โยเซฟในแผ่นดินอียิปต์ ซึ่งนางอาสน์ทบุตรสาวของโปทิเฟรา ปุโรหิตเมืองโอนคลอดให้ท่าน

21 บุตรชายของเบนยามินคือ เบลา เบเคอร์ ฮัซเบล เก-รา นาอามาน เอไฮ โรซ มุปปีม หุปปีม และอาร์ด

22 พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางราเชลที่เกิดแก่ยาโคบ มีสิบสี่คนด้วยกัน

23 บุตรชายของดานคือ หุซิม

24 บุตรชายของนัฟทาลีคือ ยาเซเอล กูนี เยเซอร์ และซิลเลม

25 พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางบิลฮาห์ ผู้ที่ลาบั่นยกให้แก่นางราเชลบุตรสาวของตน และบุตรเจ็ดคนนี้นางคลอดให้ยาโคบ

26 บรรดาคนของยาโคบซึ่งออกมาจากบ้านเอาของท่านที่เข้ามาในอียิปต์นั้น ไม่นับภรรยาของบุตรชายยาโคบ มีสิบหกคนด้วยกัน

27 บุตรชายของโยเซฟซึ่งเกิดแก่ท่านในอียิปต์มีสองคน นับคนทั้งปวงในครอบครัวของยาโคบที่เข้ามาในอียิปต์ได้เจ็ดสิบคน

28 ยาโคบให้ยูดาห์ส่งหน้าไปหาโยเซฟเพื่อจะนำหน้าไปยังเมืองโกเชน แล้วพวกเขาก็มาถึงแผ่นดินโกเชน

29 โยเซฟก็จัดรถม้าของตนขึ้นไปยังเมืองโกเชนรับอิสราเอลบิดาของตน พอเห็นบิดาท่านก็กอดคอบิดาไว้ร้องไห้เป็นเวลานาน

30 อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า "เดี๋ยวนี้พอจะตายก็ตามเถิด เพราะพอได้เห็นหน้าเจ้าแล้วและรู้ว่าเจ้ายังมีชีวิตอยู่"

31 โยเซฟจึงบอกพี่น้องและครอบครัวของบิดาว่า "เราจะขึ้นไปแสดงแก่ฟาโรห์และทูลแก่พระองค์ว่า `พี่น้องและครอบครัวของบิดาผู้เคยอยู่ในแผ่นดินคานาอันนั้นมาหาข้าพระองค์แล้ว

32 คนเหล่านั้นเป็นผู้เลี้ยงแกะมีอาชีพเลี้ยงสัตว์ เขาพาฝูงแพะแกะ ฝูงวัวกับทรัพย์สมบัติของเขาทั้งสิ้นมาด้วย'

33 และต่อมาเมื่อฟาโรห์จะรับสั่งให้ท่านเข้าเฝ้าและจะถามว่า `พวกเจ้าเคยทำมาหาเลี้ยงชีพอย่างไร'

34 ท่านทั้งหลายจงทูลว่า `การทำมาหาเลี้ยงชีพของผู้รับใช้ของพระองค์นั้นเกี่ยวข้องกับพวกสัตว์ใช้งานตั้งแต่เป็นเด็กมาจนทุกวันนี้ ทั้งข้าพระองค์ทั้งหลายและบรรพบุรุษของข้าพระองค์ด้วย' เพื่อท่านทั้งหลายจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชน เหตุว่าคนเลี้ยงแพะแกะทุกคนนั้นเป็นที่พึงรังเกียจสำหรับชาวอียิปต์"

บท 47

โยเซฟเข้าไปทูลฟาโรห์ว่า "บิดาและพี่น้องของข้าพระองค์กับฝูงแพะแกะฝูงวัวและทรัพย์สมบัติของเขาทั้งสิ้นมาจากแผ่นดินคานาอันแล้ว ดูเถิด พวกเขายู่ในแผ่นดินโกเชน"

2 โยเซฟเลือกคนจากหมู่พี่น้อง คือผู้ชายห้าคนพาไปเฝ้าฟาโรห์

3 ฟาโรห์ตรัสถามพี่น้องของโยเซฟว่า "พวกเจ้าเคยทำมาหาเลี้ยงชีพอย่างไร" เขาทูลฟาโรห์ว่า "ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นผู้เลี้ยงแพะแกะ ทั้งพวกข้าพระองค์และบรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์"

4 เขาทูลฟาโรห์อีกว่า "พวกข้าพระองค์มาอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้เพราะไม่มีทุ่งหญ้าจะเลี้ยงสัตว์ของข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะเหตุว่าในแผ่นดินคานาอันนั้นกันดารอาหารนัก เหตุฉะนั้นบัดนี้ ขอโปรดให้ข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์อาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชนเถิด"

- 5 ฟาโรห์จึงตรัสแก่โยเซฟว่า "บิดาและพี่น้องของท่านมาหาท่านแล้ว
- 6 ท่านมีประเทศอียิปต์อยู่ต่อหน้า ให้บิดาและพี่น้องของท่านตั้งหลักแหล่งอยู่ในแผ่นดินที่ดีที่สุดคือให้เขาอยู่แผ่นดินโกเชน แล้วในพวกพี่น้องนั้น ถ้าท่านรู้ว่าผู้ใดเป็นคนมีความสามารถ จงตั้งผู้นั้นให้เป็นหัวหน้ากองเลี้ยงสัตว์ของเรา"
- 7 โยเซฟก็พาโยacobบิดาของท่านเข้าเฝ้าฟาโรห์ ยาโคบก็ถวายพระพรแก่ฟาโรห์
- 8 ฟาโรห์จึงตรัสถามยาโคบว่า "อายุท่านได้เท่าไร"
- 9 ยาโคบทูลตอบฟาโรห์ว่า "ข้าพระองค์ดำรงชีวิตสัญจรอยู่นับได้ร้อยสามสิบปี ชีวิตของข้าพระองค์สั้นและมีความลำบาก ไม่เท่าอายุบรรพบุรุษของข้าพระองค์ในวันที่ดำรงชีวิตสัญจรอยู่นั้น"
- 10 ยาโคบถวายพระพรแก่ฟาโรห์ แล้วทูลลาไปจากฟาโรห์
- 11 ฝ่ายโยเซฟให้บิดาและพวกพี่น้องของตนอยู่และถือกรรมสิทธิ์ที่ดินในประเทศอียิปต์ ในแผ่นดินที่ดีที่สุดคือ ในแผ่นดินราเมเสส ตามรับสั่งของฟาโรห์
- 12 โยเซฟเลี้ยงดูบิดาและพวกพี่น้องรวมทั้งครอบครัวของบิดา ให้มีอาหารรับประทานตามจำนวนคนในครอบครัว
- 13 และทั่วแผ่นดินขาดอาหารเพราะการกั้นดารอาหารร้ายแรง จนแผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินคานาอันทั้งสิ้นหิวโหย เพราะการกั้นดารอาหาร
- 14 โยเซฟรวบรวมเงินทั้งหมดที่ได้จากการขายข้าวในประเทศอียิปต์และแผ่นดินคานาอัน และโยเซฟนำเงินนั้นไปไว้ในราชวังฟาโรห์
- 15 เมื่อเงินในประเทศอียิปต์และแผ่นดินคานาอันหมดแล้ว ชาวอียิปต์ทั้งปวงมากราบเรียนโยเซฟว่า "ขออาหารให้พวกข้าพเจ้าเถิด เหตุใดพวกข้าพเจ้าจะต้องอดตายต่อหน้าท่านเพราะเงินหมดเล่า"
- 16 โยเซฟจึงบอกว่า "ถ้าเงินหมดแล้วจงเอาฝูงสัตว์ของเจ้ามาและเราจะให้ข้าวแลกกับสัตว์"
- 17 เขาก็นำฝูงสัตว์มาให้โยเซฟ โยเซฟก็ให้อาหารแก่เขาแลกกับม้า แพะแกะ ฝูงวัวและลา ในปีนั้นท่านจ่ายอาหารแลกกับสัตว์ต่างๆของเขา
- 18 เมื่อปีนั้นสิ้นสุดลงแล้ว เขาก็มาหาท่านในปีที่สองกราบเรียนท่านว่า "พวกข้าพเจ้าจะไม่ปิดบังเรื่องนี้ไว้จากนายของข้าพเจ้าว่า เงินของข้าพเจ้าหมดแล้วและฝูงสัตว์ของข้าพเจ้าก็เป็นของนายแล้วด้วย ข้าพเจ้าไม่มีสิ่งใดเหลือในสายตาของท่านเลย เว้นแต่ตัวข้าพเจ้ากับที่ดินเท่านั้น
- 19 เหตุใดข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องอดตายต่อหน้าต่อตาท่านเล่า ทั้งตัวข้าพเจ้ากับที่ดินของข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย ขอท่านโปรดซื้อพวกข้าพเจ้ากับที่ดินแลกกับอาหาร ข้าพเจ้าทั้งหลายกับที่ดินจะเป็นทาสของฟาโรห์ ขอท่านโปรดให้เมล็ดข้าวแก่พวกข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ได้และไม่ตายเพื่อที่ดินนั้นจะไม่รกร้างไป"
- 20 โยเซฟก็ซื้อที่ดินทั้งหมดในอียิปต์ให้แก่ฟาโรห์ เพราะคนอียิปต์ทุกคนขายไร่นาของตนเนื่องจากการกั้นดารอาหารรุนแรงต่อเขายิ่งนัก เพราะฉะนั้นแผ่นดินจึงตกเป็นของฟาโรห์
- 21 ส่วนประชาชนเหล่านั้นโยเซฟให้เขาย้ายไปอยู่ที่เมืองต่างๆทั่วประเทศอียิปต์
- 22 เว้นแต่ที่ดินของพวกปุโรหิตเท่านั้นโยเซฟไม่ได้ซื้อ เพราะปุโรหิตได้รับปันส่วนจากฟาโรห์ และดำรงชีวิตอาศัยตามส่วนที่ฟาโรห์พระราชทาน เหตุฉะนั้นเขาจึงไม่ได้ขายที่ดินของเขา
- 23 โยเซฟชี้แจงแก่ประชาชนทั้งปวงว่า "ดูเถิด วันนี้เราซื้อตัวพวกเจ้ากับที่ดินของเจ้าให้เป็นของฟาโรห์แล้ว นี่เราจะให้เมล็ดข้าวแก่พวกเจ้าและพวกเจ้าจงเอาไปหว่านเถิด
- 24 และต่อมาเมื่อได้ผลแล้วจงถวายส่วนหนึ่งในห้าส่วนแก่ฟาโรห์ เก็บสี่ส่วนไว้เป็นของตน สำหรับใช้เป็นเมล็ดข้าวบ้าง เป็นอาหารสำหรับเจ้าและครอบครัวกับเด็กเล็กบ้าง"
- 25 คนทั้งหลายก็กล่าวว่า "ท่านช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้ ขอให้ข้าพเจ้าทั้งหลายได้รับความกรุณาในสายตาของนายข้าพเจ้าเถิด ข้าพเจ้าทั้งหลายยอมเป็นทาสของฟาโรห์"
- 26 โยเซฟตั้งเป็นกฎหมายในประเทศอียิปต์ตราเป็นกฎหมายว่า ให้ฟาโรห์ได้ส่วนหนึ่งในห้าส่วน เว้นแต่ที่ดินของปุโรหิตเท่านั้นไม่ตกเป็นของฟาโรห์
- 27 พวกอิสราเอลอาศัยอยู่ในประเทศอียิปต์ ณ แผ่นดินโกเชน เขามีทรัพย์สมบัติที่นั่น และมีลูกหลานทวีขึ้นมากมาย
- 28 ยาโคบมีชีวิตรอยู่ในแผ่นดินอียิปต์สิบเจ็ดปี รวมอายุยาโคบได้ร้อยสี่สิบเจ็ดปี
- 29 เวลาที่อิสราเอลจะสิ้นชีพก็ใกล้เข้ามาแล้ว ท่านจึงเรียกโยเซฟบุตรชายท่านมาสั่งว่า "ถ้าเดี๋ยวนี้เราได้รับความกรุณาในสายตาของเจ้า เราขอร้องให้เจ้าเอามือของเจ้าวางไว้ใต้ขาอ่อนของเรา และปฏิบัติต่อเราด้วยความเมตตา กรุณาและจริงใจ ขอเจ้าโปรดอย่าฝังเราศพไว้ในอียิปต์เลย

30 แต่เราจะถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษของเรา แล้วเจ้าจงนำเราออกจากอียิปต์ไปฝังไว้ ณ ที่ฝังศพบิดาเราเถิด" โยเซฟก็สัญญาว่า "ข้าพเจ้าจะกระทำตามที่ท่านสั่ง"

31 อิสราเอลจึงบอกว่า "จงปฏิญาณตัวให้เราด้วย" โยเซฟก็ปฏิญาณให้บิดา แล้วอิสราเอลก็กราบลงที่บนหัวนอน

บท 48

และต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้มีคนเรียนโยเซฟว่า "ดูเถิด บิดาของท่านป่วย" โยเซฟก็พามันัสเสห์และเอฟราอิมบุตรชายทั้งสองของตนไป

2 มีคนบอกยาโคบว่า "ดูเถิด โยเซฟบุตรชายมาหาท่าน" อิสราเอลก็รวบรวมกำลังลุกขึ้นนั่งบนที่นอน

3 ยาโคบจึงพูดกับโยเซฟว่า "พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้สำแดงพระองค์แก่พ่อที่ตำบลลูสในแผ่นดินคานาอัน และทรงอวยพระพรแก่พ่อ

4 และตรัสแก่พ่อว่า `ดูเถิด เราจะให้เจ้ามีลูกดกทวียิ่งขึ้นและเราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ และจะยกแผ่นดินนี้ให้แก่อิสราเอลของเจ้าที่มาจากอียิปต์เป็นกรรมสิทธิ์เป็นนิตย์'

5 ส่วนบุตรชายทั้งสองของเจ้าที่เกิดแก่เจ้าในประเทศอียิปต์ก่อนพ่อมาหาเจ้าในอียิปต์ก็เป็นบุตรของพ่อ เอฟราอิมและมันัสเสห์จะต้องเป็นของพ่อ เหมือนรูเบนและสิเมโอน

6 ส่วนบุตรของเจ้า ที่เกิดมาภายหลังเขาจะนับเป็นบุตรของเจ้า เขาจะได้ชื่อตามพี่ชายในการรับมรดกของเขา

7 และสำหรับพ่อเมื่อพ่อจากบิดานมา นางราเชลซึ่งอยู่กับพ่อก็ได้สิ้นชีวิตในแผ่นดินคานาอันขณะอยู่ตามทางยังห่างจากเอฟราธาห์ แล้วพ่อได้ฝังศพเธอไว้ริมทางไปเอฟราธาห์คือเบธเลเฮม"

8 อิสราเอลเห็นบุตรชายทั้งสองของโยเซฟจึงถามว่า "นี่ใคร"

9 โยเซฟตอบบิดาของตนว่า "นี่เป็นบุตรชายของลูกที่พระเจ้าประทานแก่ลูกในแผ่นดินนี้" อิสราเอลจึงว่า "ขอเจ้าพาบุตรทั้งสองเข้ามาเพื่อพ่อจะได้ให้พรแก่เขา"

10 คราวนั้นตาของอิสราเอลมืดมัวไปเพราะชรา มองอะไรไม่เห็น โยเซฟพาบุตรเข้ามาใกล้บิดา บิดาก็จับกอดเขา

11 อิสราเอลบอกโยเซฟว่า "แต่ก่อนพ่อคิดว่าจะไม่ได้เห็นหน้าเจ้า แต่ดูเถิด พระเจ้าทรงโปรดให้พ่อเห็นทั้งเชื้อสายของเจ้าด้วย"

12 โยเซฟเอานูตรออกมาจากระหว่างเข่าของท่าน แล้วกราบลงถึงดิน

13 โยเซฟงนุตรทั้งสองเข้าไปใกล้บิดา มือขวาจับเอฟราอิมให้อยู่ข้างซ้ายอิสราเอล และมือซ้ายจับมันัสเสห์ให้อยู่ข้างขวามืออิสราเอล

14 ฝ่ายอิสราเอลก็เหยียดมือขวาออกวางบนศีรษะเอฟราอิมผู้เป็นน้อง และมือซ้ายวางไว้บนศีรษะมันัสเสห์ โดยตั้งใจเหยียดมือออกเช่นนั้น เพราะมันัสเสห์เป็นบุตรหัวปี

15 แล้วอิสราเอลกล่าวอวยพรแก่โยเซฟว่า "ขอพระเจ้าที่อับราฮัมและอิสอัคบิดาข้าพเจ้าดำเนินอยู่เฉพาะพระพักตร์นั้น ขอพระเจ้าผู้ทรงบำรุงเลี้ยงชีวิตข้าพเจ้าตั้งแต่เกิดมาจนวันนี้

16 ขอทูตสวรรค์ที่ได้ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากความชั่วร้ายทั้งสิ้น โปรดอวยพรแก่เด็กหนุ่มทั้งสองนี้ ให้เขาสืบชื่อของข้าพเจ้าและชื่อของอับราฮัมและชื่อของอิสอัคบิดาของข้าพเจ้าไว้และขอให้เขาเจริญขึ้นเป็นมวลชนบนแผ่นดินเถิด"

17 ฝ่ายโยเซฟเมื่อเห็นบิดาวางมือข้างขวาบนศีรษะของเอฟราอิมก็ไม่พอใจ จึงจับมือบิดาจะยกจากศีรษะเอฟราอิมวางบนศีรษะมันัสเสห์

18 โยเซฟพูดกับบิดาของตนว่า "ไม่ลูก บิดาของข้าพเจ้า เพราะคนนี้เป็นหัวปี ขอท่านวางมือขวาบนศีรษะคนนี้เถิด"

19 บิดาก็ไม่ยอมจึงตอบว่า "พอรู้แล้ว ลูกเอ๋ย พอรู้แล้ว เขาจะเป็นคนตระกูลหนึ่งด้วย และเขาจะใหญ่โตด้วย แต่แท้จริงน้องชายจะใหญ่โตกว่าพี่ และเชื้อสายของน้องนั้นจะเป็นคนหลายประชาชาติด้วยกัน"

20 วันนั้นอิสราเอลก็ให้พรแก่ทั้งสองคนว่า "พวกอิสราเอลจะใช้ชื่อเจ้าให้พราว่า `ขอพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านเป็นเหมือนเอฟราอิมและเหมือนมันัสเสห์เถิด'" อิสราเอลจึงให้เอฟราอิมเป็นใหญ่กว่ามันัสเสห์

21 อิสราเอลบอกโยเซฟว่า "ดูเถิด พ่อจะตายแล้ว แต่พระเจ้าจะทรงสถิตอยู่กับพวกเจ้าและจะพาพวกเจ้ากลับไปสู่แผ่นดินของบรรพบุรุษของเจ้า

22 ยิ่งกว่านั้นอีก พ่อจะยกส่วนหนึ่งที่พ่อได้จากมือคนอามอไรต์ด้วยดาบและธนูของพ่อนั้นให้แก่เจ้าแทนที่จะให้พี่น้องของเจ้า"

ยาโคบเรียกบรรดาบุตรชายของตนมา สั่งว่า "พวกเจ้ามาชุมนุมกันแล้วเราจะบอกเหตุที่จะบังเกิดแก่เจ้าในยุคสุดท้าย

2 บุตรชายของยาโคบเอ๋ย จงมาประชุมกันฟัง จงฟังคำอิสราเอลบิดาของเจ้า

3 รูเบนเอ๋ย เจ้าเป็นบุตรหัวปีของเรา เป็นกำลังและเป็นผลแรกแห่งริ้วแรงของเรา เป็นยอดแห่งความมีเกียรติและยอดของความรุนแรง

4 เจ้าไม่มั่นคงเหมือนดั่งน้ำ จึงเป็นยอดไม่ได้ ด้วยเจ้าล่วงเข้าไปถึงที่นอนบิดาของเจ้า เจ้าทำให้ที่นอนนั้นเป็นมลทิน เจ้าล่วงเข้าไปถึงที่นอนของเรา

5 สิเมโอนกับเลวีเป็นพี่น้องกัน เครื่องอาวุธร้ายกาจอยู่ในที่อาศัยของเขา

6 จิตวิญญาณของเราเอ๋ย อย่าเข้าไปในที่ชุมนุมลึกลับของเขา ยศบรรดาศักดิ์ของเราเอ๋ย อย่าเข้าร่วมกับเขาเลย เหตุว่าเขาฆ่าคนด้วยความโกรธ เขาทำลายกำแพงเมืองตามอำเภอใจเขา

7 ให้ความโกรธอันรุนแรงของเขาเป็นที่แข่ง ให้ความโทโสร้ายของเขาเป็นที่สาปเกิด เราจะให้เขาแตกแยกกันในพวกยาโคบ จะให้เขาพลัดพรากไปในพวกอิสราเอล

8 ยูดาห์เอ๋ย พวกพี่น้องจะสรรเสริญเจ้า มือของเจ้าจะจับคอของศัตรูของเจ้า บุตรทั้งหลายของบิดาจะกราบเจ้า

9 ยูดาห์เป็นลูกสิงโต ลูกเอ๋ย เจ้าก็ได้ลุกขึ้นจากการจับสัตว์ เขาก็มอง เขามอบลงเหมือนสิงโตตัวผู้ และเหมือนสิงโตแก่ ใครจะเหยยให้ลุกขึ้น

10 ธารพระกระจะไม่ขาดไปจากยูดาห์ หรือผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติจะไม่ขาดไปจากหว่างเท้าของเขา จนกว่าชีโลห์จะมา และชนชาติทั้งหลายจะรวบรวมเข้ากับผู้นั้น

11 เขาผูกลาของเขาไว้ที่เถาองุ่น และผูกลูกลาของเขาไว้ที่เถาองุ่นดีที่สุด เขาชักผ้าของเขาด้วยน้ำองุ่น เขาชักเสื้อผ้าของเขาด้วยเลือดแห่งผลองุ่น

12 ตาเขาจะแดงด้วยน้ำองุ่น และฟันเขาขาวด้วยนํ้านม

13 เสบูลุนจะอาศัยอยู่ที่ท่าเรือริมทะเล เขาจะเป็นท่าจอดเรือ เขตแดนของเขาจะต่อกันไปถึงเมืองไซดอน

14 ฝ่ายอิสราเอลเป็นตัวละครมีกำลังมากหมอบลงกลางสัมภาระของมัน

15 เขาเห็นว่าที่พักดีและแผ่นดินสบาย จึงย่อป่าของตนลงรับไว้ ยอมเป็นทาสรับใช้การงาน

16 ส่วนดานจะปกครองพลไพร่ของตน เหมือนเป็นตระกูลหนึ่งในอิสราเอล

17 ดานจะเป็นงูอยู่ตามทาง เป็นงูพิษที่อยู่ในหนทางที่กีดส้นเท้ามา ให้คนช้ำตกหงายลง

18 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์รอคอยความรอดจากพระองค์

19 ฝ่ายกาดนั้นจะมีกองทัพมาย่ำยีเขา แต่ในที่สุดเขาจะกลับตามไล่ตีกองทัพนั้น

20 อาหารบริบูรณ์จะเกิดจากอาเซอร์ และเขาจะผลิตเครื่องเสวยสำหรับกษัตริย์

21 นฟทาลีเป็นกวางตัวเมียที่ปล่อยปลະ เขากล่าวคำอันไพเราะ

22 โยเซฟเป็นกิ่งที่เกิดผลดก เป็นกิ่งที่เกิดผลดกอยู่ริมบ่อน้ำ มีกิ่งพาดข้ามกำแพง

23 พวกพราณธนูได้ทำให้เขาทุกขโศก ทั้งยังและเกลียดชังเขา

24 แต่ธนูของเขาเองยืนหยัดต่อสู้ ลำแขนของเขามีกำลังขึ้นโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงเดชานุภาพของยาโคบ (ผู้เลี้ยงแกะคือศิลาแห่งอิสราเอลมาจากพระองค์นั้น)

25 โดยพระเจ้าของบิดาเจ้าผู้จะทรงช่วยเจ้า โดยพระองค์ทรงศักดิ์เดชานุภาพใหญ่ยิ่ง ผู้จะทรงอวยพระพรแก่เจ้าด้วยพรที่มาจากฟ้าเบื้องบน พรที่มาจากใต้ทะเลเบื้องล่าง พรที่มาจากนมและครบก

26 ส่วนพรที่มาจากบิดาของเจ้า มีมากกว่าพรที่มาจากบรรพบุรุษของเรา จนถึงที่สุดแห่งเนินเขาเนืองนิตย์ ขอพรเหล่านั้นอยู่บนศีรษะของโยเซฟ และอยู่เบื้องบนกระหม่อมศีรษะแห่งผู้ที่ต้องพราจากพี่น้อง

27 ฝ่ายเบนยามินจะล่าเหยื่อเหมือนสุนัขป่า เวลาเช้าเขาจะกินเหยื่อเสีย เวลาเย็นเขาจะแบ่งปันของที่แย่งชิงไว้"

28 ทั้งหมดนี้เป็นตระกูลทั้งสิบสองของอิสราเอล นี่เป็นถ้อยคำที่บิดากล่าวไว้แก่เขาและอวยพรเขา ยาโคบให้พรแก่ทุกคนอย่างเหมาะสมกับแต่ละคน

29 ยาโคบกำชับเขาและกล่าวแก่เขาว่า "เราจะไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเรา จงฝังเราไว้กับบรรพบุรุษของเราในถ้ำที่นาของเอโฟรนคนฮิตไทต์

30 ในถ้ำที่อยู่ในนาชื่อมัดเป-ลาห์ หน้ามัมเรในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งอับราฮัมได้ซื้อถ้ำนาของเอโฟรนคนฮิตไทต์ไว้

เป็นกรรมสิทธิ์เพื่อใช้เป็นสุสาน

31 ณ ที่นั้น เขาฝังศพอับราฮัม และซาร่าห์ภรรยาของเขา ที่นั้นเขาได้ฝังศพอิสอัคและเรเบคาห์ภรรยาของเขา และที่นั้นเราฝังศพเลอาห์

32 นากับถ้ำที่อยู่ในนาั้นเราซื้อจากลูกหลานของเฮท"

33 เมื่อยาโคบส่งบุตรชายของตนเสร็จแล้ว ก็ยกเท้าขึ้นบนที่นอน แล้วก็สิ้นลมหายใจ และถูกรวบรวมไปอยู่กับบรรพบุรุษของท่าน

บท 50

โยเซฟ ชบหน้าลงที่หน้าบิดาแล้วร้องไห้และจูบท่าน

2 โยเซฟบัญชาพวกหม่อที่เป็นข้าราชการของตน ให้อาบยารักษาศพบิดาไว้ พวกหม่อก็อาบยารักษาศพอิสราเอล

3 เขาทำการอาบยารักษาศพนั้นถึงสี่สิบวัน จึงสำเร็จเวลาของการอาบยารักษาศพ ชาวอียิปต์ก็ไว้ทุกข์ให้อิสราเอลถึงเจ็ดสิบวัน

4 เมื่อวันเวลาที่ไว้ทุกข์ให้ท่านผ่านพ้นไปแล้ว โยเซฟก็เรียนข้าราชการสำนักของฟาโรห์ว่า "ถ้าบัดนี้ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ขอโปรดไปทูลที่พระกระรณของฟาโรห์ว่า

5 บิดาให้เราปฏิญาณไว้ โดยกล่าวว่า `ดูเถิด พ่อจวนจะตายแล้ว จงเอาศพพ่อไปฝังไว้ในอูโมงค์ที่พ่อได้ขุดไว้สำหรับพ่อ ณ แผ่นดินคานาอัน' เหตุฉะนั้นบัดนี้ขออนุญาตให้ข้าพเจ้าขึ้นไปฝังศพบิดาแล้วข้าพเจ้าจะกลับมาอีก"

6 ฟาโรห์ก็รับสั่งว่า "จงขึ้นไปฝังศพบิดาของท่านตามคำที่บิดาให้ท่านปฏิญาณไว้ นั่นเถิด"

7 โยเซฟจึงขึ้นไปฝังศพบิดา พวกข้าราชการของฟาโรห์ ผู้ใหญ่ในราชสำนักและบรรดาผู้ใหญ่ทั่วแผ่นดินอียิปต์ทั้งสิ้นก็ตามไปด้วย

8 กับครอบครัวทั้งหมดของโยเซฟ พวกพี่น้องและครอบครัวของบิดาท่านก็ไปด้วยเหมือนกัน เว้นแต่เด็กเล็กๆ และผู้แก่และแก่ผู้งัวเท่านั้น เขาให้อยู่ในแผ่นดินโกเซน

9 มีขบวนราชมร ขบวนม้าไปกับท่าน เป็นขบวนใหญ่มาก

10 เขาก็พากันมาถึงลานนวดข้าวแห่งอาทาด ซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ที่นั้นเขาร้องให้คร่ำครวญเป็นอันมาก โยเซฟก็ไว้ทุกข์ให้บิดาเจ็ดวัน

11 เมื่อชาวแผ่นดินนั้นคือคนคานาอันได้เห็นการไว้ทุกข์ที่ลานอาทาด เขาจึงพูดกันว่า "นี่เป็นการไว้ทุกข์ใหญ่ของชาวอียิปต์" เหตุฉะนั้นเขาจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า อาเบลมิสรายิม ตำบลนั้นอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น

12 บุตรชายยาโคบกระทำตามคำที่ท่านสั่งเขาไว้

13 ก็อบรรดาบุตรชายเชิญศพไปยังแผ่นดินคานาอัน แล้วฝังไว้ในถ้ำที่อยู่ในนาชื่อมัคเป-ลาห์ ซึ่งอับราฮัมซื้อไว้กับนาจากเอโฟรนคนฮิตไทต์เป็นกรรมสิทธิ์เพื่อใช้เป็นสุสาน อยู่หน้ามัมเร

14 เมื่อฝังศพบิดาแล้ว โยเซฟก็กลับมายังอียิปต์ ทั้งท่านกับพวกพี่น้องและคนทั้งปวงที่ไปในงานฝังศพบิดาของท่าน

15 เมื่อพวกพี่ชายของโยเซฟเห็นว่าบิดาสิ้นชีวิตแล้ว เขาจึงพูดว่า "บางทีโยเซฟจะชังพวกเรา และจะแก้แค้นพวกเราแน่นอนเพราะการประทุษร้ายที่พวกเราเคยกระทำแก่เขา"

16 พวกพี่ก็ใช้คนไปเรียนโยเซฟว่า "บิดาท่านเมื่อก่อนจะสิ้นใจนั้นสั่งไว้ว่า

17 `พวกเราจงเรียนโยเซฟว่า บัดนี้เราขอท่านโปรดให้อภัยการละเมิดและบาปของพวกพี่ชายที่ประทุษร้ายท่าน' บัดนี้ขอท่านโปรดให้อภัยการละเมิดของข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของพระเจ้าของบิดาท่าน" โยเซฟจึงร้องไห้เมื่อฟังพี่ชายเรียนดังนี้

18 พี่ชายก็พากันมากกราบลงต่อหน้าโยเซฟด้วยว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของท่าน"

19 โยเซฟจึงบอกเขาว่า "อย่ากลัวเลย เราเป็นดังพระเจ้าหรือ

20 สำหรับพวกท่าน พวกท่านคิดร้ายต่อเราก็จริง แต่ฝ่ายพระเจ้าทรงดำริให้เกิดผลดีอย่างที่ยังเกิดขึ้นแล้วในวันนี้ คือช่วยชีวิตคนเป็นอันมาก

21 ดังนั้นบัดนี้พ่อยากแล้วเลย เราจะบำรุงเลี้ยงพี่ทั้งบุตรด้วย" โยเซฟพูดปลอบโยนพวกพี่น้องและพูดอย่างกรุณาต่อเขา

22 โยเซฟอาศัยอยู่ในอียิปต์ ทั้งท่านและครอบครัวบิดาของท่าน โยเซฟอายุยืนได้ร้อยสิบปี

23 โยเซฟได้เห็นลูกหลานเหลนของเอฟราอิม บุตรของมาคีร์ผู้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ก็เกิดมาบนเข่าของโยเซฟ

24 โยเซฟจึงบอกพวกพี่น้องว่า "เราจนจะตายแล้ว และพระเจ้าจะทรงเยี่ยมเยียนพวกท่านเป็นแน่ และจะพาพวกท่านออกไปจากประเทศนี้ให้ถึงแผ่นดินที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ"

25 โยเซฟก็ให้ลูกหลานของอิสราเอลปฏิญาณตัวว่า "พระเจ้าจะทรงเยี่ยมเยียนพวกท่านเป็นแน่แล้วท่านทั้งหลายต้องนำกระดูกของเราไปจากที่นี่"

26 โยเซฟสิ้นชีพเมื่ออายุได้ร้อยสิบปี เขาก็อาบยารักษาศพไว้แล้วบรรจุไว้ในโลงที่อียิปต์

For other languages please go to **www.wordproject.org**